

C:\Users\Plazma\Desktop\304\Ed McBain-Brokovnice.pdb

PDB Name: Ed McBain-Brokovnice
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Brokovnice
Ed McBain

1

Detektiv Bert Kling šel ven zvracet. Chodbou k němu přicházel detektiv Steve Carella, a když spatřil výraz jeho tváře, zeptal se:

"Co je s tebou, mladíku?"

Kling ale kolem něho rychle proběhl a v tom okamžiku bylo Carellovi všechno jasné. Zaváhal, než přistoupil k policistovi hlídajícímu přede dveřmi bytu. Potom s krátkým, rezignovaným kývnutím vylovil policejní odznak z náprsní tašky, kde jej měl připíchnutý, připevnil si jej na kapsu saka, letmo na policistu mrkl, ten mu to oplatil, a Carella vešel do bytu. Budova stála na South Engels, v končinách, kde převážně bydlí zazobaní měšťáci, na severním okraji 87. revíru; nepatřila už ke Smoke Rise, ba ani k blokům budov vroubících River Harb - stála trochu dál na východ a také nebyla tak elegantní jako ty zmíněné. Policistu postavili před zadní dveře bytu, určené pro služebnictvo a dodavatele, a těmi právě Carella vešel. Octl se v okachlíkované kuchyňce s bezvadně čistou šachovnicovou podlahou z umělé podlahové krytiny, neméně čistým stolem s umakartovou horní deskou a různými kuchyňskými potřebami a spotřebiči, na kterých však už zapracoval zub času.

První mrtvola byla v obývacím pokoji.

Žena, jak noviny později pravdivě oznámí, měla na sobě pouze nylonové kalhotky, ale nebyl v tom ani náznak, ani stín jakékoli sexuality; představa, kterou by takový popis mohl vyvolat, kulhá na všechny čtyři, poněvadž žena byla mrtvá a ležela natažená v krajně groteskní a neživotné pozici. Tvář a část lebky měla roztržštěnou, doslova rozmetanou, a na první pohled bylo zřejmé, že něco takového mohl napáchat jen náboj z velké brokovnice. Šlo o ženu asi čtyřicetiletou a podle všeho bývala i půvabná; teď však to byl jen splihlý ranec kostí, držení pohromadě ochablou kůží. Když umírala, znečistila se fekáliemi, buď ze strachu, nebo když povolil svěrací sval ve chvíli, kdy jí náboj z brokovnice urazil půlku hlavy. Na levé ruce měla snubní prsten; ne však zásnubní prstýnek. Ležela obnažená před velkou pohovkou, s níž splýval přehoz, potíštěný divoce křiklavými ibiškovými květy. Dva vystřelené náboje z brokovnice se válely vedle na koberci. Krev už vsákla do bleděmodrých uzlíků koberce a pod hlavou se jí rozlila do široké kaluže. Taková to byla podívaná a není divu, že Berta Klinga donutila vyběhnout z bytu kalupem.

Steve Carella měl buď lepší žaludek, nebo prostě byl zkušenější policista. Vyšel z obývacího pokoje a zamířil do ložnice majitele bytu. Muž ve spodkách a v tričku ležel hned za dveřmi ve skrčenecké póze, připomínající embryo. Celý obličej a větší část hlavy mu také demolovala exploze. Palec měl zaháknutý za kohoutek brokovnice, kterou dosud jednou rukou svíral; hlaveň obrovské dvanáctky spočívala těsně u pozůstatků a trosek jeho čelisti. Jediná vystřelená nábojnice ležela na podlaze vedle trepanované hlavy, obklopené značným počtem malých bílých předmětů. Carellovi okamžik trvalo, než si uvědomil, že jsou to roztržštěné zuby.

Vyšel z bytu.

Monoghan a Monroe, dva detektivové, vyslaní sem na telefonickou žádost z oddělení pro vyšetřování vražd, stáli v předsíni.

"Pastva pro oči, co?" řekl Monoghan.

"Nádhera," řekl Monroe.

"Jo, to si jeden přijde na svý," řekl Monoghan.

"Ten má víc mozku kolem hlavy než v hlavě," řekl Monroe.

Toto pozoruhodné divadýlko spolu nehráli prvně. Nic je nemohlo vyvést z míry; to všechno už viděli, to všechno už slyšeli. Se stoickou nonšalancí se opírali o hnědožlutou zeď v chodbě, oba pokuřovali doutníky, oba měli na sobě černé svrchníky a šedé klobouky s hluboko promáčkнутými střechami - Tydliták a Tydlitek* kriminalistického pátrání. Okno na vzdáleném konci chodby, čerstvě umyté, poněvadž byla sobota a v budově se včera tužili lidé z úklidové služby, bylo dole trochu pootevřené. Ostrý říjnový větřík províval chodbou, čerstvý a svěží, vonící životem. Za oknem zlatilo věže velkoměsta slunce časného rána. Daleké nebe zastíral mlhavý opar.

"Myslíš, že se ten chlápek pomátá?" zeptal se Monroe Carelly.

"Určitě," řekl Monoghan. "Odbouchl manželku a pak šel do ložnice a sám si dal coup d'état."

"De grace," opravil ho Monroe.

"Určitě," řekl Monoghan a pokrčil rameny.

Carella neřekl nic.

"Udělej pro nás něco," řekl Monroe Carelovi. "Ušetři nám tu řůru papírování, co s tím je."

"Omez to jen na to nejnnutnější."

"Je to jednoduché jak facka. Oddělal ji a pak otočil flintu proti sobě."

"Nedělej z toho federální případ."

* Tydliták a Tydlitek (Tweedledum and Tweedledee) jména bratří - dvojčat, kteří jsou skoro k nerozeznání, z oblíbené knížky Lewise Carrolla Za zrcadlem a s čím se tam Alenka setkala.

"Zajímalo by mě, kdo ty výstřely slyšel," řekl Carella.

"Cože?"

"Muselo se to stát někdy během noci. Zajímalo by mě, kdo ty výstřely slyšel."

"K ránu nikdo nic neslyší, ani kdyby mu stříleli u zadku z děla," řekl Monroe.

"A taky by mě zajímalo, kdo nám to volal. Kling už tu byl, když jste přišli?"

"Ten blondátej policajt?"

"No, ten."

"Ten už tu byl," řekl Monroe.

"Byl kapánek pobledlejší v ksichtě, ale byl tady," řekl Monoghan.

"Říkal vám, kdo mu dal hlášku?"

"Volal mu mlíkař," řekl Monoghan.

"Mlíkař?"

"No jo."

"Jak to, že ten?"

"Viděl otevřené dveře a napadlo ho, že tu něco není v pořádku."

"Které dveře?"

"Do kuchyně. Vchod pro služebnictvo a pro dodavatele."

"Byly otevřené?"

"Dokořán."

"V kolik to bylo?"

"To nevím. Asi před hodinou nebo tak." Monoghan se podíval na náramkové hodinky. "Hádám, že kolem páté."

"Dveře do kuchyně byly otevřené v pět hodin ráno?"

"No aspoň mlíkař to tvrdil. Zeptej se Klinga, ten ho zpovídal."

"Jestli mě něco míchá," řekl Monroe, "tak je to tohle. Když nás volají hnedka po ránu."

"Tamten je celkem voháknutej," řekl Monoghan.

Jeho a Carellovy oči se setkaly.

"Nemám pravdu, Carello?"

"Myslíš?"

"Měl bys načrtnout plánec a sepsat všechny ty obvyklý pohádky," řekl Monoghan.

"Hele, a co kdybys to udělal ty," řekl Carella. "Ušetříš nám tím řůru času."

"Jediná potíž je v tom," řekl Monaghan, "že oddělení pro vyšetřování vražd patří pod revír, co přijímá hlášení."

"No, to je ten průšvih," řekl Monroe.

"Takže jak to vypadá, přenecháme to nakonec přece jen vám milánkové."

"Vypadá to tak."

Monroe vytáhl kapesník, vysmrkal se, strčil kapesník zpátky do kapsy a řekl:

"Koukej to shodit se stolu co nejdřív, Carello, jo?"

"Proč?"

"Poněvadž je jasné, že je to zatracenej případ, ale bez problémů proto."

"Až na to, že dveře byly dokořán v pět ráno."

"Technický detail," řekl Monroe.

"Až se trochu porozhlídneš po okolí, najdeš nejspíš nějaký dopis, co ten starej zanechal."

"Myslíš?" řekl Carella.

"Určitě. Ve většině případů nechávají dopisy. To je proto, že mají výčitky svědomí..."

"Nebo se litují," řekl Monroe.

"A tak napíšou dopis a škemraj v něm, aby svět pochopil, že byli celej život fakt bezvadný hoši a že jen v tomhle jediným případě se náhodou zachovali kapánek blbě. Že jako jim to prostě trochu ujelo, víš, jak to myslím"

"Taková menší neplecha. Nezbednost. Darebačinka."

"Račte pochopit."

"Račte prominout."

"Tak proto nechávají dopisy."

"Si piš, že ho najdeš," řekl Monroe. "Jen se musíš porozhlídnout a sic hr ho najdeš."

"Myslíš, že nám něco poví taky o té vystřelené nábojnici?" zeptal se Carella.

"Jak prosím?" řekl Monroe.

"No o té v ložnici, co leží vedle toho mrtvého chlapa."

"A co jako s ní má bejt?"

"Ten chlap drží dvanáctku brokovnici, a to není žádná opakovačka," řekl Carella.

"No a?"

"To totiž znamená, že musíš zacvičit se závěrem, než ti tahle flintička vyhodí vystřelenou patronu a posune další do komory pod úderník. Takže bych byl moc rád, kdybys mi mohl vysvětlit, jak to ten ferina narafičil, že se picnul do hlavy a pak ještě zaver gloval se závěrem a vyhodil vystřelenou nábojnici z komory."

"Páni," řekl Monroe.

Mlékař byl pořád ještě ve stavu šoku. S Klingem tvořili dvojici málem kabaretní, jak tak seděli celí bledí a roztřesení naproti Carellovi v malé jídelničce pár bloků od činžovní budovy. Bylo časně ráno, šest hodin deset minut, a v jídelně právě otevřeli. U pultu sedělo několik řidičů nákladáků a dělilo se s majitelem podniku o veselou a bodrou ranní náladu. Číšnice s ospalýma očima už měla čerstvé fleky na zástěrce, když přicupitala ke koženkovému boxu, ve kterém Carella seděl se svými vysrkmaslovými společníky, a přijala od nich objednávky na snídani. Kling a mlékař si dali jenom kávu.

"Kolik bylo hodin, když jste zjistil, že dveře jsou otevřené, pane Novello?" zeptal se Carella mlékaře.

"Asi tři čtvrtě na pět. Bylo to těsně před tím, než jsem volal na policii. V kolik to bylo?" zeptal se Klinga.

"Murchison zaznamenal hlášení ve čtyři hodiny čtyřicet sedm minut," řekl Kling.

"To je čas, kdy v té budově pravidelně roznášíte mléko?"

"No, začínám tam tak kolem půl páté. Kolem páté jsem s tím obyčejně hotov. Začnu s roznáškou v nejhorejším patře, víte, a postupně scházím dolů. Leydenovi bydlí ve třetím patře."

"To je jasné. A co se stalo?"

"Říkal jsem to už vašemu kolegovi."

"Chceme si to poslechnout ještě jednou."

"No, přijdu k zadním dveřím, tam totiž obvykle mlíko dávám, oni mají na dveřích takový ten držák na láhev, znáte to, jak to vypadá?"

"Znám," řekl Carella.

"Taková ta drátěná serepetička," řekl Novello, který měl zřejmě neodolatelnou chuť to vysvětlit, "má to takové ouško, takovou objímku kolem hrdla láhve. Láhev do toho šoupnete, držák prostrčíte zpátky dírou ve dveřích, a když je láhev v bytě, díra se zaklapne a je to. Znáte to?"

"Znám," řekl Carella znova.

"Leydenovi berou láhev mlíka každý druhý den. To tady v okolí dělá většina lidí, berou jen tolik, aby jim to stačilo na snídani, víte, a později si koupí mlíko v obchodě - tolik, kolik ten den spotřebují. To je běžné."

"Rozumím. Pokračujte."

"Tak teda přijdu dolů do třetího patra..."

"Jak?"

"Cože? ... Ach tak - no, po schodech, po schodech. Přišel jsem ze čtvrtého patra. Ve čtvrtém patře mám Levina a Davidsona a ve třetím pak jen Leydenovy. Po schodech."

"Co dál?"

"Položím si basu na zem a zrovna sahám po láhvi, když najednou vidím, že dveře do kuchyně jsou otevřené."

"Dokořán nebo jen pootevřené?"

"Dokořán. Viděl jsem celou kuchyň a taky i kousek obývacího."

"A co jste udělal?"

"Nevěděl jsem, co mám dělat. Napadlo mě, že možná bych měl jen dveře přivřít a zaklapnout, víte? Pak mi ale došlo - proč jako by měly být dveře do kuchyně otevřené v pět hodin ráno? Prostě co je to za pořádek, že jsou ty dveře otevřené?"

"Vešel jste dovnitř?"

"Jo, šel jsem dovnitř."

"A uviděl jste mrtvoly?"

"Uviděl jsem jen paní Leydenovou," řekl Nového a polkl.

"Co jste udělal pak?"

"Šel jsem domů a zavolał na policii."

"Proč jste nepoužil telefonu v bytě?"

"Nechtěl jsem na ničem nechat otisky prstů. Ničeho jsem se v tom bytě nedotkl, nechtěl jsem se do ničeho zamíchat."

"A odkud jste tedy volal?"

"Tady na Dixonu je kavárna, mají tam celou noc otevřeno. Tak z ní."

"Co potom?"

"Řekli mi, že se mám vrátit do budovy a počkat, což jsem udělal. No a pak přišel tady pan Kling to vyšetřit."

"Volal jste svému šéfovi?"

"To víte, hned jak jsem zavěsil s panem Klingem. Já musím makat, to se nedá svítit, a nějaké mlíko jsem měl ještě roznášet." Novello si povzdechl a řekl: "Poslal jiného zaměstnance, aby za mě mou štreku dokončil. Doufám, že mi kvůli tomu nedá padáka."

"Jednal jste správně, pane Novello," řekl Carella.

"To doufám. Je to fakt těžké se v takové chvíli rozhodnout, víte?"

První, co člověka napadne, je, aby odtamtud koukal vypadnout a nezastavil se až někde hodně daleko. Kdo by to řekl, ale s člověkem to zalomcuje. Taková věc jako tohle."

"Vy jste ale zavolał na policii."

"No jo, no ..." Novello pokrčil rameny. "Já tu paní měl docela rád."

Byla to fajnová dáma. Vždycky ve středu jsem k ní chodil inkasovat účet a ona mě pozvala na šálek kávy. Ale tohleto hrome neměla dělat." Potřásl hlavou. "Já tomu nerozumím. Jednou ve středu jsem se s panem Leydenem setkal, když byl doma, on hodně cestuje, víte, mám dojem, že prodává nějaké velké obráběcí stroje nebo tak něco. Vypadal náramně příjemně a mile. Vykládal mi, jak má rád svou práci a podobné věci, znáte to, ale jak ho štve, že vždycky musí být tak dlouho z domova na obchodních cestách, někdy taky třeba dva nebo tři měsíce v jednom kuse. Opravdu na mě dělal dojem moc slušného a milého člověka."

"Kdy to bylo?"

"Jo, to už nevím, někdy v létě."

"A jenom tehdy jste je viděl oba pohromadě?"

"Jo, jen tenkrát. Vypadali ale jako doopravdy šťastný manželský párek. Víte, to člověk pozná na první pohled, když spolu někteří manželé nevycházejí. Ona mu ale pořád říkala ‚zlatíčko‘ a ‚miláčku‘ a podobné věci, a člověk hned viděl, že tihle dva jsou spolu šťastní. Nerad bych, aby to zněla nějak sentimentálně, ale bylo na nich vidět, že ..." Novello udělal pauzu. "Že mají jeden druhého rádi," řekl konečně.

"Říkáte tedy, že jste do budovy přišel ve čtyři hodiny patnáct minut, je to tak, pane Novello?"

"Ne, ve čtyři třicet," řekl Novello. "To je čas, kdy tam obyčejně přicházím - kolem půl páté."

"A šel jste rovnou do desátého patra?"

"Ano. Je tam samoobslužný výtah, víte, s tím každé ráno vyjedu až nahoru."

"Viděl jste někoho v přízemí nebo na chodbách?"

"Živou duši ne."

"V budově vůbec nikdo nebyl?"

"Jedině pan Jacobson. To je pošťák." "Kde jste ho potkal?"

"V pátém patře. Odchází každý den ráno kolem tři čtvrtě na pět z domu, poněvadž pracuje až někde bůhví kde v Riverheadu. Nejspíš se někde staví na snídani, víte, a pak teprve jde do práce. Tihle listonoši začínají taky makat zatraceně brzo."

"Řekl vám něco?"

"No jo, povídá ‚Dobřejtro, Jimmy,‘ a já řekl ‚Dobřejtro, pane Jacobson, dneska je tam po ránu kapánek chladno.‘ Takového něco. Většinou spolu vyměníme pár slov, víte. Berou ode mne mlíko už dobrých sedm let - ti Jacobsonovi. Samozřejmě šeptáme, to se ví, poněvadž celý dům ještě obvykle spí."

"Viděl jste ještě někoho jiného?"

"Živou duši ne."

"Ani předtím, ani potom, co jste objevil mrtvolu paní Leydenové?"

"Jedině pana Jacobsona, jinak nikoho."

"To stačí, pane Novello, děkuju vám mockrát," řekl Carella. "Berte? Chceš se na něco zeptat?"

"Ne, na nic," řekl Kling.

Pořád ještě byl bleďý. Kávy se sotva dotkl.

"Jdi se na chvilku projít a přijď za mnou do budovy až později," navrhl mu Carella.

"Ale ne, to přejde," řekl Kling.

"Zalomcovalo to s vámi, co?" řekl Novello.

"Aby ne. Takováhle věc."

2

Při sebevraždě nebo vraždě platí přísně kontrolované pravidlo, že oběti musí být sejmuty otisky prstů. Kdosi byl proto pověřen příjemným úkolem zahrát si toho sobotního jitra s dvěma mrtvolami paci paci pacičky. Ten kdosi byl laboratorní pracovník Marshall Davies, detektiv třetí třídy. Přišel do laboratoře teprve nedávno a většinou ho obšťastňovali podřadnými úkoly, jako je třeba vytahování střepinek skla z rozbitého reflektoru, uvízlých v zadku nešťastníka, kterého srazilo a zabilo auto, nebo luxování šatů muže, který dostal sedm ran sekerkou, nebo - jako teď - snímání otisků prstů nebožtíkům.

Otisky prstů se lépe snímají čerstvým mrtvolám než těm, které už jsou trochu odleželé. To je taky jedna z drobných útěch při tomhle kšeftu, myslel si Davies, když pracoval - vědomí, že čerstvé mrtvole, která ještě nemá křečovitě ztuhlé prsty, stačí nanést inkoust na každý prst zvlášť, comme-ca! (s pomocí malého válečku nanesl inkoust na natažený ukazováček Rose Leydenové) a pak udělal otisk na papír připevněný na zaoblený špalíček, připomínající lžičku, voilá, pomyslel si, hele, nech už toho, nejsi přece žádný Francouz. Tak to nám ještě zbývá devět prstů téhle dámy pomyslel si, vlastně, abych byl úplně přesný, sedm prstů a dva palce. Potom obsloužíme toho džentlmena ve spodkách vedle v ložnici, to bude nachlup stejná prácička. Matka mi vždycky říkala, že bych měl být účetní,

ale já jí říkal: Ba ne, mamí, u policie si člověk užije aspoň trochu toho vzrušení. A tak je teď sobotní ráno a Marshall Davies, detektiv třetí třídy, snímá otisky prstů mrtvolkám, místo aby si házel míčem v parku se svým tříletým synem. Račte mi prosím podat prsteník, madam.

Prohlédl si prsten na předposledním prstě ženiny levé ruky. Byl to zlatý snubní prsten s ozdobným rýhováním, velice pěkný, připojí jej k majetku Rose Leydenové, některý příbuzný si na něj bude činit nárok, podobně jako na její ostatní pozemské jmění, jo, když jeden umře, rozplyne se to všechno jako dým.

"Tak co, jak to jde?" zeptal se hlas za jeho zády.

Detektiv třetí třídy Marshall Davies z policejní laboratoře zvedl hlavu a přes rameno se podíval do tváře detektiva třetí třídy Richarda Genera z 87. pátracího oddělení. Genero byl také mezi detektivy nové koště, z obyčejného pochůzkáře ho na detektiva povýšili teprve letos v dubnu, když rozloušl případ dvou chuligánů, kteří brousili po okolí a zapalovali šaty opilým vandrákům, chrápajícím na lavičkách, když je předtím polili benzínem. Byl nejmladší detektiv na celém pátracím oddělení a největší zelenáč, takže mu přihrávali tu nejsrabovější práci, o kterou nikdo jiný nestál, jako třeba okounět v nějakém zatraceném bytě a přihlížet, jak sotva zaučení laboratorní pracovníci snímají otisky prstů mrtvolám.

"No - tak tak," řekl Davies a pomyslel si, že nemá nejmenší chuť pouštět se do konverzace s nějakým platfusáckým pochůzkářem, rozhodně aspoň ne dřív, než bude s touhle pekelnou prací hotov.

"Co je to tady za věc?" zeptal se Genero. Davies se na něho podíval.

"Tady to," řekl Genero, jako by opakování slov jim mohlo dát přesnější smysl.

,To je takový špalíček, zaoblený do tvaru pŕlměsíčku," odpověděl Davies a povzdechl si.

"Nač se to používá?"

Davies, který se tak trochu pokládal za vtipálka, pohlédl na Genera ještě jednou a řekl:

"Copak nevidíš, že dělám dámě manikúru?"

"CÓ?" řekl Genero.

"No jasně. Tenhle špalík používám k podložení prstu, když jí lakuju jeden nehet po druhém. Nač jsi mysl, že ho používám?"

,Chech, to já nevím," odpověděl Genero, sám také velký vtipálek před bohem. "Já mysl, že je to dřevěnej teploměr a že si ho co nevidět strčíš do zadku."

Dvě nová košťata detektivní branže se na sebe podívala.

"Hele, vystřel," řekl Davies dutým hlasem.

"Potěšení na mé straně," řekl Genero a načuřeně odpochodoval.

Zatracenej platfusák, pomyslel si Davies, nemá nic lepšího na práci než buzerovat člověka, který se pokouší dělat si svoje. Pečlivě nanesl inkoust na všechny prsty Rose Leydenové, pořídil otisky, každý ústřížek papíru uložil zvlášť a v tom pořadí, jak šly po sobě, aby mohl později označit, o který prst jde. Někdy ho napadalo, proč vůbec se policie s těmi otisky prstů tak babrá, obzvlášť když jde o případy, jako byl tenhle, kdy je jasné, že mrtví byli řádní občané a bydleli v sousedství slušných lidí. Ani jeden jistě neměl záznam v policejním rejstříku, a jestli ten muž v některém období života nesloužil v armádě, nebude mít otisky jeho prstů ve svých kartotékách ani FBI. Jaký to tedy má smysl? Uvědomil si vůbec někdy někdo, kolika lidem ve Spojených státech, zvlášť ženám, nebyly za celý život ani jednou sejmuty otisky prstů? Určitě ne. Celé tohle trojčení s otisky prstů je nesmysl, který si policie vyzpoměla, aby nahnala strach ne zločincům, ale prostým občanům. Kriminálník, který se pouští do nějaké té fušky, dobře ví, že někde v nějaké kartotéce už jeho otisky prstů mají nebo je tam jednoho dne mít budou, a pochopitelně si vezme rukavice. Zato normální občan, když spáchá zločin, udělá to obvykle v záchvatu vzteku nebo vášně, a když člověk vypění, nemá čas ani náladu natahovat si rukavice. Jenomže normálnímu občanovi rupnou při nátlaku nervy mnohem spíš než ostřílenému kriminálníkovi, zvlášť když na něho poldové z ničeho nic vyrukují s tvrzeními jako: "A otisky prstů na pušce se dokonale shodují s otisky, které jsme sejmul s kartáčku na zuby u vás v

koupelně, haha - aha!?" - máme vás!" Pust' to k vodě a kašli na to, myslel si Davies a pokračoval ve snímání otisků prstů mrtvé ženě, které pravděpodobně, jako většině amerických žen, živých nebo mrtvých, nikdy nikdo otisky nesňal. Skandál, že si na takovouhle počtu musí člověk počkat, pomyslel si Davies, počkat až do chvíle, kdy leží mrtvý a studený jako kámen ve vlastním obýváku, kdy mu chybí celý obličej a kus hlavy, kdy z něho vytekla krev a kdovíco všechno ještě, v příštím momentě se mi z toho udělá špatně, pomyslel si Davies.

Dělej svou práci, řekl si v duchu. Přestaň myslet.

A tak přestal myslet a dělal svou práci.

Šperky ležely na psacím stole a žena sedící naproti Carellovi si je pozorně prohlížela bystrými očima, ale nic neříkala.

Jmenovala se Gloria Leydenová a byla to ovdovělá matka Andrewa Leydena. Seděla ve strnulé póze nevěřícího Tomáše ve služebně 87. pátracího oddělení, zírala na šperky a zatvrzele odmítala uvěřit vlastním očím, poněvadž uvěřit vlastním očím znamenalo připustit, že její syn je mrtev.

"Nuže?" řekl Carella.

"Co? Jaké nuže?" odpověděla.

Byla to žena s červeným obličejem, nosem jak placka a tvářemi ducatými jak nakynuté těstíčko. Vlasy měla obarvené do stříbrofialova a pečlivě učesané, poprsí vzdouvané jak holub bublák a za brýlemi v harlekýnských obroučkách vyhlížela pichlavá modrá očka.

"Poznáváte některý ten šperk?"

"Co na tom záleží, jestli některý poznávám?" zeptala se paní Leydenová.

"My totiž," řekl Carella, "se snažíme ověřit si identifikaci kdekoli je to možné. V případě jako tenhle, kdy mrtvoly ..."

"Ze šperků se nedá na nic usuzovat," řekla paní Leydenová.

"Myslíte? Vemte si například tenhle prsten, je z Wisconsinské university, na vnitřní straně má datum, červen 1950, a také vyryté iniciály A. L. L. Našli jsme jej na pravém prsteníku mrtvého a já se vás ptám, jestli jej poznáváte."

"Prstenů z Wisconsinské university je spousta," řekla paní Leydenová.

"Chodil váš syn na Wisconsinskou universitu?"

"Chodil."

"Kdy promoval?"

"V červnu 1950."

"A jmenuje se Andrew Leyden?"

"Ano."

"A druhým křestním jménem?"

"Lloyd."

"Pak ale iniciály na tomhle prstenu - A. L. L. - mohou být iniciály vašeho syna."

"Monogram A. L. L. má spousta lidí."

"Ovšem," řekl Carella. "Co ale říkáte tomu druhému prstenu, paní Leydenová? Ten jsme našli na prsteníku levé ruky toho muže a je zřejmé, že je to snubní prsten. Žena měla týž prsten, samozřejmě užší a menší, ale vzor je stejný. Poznáváte tenhle prsten?"

"Kdo se kouká na prsteny?" řekla paní Leydenová.

"Má velice pěkné ozdobné rýhování a je to dost nezvyklý snubní prsten, takže byste si možná byla všimla, kdyby váš syn a vaše snacha podobné prsteny nosili."

"Podobné?"

"Totožné," upřesnil Carella. "Druhý snubní prsten je z ruky té ženy."

Ukázal na prsten tužkou.

"Všechny snubní prsteny mi připadají stejné," řekla paní Leydenová.

"Tenhle přívěsek měla mrtvá na krku," řekl Carella. Zvedl přívěsek, zlaté srdíčko na tenkém zlatém řetízku. "Jsou v něm dvě fotografie," řekl a přívěsek otevřel. "Poznáváte, kdo na těch fotografiích je?"

"Ano," řekla paní Leydenová.

"Kdo je to?"

"Ten muž je můj syn. A ta žena má snacha." Paní Leydenová

přikývla. "To ale ještě neznamená, že by někdo z nich musel být mrtev," řekla.

"Paní Leydenová ..."

"Chci vidět ty mrtvoly."

"Jsou v márnici. Nevím ale, jestli by vám pohled na mrtvé ..."

"Chci je vidět. Říkáte mi tu, že můj syn je mrtev, a chcete ode mne, abych řekla Ano, tohle je jeho prsten z koleje, Ano, tohle je jeho snubní prsten, Ano, v tom přívěsku to je jeho fotografie, chcete ode mne, abych vám řekla, že je mrtev!"

"Ano, to máte pravdu, paní Leydenová."

"Ukažte mi jeho mrtvolu," řekla paní Leydenová. "Pak vám řeknu, jestli je mrtev nebo ne."

"Obě oběti byly zastřeleny brokovnicí ... a zblízka," řekl Carella. "A byly střeleny do tváře."

"Já vím, to jste mi už říkal."

"Paní Leydenová, dvanáctka brokovnice, vypálená z těsné blízkosti, nenechá příliš ..."

"Chci mrtvoly vidět," řekla paní Leydenová.

"Prosím," řekl Carella, povzdechl si a zatelefonoval do přízemí pro auto.

V nemocniční márnici není nikdy dvakrát veselo, ale v sobotu odpoledne je to tam podle všeho ještě o něco horší než jindy. Víkend není ta pravá doba na umírání, člověk by nikdy neměl umírat mezi pátečním večerem a pondělním ránem. Nejlepší den na umření je středa, ovšem s výjimkou některých měst v Connecticutu, kde mají ve středu zavřeno i holiči. Obecně ale platí, že když se chystáte umřít, nejprůhodnější den je k tomu středa. Teď ale byla sobota a spousta lidí zcela neuváženě a bez ohledu na kalendář to dopoledne v nemocnici umřela a odvezli je dolů do přízemí, aby je dali k ledu. Další spousta lidí navíc umřela při obvyklých autohavárách a jako oběti násili na nejrůznějších místech velkoměsta a ti také byli dopraveni do špitálu k ohledání a k pitvě. Zřízenec z márnice měl velice napilno a nebyl ani dost málo potěšen, když se kolem druhé hodiny odpoledne objevil policajt v doprovodu tlusté dámy v korzetu a vyrušili ho z četby pornografické knížky, když byl v nejlepší. Byla to výtečná pornografie, právě četl o tom, jak zmrskali dívku bičem a řekli jí, že už nikdy nesní zvednout oči a musí je poslouchat a být připravena, kdykoli si vzpomene - no prostě, byla to moc pěkná knížka.

"Leydenovy," řekl Carella zřízenci. "Andrew a Rose."

"Žádné Leydenovy tu nemáme," řekl zřízenec, "ani Andrewa, ani Rose."

"Přivezli je dneska, nějak po ránu," řekl Carella.

"Jsem tu dneska od osmi hodin a žádné Leydenovy tu nemám," řekl zřízenec.

"Radši se podívejte do seznamu," řekl Carella.

"Díval jsem se, když jsem přebíral službu."

"Tak se podívejte ještě jednou."

"Všechna jména ze seznamu si pamatuju."

"Hele, mladíku ..." protáhl Carella.

"Dobrý, dobrý, vždyť nemusí bejt hned zle," řekl zřízenec, odložil knihu, přečetl seznam a řekl: "Leydenovi, Andrew a Rose, je to ono, jo?"

"To jsou oni."

"Musel jsem je přehlédnout, když jsem seznam prve pročítal."

"To jste teda musel."

"Kterého chcete vidět?"

"Oba," řekl Carella.

"Nejsou pohromadě. Tu ženskou jsem dal semhle a toho mužského tamhle."

"Tak se nejdřív podíváme na tu ženu," řekl Carella.

"Jak libo, jeden za osmáct, druhý bez dvou za dvacet," řekl zřízenec, vstal a vedl je přes místnost. Místnost byla velká a vracela se v ní ozvěna. Světlo bylo namodralé, všude čpěla dezinfekce. Jméno LEYDENOVÁ ROSE bylo načrtnuto tužkou na kartičce zastrčené do plechového okénka na malých dvířkách uprostřed řady naprosto stejných malých dvířek. Na dvířkách byla klika. Zřízenec ji uchopil a dvířka

otevřel. Závan studeného vzduchu ofoukl Carellovu tvář jako dech z hrobu a kovový box, opatřený vespod válečky, vyjel na malých kolejničkách kousek ven a uviděli roztržštěnou hlavu a neexistující tvář osoby, která údajně byla Rose Leydenová. Zřízenec povytáhl box ještě dál a objevilo se nahé ženské. tělo. Na hrdle, na prsou a na břiše byly stále ještě krvavé skvrny. Paní Leydenová vedle něho zalapala po dechu a odvrátila se.

"Je to vaše snacha?" zeptal se Carella.

"Ano," řekla paní Leydenová.

"Jak jste to poznala?"

"Podle mateřského znamínka."

"Kde to znamínko má, madame?"

"Na ... na ... hned nad prsem. Ona ... synovi to připadalo velice přitažlivé ... bylo ... bylo vidět, kdykoli měla Rose na sobě něco s hlubším výstřihem ... je ... je to má snacha ... je to Rose."

Carella kývl na zřízenec, který box nastrčil zpátky do chladicího pultu a zavřel dvířka.

"Chcete vidět toho muže?" zeptal se. "Řekněte sama paní Leydenová."

"Já ... asi bych to nesnesla."

"Nemohla byste mi aspoň říct, paní Leydenová, jestli váš syn má nějaké jizvy nebo tetování? Prostě jakékoli viditelné znamení na těle, podle kterého ..."

"Jak?" řekla paní Leydenová.

"Nějaké jizvy nebo ..."

"Ano, je tetovaný,"

"Kde, paní Leydenová?"

"Jak? Promiňte, co jste říkal?"

"To tetování. Kde je má?"

"Na ruce. Na paži."

"Jak to tetování vypadá?"

"Je takové ... docela jednoduché. Dal si to udělat jako kluk. Bylo mu tenkrát sedmnáct nebo osmnáct let. Nevzali ho na vojnu, víte, měl totiž prasklý ušní bubínek ... a tak asi chtěl mít pocit, že je dospělý a ... no, prostě mužský. A tak si dal udělat to tetování."

"Jak to tetování vypadá, paní Leydenová?"

"Je to dýka. Modře vytetovaná dýka. A napříč přes ni je jeho jméno - Andy. Červeně."

"Aha," řekl Carella. "Mohla byste, prosím ... mohla byste tu chvilku počkat, paní Leydenová?"

"Jdete se podívat, jestli ... jestli ... jestli ten člověk má tetování?"

"Ano."

"Má to na levé paži," řekla paní Leydenová a odvrátila se.

Carella šel za zřízencem na druhou stranu místnosti, kde byly v chladicích pultech uloženy mrtvolý mužů.

"Leyden, Leyden, Leyden," mumlal zřízenec, "tady tě máme, Leydene," a otevřel a vyjel s boxem ven.

Muž bez obličejů měl na levé paži vytetovanou dýku, dlouhou asi pět centimetrů. Jediné slovo "Andy," - vytetované červenými písmeny, bylo umístěno horizontálně přes čepel dýky.

"Díky, to stačí," řekl Carella.

Zaměstnanec zašoupl box. Carella se vrátil přes místnost k paní Leydenové. Zvedla k němu oči.

"Je to váš syn," řekl.

Paní Leydenová přikývla a neřekla nic.

Společně se vydali k východu z márnice. Carella byl vysoký muž v hnědém dvouřadovém obleku, měl hnědé vlasy a hnědé oči, v nichž se objevil bolestný výraz, jak teď kráčel po boku malé paní, ušněrované v korzetu a s velkým svahovitým poprsím a směšnými stříbrofialovými vlasy, směšný párek, který nespojovalo nic jiného než ta smrt. U dveří zůstala stát, položila ruku na Carellovu paži, Pohlédla mu do tváře a řekla téměř šeptem:

"Já ... já ho chci přece jen vidět."

"Paní Leydenová ..."

"Poněvadž když se na něho nepodívám ... když se na něho

nepodívám a neuvidím ho na vlastní oči ... nikdy neuvěřím, že je mrtev. A to bych nedokázala, žít dál s nadějí, že se jednoho dne objeví za nejbližším rohem."

Vrátili se přes celou místnost, jejich podpatky ťukaly po podlaze pokryté linoleem. Zřízenec vytáhl box a paní Leydenová pohlédla na rudou a jejíci díru v hlavě mrtvoly, která ležela ztuhlá a studená na studeném hliníkovém podvozku, a potom zřízenec povytáhl box ještě víc, a žena se tiše podívala na paži mrtvoly a natáhla ruku, jako by chtěla objet prstem kontury modré dýky a červených písmen, ale ruka se zarazila, nedokončila pohyb, a žena si zakryla tvář a řekla:

"Ano, je to můj syn. Ano," a dala se do pláče.

Otisky prstů, sejmuté v bytě, ukazovaly na třetí osobu.

Většina otisků, jak se dalo čekat, patřila mrtvému a jeho manželce, ale navíc tam byly ještě další, neregistrované otisky, o nichž se prozatím dalo s určitostí tvrdit jen to, že nepatří ani jednomu z nich.

Neregistrované otisky tam zanechal někdo, kdo měl neobyčejně velké ruce, podle všeho muž, ale mohla to být i žena. Neregistrované otisky se našly na klikách a na futrech dveří, neregistrované otisky byly na sklenici v kuchyni, neregistrované otisky byly i na horní části prádelníku. Nejdůležitější však bylo, že se neregistrované otisky našly i na celé brokovnici. Třetí osoba, která byla v bytě tu noc, kdy byli Leydenovi zabiti, zrejduila a proslídila všechno jaksepatří bez rukavic a brala do rukou, co ji napadlo, se zjevnou bezstarostností. byla dokonce natolik troufalá, že zanechala černé a naprosto jasné otisky prstů na pažbě a hlavní brokovnice, a některé dokonce přímo na kohoutku.

Pracovníci z laboratoře byli na vrcholu blaha.

Poslali otisky úřadu kriminální identifikace, a to jak ty, které sejmuli Rose a Andrewu Leydenovým, tak ty druhé, které objevili po celém bytě, neregistrované otisky patřící muži nebo ženě s velkýma rukama - osobě, která obě vraždy pravděpodobně spáchala. Z Úřadu kriminální identifikace jim však ještě ten den odpoledne hlásili, že ani Rose Leydenovou, ani Andrewa Leydena nemají v evidenci, což se dalo předpokládat, poněvadž ani jeden z manželů nebyl nikdy v životě zatčen.

Případ mohl být rozřešen hned to odpoledne, kdyby byli v úřadě kriminální identifikace dokázali zjistit, komu patří ty neregistrované otisky.

Jenže to nedokázali.

3

Říjen se vydařil.

Říjen je vůbec nejlepší měsíc, ale tenhle říjen byl opravdu výjimečný. Pršelo jenom jeden den, hned na počátku měsíce, ale pak už byla obloha pořád jasně modrá, vítr štípal jen natolik, že bylo třeba obléct svrchníky, ani zdaleka to však ještě nebyla hrozivá, zlověstná zima, ačkoli už stála za rohem.

Carella někde četl, že jejich velkoměsto je na druhém místě v množství slunečního svitu v celé Americe, přičemž na prvním místě je Los Angeles, a dnes tomu byl ochoten věřit. V úvahu nepochybně přicházelo i Miami, nemluvě o Palm Springs a možná i Fresnu, ale v tom solidním, v celé Americe čteném časopise to stálo černé na bílém: jejich velkoměsto je ve Spojených státech na druhém místě v množství slunečního svitu, což znamenalo, že tu slunce svítí i ve dnech, kdy je zima, že by člověk přimrzl k chodníku.

Slunce zářilo i toho jasného pondělního rána, 28. října, když Carella a Bert Kling vyšli ze služebny pátracího oddělení a vydali se do centra. Kling neměl svrchník ani klobouk a světlé vlasy. mu jemně čechral větřík, který vál od řeky směrem k severu. Carella měl na sobě světle hnědý nepromokavý plášť a připadal si jako soukromý detektiv. Oba muži rychle sešli po schodech policejní strážnice, Kling stejně vysoký jako Carella, ale zavalitější a mohutnější, oba kráčeli rázným atletickým krokem, zastavili se na chodníku, aby se podívali na to nádherně modré nebe, spokojeně se zazubili a pak rychle, energicky a čile šli dál ulicí k místu, kde měl Kling zaparkovaný vůz.

"Panebože, to je ale den !" řekl. "Když je venku takhle, mám chuť spát až do oběda, pak se jít projít do parku a dát si ještě dvacet."

"Fakt, je krásně," řekl Carella.

Kling nastartoval vůz. Carella otevřel okno na té straně, kde seděl, zhluboka se nadechl a usmál se.

Do centra jeli zvolna, nic je nehonilo, nebylo proč spěšovat. Proud River Harbu se ve slunci oslnivě třpytil. Skály na protějším břehu se ve strmé nádhře rýsovaly na pozadí nesmírného, svítivě modrého nebe. Červenozeleň remorkér se líně prodíral proti proudu, občas mečivě zahoukala siréna a osamělý racek se v šedých a bílých obloucích snesl na pozlacenou vodu. Oba muži se cestou do centra zmínili o případu jen jednou, a to ve chvíli, kdy se Kling zeptal, zda už jim FBI vrátila otisky prstů nalezené v bytě manželů Leydenových. Carella řekl: "Ne, nevrátili je," a oba zas pustili celý případ z hlavy.

Americká traktorová a strojní společnost měla úřadovny na Bixby, dva bloky západně od Remington Circle. Byly v desátém poschodí budovy ze skla a z ocele, která odrážela nebe i slunce závratným vírem nesčetných oken, takže to vypadalo, jako by budova byla živá. Výtah je vyhoupl nahoru, dveře z lesklého hliníku se neslyšně otevřely a oba muži se octli v přijímacím salónku, vyloženém přepychovými koberci. Iniciály AT&S kovově svítily nad křehkým stolem z ořechového dřeva, u něhož seděla plavovlasá recepční v minisukni. Na první pohled bylo těžké si představit, že má něco společného s těžkým strojírenstvím. Dívka byla drobná, asi devatenáctiletá, s očima jak pomménkový porcelán, které zabodla nejdřív do Carelly a vzápětí do Klinga, když na Carellově ruce postřehla snubní prsten.

"My jsme detektivové," řekl Carella a ukázal jí placku. "Chtěli bychom si pohovořit s nadřízeným Andrewa Leydena."

"Och ano. Je to strašné. Strašné, že?" řeklo děvče.

"Jistě," řekl Carella.

"Strašné, že?" řekla Klingovi a znova ho probodla modrými očima, oplocenými neuvěřitelně dlouhými a pravděpodobně umělými řasami, jak Carellu hned napadlo.

"Strašné," řekl Kling. "Znala jste pana Leydena?"

"Ano, ovšem," řekla dívka a dodala: "Vrhá to snad na mě podezření?"

"Ne zcela nutně," řekl Kling a usmál se.

"Myslela jsem, že mě třeba jdete vyslechnout nebo tak něco," řekla dívka a dala se do smíchu. Snažila se přitom o hluboký hrdelní tón, který jí naprosto chyběl: "Tak co - jdete mě vyslechnout?"

"No, teď zrovna ne," řekl Kling.

Carella si odkašlal.

"Kdo byl nadřízeným pana Leydena?" zeptal se.

"Hádám, že byste si měli promluvit s Joe Wittersem," řekla dívka.

Vzápětí se otočila ke Klingovi a řekla: "Jmenuji se Anne Gilroyová, vzpomenete si na to, když si řeknete 'Gilroy tu byl'."

"To ale myslím byl Kilroy*," řekl Kling.

"Ano, to bývávalo, než jsem se na bojišti objevila já."

"Ach tak, chápu."

"Tak vidíte," řekla dívka.

"Koukám, abych viděl, slečno Gilroyová."

"Brnknu panu Wittersovi," řekla. "Jak jste říkali, že se jmenujete?"

"Carella a Kling, detektivové," řekl Carella.

"Který jste Carella?"

"Já," řekl Carella.

"Takže vy jste Kling," řekla Anne.

"Uhodla jste."

"No fajn," řekla dívka a zvedla telefon.

Carella si znova odkašlal.

* Kilaoy War Hete (Kilroy tu byl) - slavné heslo, které angličtí a američtí vojáci psávali na plotech, ohradách a budovách za 2. světové války. Kilroy byla fiktivní postava legendárního vojáka, který byl vždy a všude dřív, než tam dorazily první spojenecké jednotky. Nápis se však objevoval i za německými liniemi. Měl působit depresivně na morálku fašistických armád.

"Pan Witters?" řekla Anne do telefonu. "Mám tady dva pány od policie, rádi by si s vámi promluvili o Andym Leydenovi. Mohu vám je poslat?" Naslouchala s modrými očima dokořán. "Ano, pane Wittersi."

Výborně," řekla a zavěsila. "Můžete jít hned. Ukážu vám, kde to je." Elegantním švihem vyprostila nohy z částečného úkrytu za stolem, usmála se a vstala. Minisukně jí končila tak osm čísel nad koleny. Široký červený pás ji přetínal v pase, nad nímž se vzdouvala růžová blůza. Dlouhé plavé vlasy jí splývaly na záda až někam pod lopatky. Když seděla za stolem, vypadala na devatenáct, ale její nacvičená chůze, když kráčela před nimi dlouhou chodbou, a protřelé kachní kormidlování zadečkem jak lusk přimělo Carellu k revizi původního odhadu: bylo jí čtyřiaadvacet, možná pětadvacet. V jednom kuse házela okem přes rameno, aby se ubezpečila, že Kling z toho divu přírody nespouští oči. A Kling je nespouštěl. Před kanceláří pana Witterse se zastavila, usmála se na Klinga, stiskla kliku a zůstala stát ve dveřích, takže oba detektivové se museli prosoukat dovnitř kolem ní.

"Zdravím vás, pánové," řekl Witters a pozoroval Anne Gilroyovou, která vznosně vyplula z místnosti a zavřela za sebou dveře.

"Nymfomanka," pronesl stručný komentář a pak řekl: "Jestli jsem dobře rozuměl, přišli jste se mne přeptat na Andyho Leydena."

"Ano, proto jsme tady," řekl Carella.

"Prosím. Jak už nejspíš víte, mé jméno je Joe Witters. Dosud však nevím, jak se jmenujete vy."

"Carella."

"Kling."

Witters si s oběma potřásl rukou. Byl to šedovlasý muž, asi pětapadesátiletý, s kvetoucí pletí a zeleně žíhanýma očima. Na hřbetě velkých rukou měl keratózu, hnědé jaterní skvrny. Zlaté knoflíky s monogramem mu trčely z manžet košile a oválná zlatá spona s monogramem mu přidržovala vázanku. Měl ve zvyku přejíždět si dlaní horní ret, a dokonce i bradu, jako by si uhlazoval neviditelný knírek a bradku. Podle řeči pocházel ze Středozápadu, chování měl zdrženlivé. Tvářil se jako člověk, který je věčně na štíru s časem, ačkoli na psacím stole neměl jediný lístek papíru.

"Co byste rádi věděli?" zeptal se.

"Jak dlouho Andrew Leyden pracoval u Americké traktorové & strojní?"

"Téměř deset let."

"Jakou práci dělal?"

"Byl obchodním cestujícím," řekl Witters.

"Jezdil hodně na obchodní cesty?"

"Ano, jezdil."

"Jak často?"

"Každý rok strávil šest měsíců na cestách, aspoň myslím."

"Kolik vydělával?"

"Pětatisíc tisíc. Plus výlohy. Plus prémie z prodeje."

"To měl opravdu vysoký plat."

"Ano, měl."

"Byl dobrý jako obchodní cestující?"

"Uhodl jste, jeden z našich nejlepších."

"Víte o někom, kdo by si mohl přát jeho smrt, pane Wittersi?"

"O nikom."

"Vy jste ho měl rád?"

"Osobně?"

"Ano, osobně."

"Ani moc ne." Witters se odmlčel. "Nemám nikoho moc rád, když chcete vědět pravdu."

"Jakou funkci zastáváte u Americké traktorové a..."

"Říkejte prostě AT&S, leze to líp z pusy," řekl Witters.

"Tedy u AT&S," řekl Carella.

"Jsem prvním náměstkem ředitele odbytu," řekl Witters.

"A vy jste byl Leydenův bezprostřední nadřízený?"

"No, máme tu vedoucího odbytu, ale ten je právě teď na obchodní cestě v Kanadě."

"Existovala mezi ním a Leydenem nějaká rivalita?"

"O ničem takovém nevím."

"Mezi Leydenem a některým jiným obchodním cestujícím?"

"Mezi cestáky je rivalita a nějaké to škorpení vždýcky," řekl Witters.
"Mají-li se kšefty hejbat, je to dokonce zdravé. Neznamená to ale, že by některý hned chtěl toho druhého zabít. To by to s tou rivalitou přece jen kapánek přehnal, no ne?"

Náhle se usmál.

Úsměv ale zmizel tak rychle, že si Kling ani Carella nebyli jisti, zda se vůbec objevil. Witters si okamžitě přejel dlaní po ústech a po bradě, jako by jej chtěl setřít nadobro a beze zbytku.

"Netoužil Leyden vyšplhat se na místo některého jiného zaměstnance..."

"Ne."

"... nebo třeba - nechtěl získat obchodní rajón někoho jiného..."

"Ne."

"... nebo třeba jen někoho předběhnout při postupu ..."

"Ne."

"Nic takového," řekl Carella.

"Nic takového," řekl Witters.

"Řekl byste, že se svými kolegy vycházel v dobrém?" zeptal se Kling.

"Myslím že ano."

"Nebylo mezi ním a některým jiným zaměstnancem nějaké napětí?"

"Nic, o čem bych věděl."

"Nepálil za některým děvčetem z kanceláře?"

"Jak to myslíte?"

"Tak, jak to říkám." Kling pokrčil rameny. "Jestli za některou nepálil."

"Ne víc, než je běžné. To víte, jsou to všechno samé nymfomanky," řekl Witters.

"Co myslíte přesně tím ,ne víc, než je běžné', pane Wittersi ...?"

"Ale no ... přece ... Sem tam se o některou otfel. Nemyslím, že měl s některou poměr, jestli máte na mysli tohle."

"Nic takového," řekl Kling.

"Nic takového," řekl Witters.

"A co myslíte přesně tím termínem ,nymfomanky', pane Wittersi?"

"To jsou všechny," řekl Witters.

"Nymfomanky?" řekl Carella.

"Ovšem"

"To jako myslíte ..."

"Ano, ty krátké sukně a přiléhavé blůzy. Samé nymfomanky to jsou, jedna jak druhá."

"Ach, tak." řekl Carella.

"Rádi bychom se podívali do kanceláře pana Leydena," řekl Kling.

"Prohlédnout jeho psací stůl, mrknout se na jeho papíry. Mohlo by tam být něco, co bychom ..."

"No, nevím, jestli tam něco najdete. Musíte pochopit, že byl na cestě a u nás je zvykem posílat veškerou poštu za obchodním cestujícím. ať je kdekoli."

"Kde měl rajón, pane Wittersi?"

"Kalifornie, Oregon, Washington. Stát, ne město."

"Kdy se vrátil z poslední cesty?" zeptal se Carella.

"On se neměl ještě vracet," řekl Witters.

"Promiňte, ale teď jsem vám ..."

"Řekl jsem, že se neměl ještě vracet. Naposled jsme od něho dostali telegram ze San Franciska, ve kterém hlásil, že v pondělí pokračuje v cestě a jede do Portlandu. Což je dneska. A pak jsme se už jen dověděli, že byl v sobotu v noci zabít ve svém bytě, což nás překvapilo, poněvadž jsme předpokládali, že je stále ve Frisku."

"Kdy ten telegram poslal?"

"Nám přišel v pátek, těsně před koncem pracovní doby."

"A oznamoval v něm, že přes víkend zůstává v San Francisku?"

"Můžu vám telegram ukázat, jestli ho chcete vidět."

"Ano, to bychom chtěli," řekl Kling.

Witters si povzdychl a zmáčkl tlačítko domácího telefonu.

"Gerry," řekl, "můžete mi vyhrabat ten telegram, který nám Andy Leyden minulý týden poslal? Až ho budete mít, přineste ho sem." Sekl se sluchátkem a z ničeho nic zavrčel: "Nymfomanka!" Potom si znova přešel dlaní ústa a bradu.

"Proč myslíte, že se tak náhle vrátil?" zeptal se Carella.

"Nejde mi to na rozum. Odjel na cestu teprv před měsícem, měl před sebou ještě celý Oregon a Washington. Já vám to nepovím, proč tak pospíchal zpátky, nevím to."

Ozvalo se zakukání na dveře.

"Pojďte, pojděte," zvolal Witters a dveře se otevřely. Brejlatá čtyřicátnice v šedém tvídovém kostýmu, značně připomínající vyjukanou polní myšku, vešla do místnosti, nepůvabně a před důležitě kráčela ke stolu. podala Wittersovi telegram, zaraženě se usmála na oba detektivy a spěšně zase odkráčela. Dveře se za ní tlumeně zavřely.

"Nymfomanka," řekl Witters a zběžně přelétl očima telegram. "Tady ho máte," řekl. "To je ono."

Carella vzal obšírný telegram do ruky:

WESTERN UNION
TELEGRAM

NJ626 (39) BD391 B UDA 378 RX PDC

UD - SAN FRAN CAL/25

PAN JOSEPH WITTERS

AMERICKÁ TRAKTOROVÁ & STROJNÍ 1211 BIXBY STREET
ISOLA

DNES KONČÍM SÁN FRAN PŘES VÍKEND TADY PONDĚLÍ
HNED RÁNO DÁL PORTLAND. TÝDENNÍ ZPRAVA OD 21
NÁSLEDUJE. ZAVOLEJ PROSÍM ROSE AŤ MI POŠLE NOVOU
ŠEKOVOU KNÍŽKU HORNÍ ZÁSUVKA PRADELNÍKU
LETECKY SPĚŠNĚ ADRESA HOTEL LOGAN PORTLAND
OREGON. PRODEJ DOBRÝ. ZDRAVÍ

ANDY

"To je obvyklé?" zeptal se Carella.

"Co jestli je obvyklé?"

"Informuji vás vaši obchodní cestující pravidelně o místě svého pobytu?"

"Ano, ovšem."

"Telegramem?"

"Většina jich každý pátek odpoledne telefonuje. Andy zpravidla posílal telegramy."

"Proč?"

"Nevím. Asi že nerad telefonoval."

"A tohle je taky obvyklé? Žádat kancelář, aby zavolala manželce a..."

"Jistěže, to dělají všichni."

"Nemáte tušení, proč asi tak mohl potřebovat šekovou knížku?"

"Nejspíš mu došly šeky," řekl Witters a pokrčil rameny.

"Myslel jsem, že měl účet na běžné výdaje."

"To měl. Jenže i tak je spousta míst, kde vám úvěrové poukázky za živého boha nevemou. V tom případě mají naši lidé v terénu instrukce, aby si vedli přesnou evidenci všech výdajů. Firma jim samozřejmě výlohy uhradí později. A šeky jsou pohodlný způsob evidence, poněvadž mají průpis a není třeba si nic poznamenávat."

"Hm," řekl Carella a vrátil telegram Wittersovi. "Takže tímhle telegramem se vám ozval naposled, říkám to správně?"

"Ano, naposled," řekl Witters.

"A vy jste tedy myslel, že je pořád v San Francisku."

"V telegramu přece jasně říká, že tam bude přes víkend."

"A jeho žena si také myslela, že je v San Francisku, nebo ne?"

"Ovšem, jistě. Aspoň myslím. Žádal nás, abychom ji zavolali, což jsme myslím zařídili, a ona, aspoň předpokládám, z toho vyrozuměla, že manžel je pořád ještě tam. Už jsem vám řekl, že odjel do terénu teprv před měsícem nebo tak nějak. Navštívit všechny obchodní partnery v Kalifornii - to samo o sobě trvá přinejmenším měsíc."

"Myslíte, že jí zavolal, aby věděla předem, že manžel jede domů?"

"Jak jsem Andyho znal, poslal jí nejspíš telegram," řekl Witters a znova se usmál a znova setřel úsměv s tváře dlaní.

"Hm," řekl Carella. "Mohli bychom se teda teď podívat do jeho kanceláře?"

"Ovšem, ale na jeho stole toho asi moc nenajdete."

"Možná že v něm"

"Ani v něm. Andy Leyden měl tu svou kancelář hlavně pod kloboukem. To víte - věčně na cestách."

Jak Witters správně předpověděl, v psacím stole Andrewa Leydena nenašli nic, co by jim mohlo být k nějakému užitku. Jeho kancelář byla až na protější konci chodby, běžově vymalovaná mrňavá krychlička, umístěná mezi kanceláři podnikové pošty a dokumentačním oddělením. Veliké okno vedlo do ulice, klimatizační zařízení bylo staženo na sporo. Naproti stolu visela na zdi zarámovaná ženská hlava, reprodukce Picassovy kresby hnědou křídou. Na korkové vývěsní desce na instrukce a vyhlášky, vedle vypínače, byl připíchnutý kreslený vtip, vystřižený z nějakého časopisu. Známořňoval ženu hovořící na prahu bytu s cestákem a dole stála legenda: "To si rozmysli - prodávat mi smetáky, Harry. Já jsem tvá žena!" Slovo "smetáky" bylo přeškrtnuto a nad ně někdo napsal "traktory". Stejnou rukou napsal někdo nad jméno "Harry" tiskacími písmeny "Andrewa".

Leydenův psací stůl byl kovový, zeleně natřený, dokonale účelný a vysoce estetický. Fotografie Leydenovy manželky byla v levém rohu stolu hned vedle telefonu. Byl to buď snímek ze svatby, nebo z nějakého plesu a Rose Leydenová na něm měla večerní šaty s hlubokým výstřihem. Nad levým prsem bylo jasně vidět mateřské znamínko, dva nebo tři centimetry nad okrajem výstřihu. Žena se na fotografa škrobeně dívala. Pak už byl na stole jen piják, nic víc. Carella se mechanicky podíval, zda na něm není nějaký zrcadlový otisk osušeného písma, který na pijácích obvykle bývá. Tenhle piják však vypadal nově, měl jedinou kaňku v jednom rohu. V horní zásuvce psacího stolu byly sponky na papír, poznámkový blok, pár tužek a guma. Na zadní stěně zásuvky byl cyklostylovaný formulář se základními údaji a instrukcemi pro zaměstnance AT&S. Tři postranní zásuvky stolu obsahovaly - postupně v tomto pořadí: telefonní seznamy Isoly, Calm's Pointu a Riverheadu, čtyři žluté linkované školní sešity. Pár prošlapaných mokasinů. Paperbackový výtisk Michenerova románu Hawai. Kalendář, na jehož horním listku bylo stále ještě datum 3. září, a napůl prázdnou krabici čokoládových bonbónů. To bylo všechno. Poděkovali panu Wittersovi za čas, který jim obětoval, i za jeho laskavost a vydali se chodbou zpátky k výtahům. Anne Gilroyová zvedla oči, když se objevili u jejího stolu.

"Kdyby mě něco napadlo nebo kdybych si na něco vzpomněla," řekla Klingovi, "kde vás zastihnu?"

"To se vám stává často, že vás něco napadne?" zeptal se Carella.

"Možná. Kdo ví?" řekla Anne a usmála se na Klinga.

"Tady je má navštívenka," řekl Kling a vylovil ji z náprsní tašky.

"Bertram," řekla nahlas, když si vizitku četla. "Neznám jediného člověka na světě, který se jmenuje Bertram."

"Tak teď jednoho znáte," řekl Carella.

"Ano," řekla a stále se dívala na Klinga. "Teď jednoho znám."

Když se vrátili do služebny, Andy Parker jim sdělil, že z FBI poslali teletypovou zprávu o otiscích prstů, které jim postoupili minulou sobotu. O Rose a Andrewu Leydenových neměli žádnou evidenci a zpráva byla negativní, i pokud šlo o neznámé otisky. Znamenalo to, že brutální vrah, ať už to byl kdokoli, neměl záznam v žádném policejním rejstříku a také že nikdy nesloužil v ozbrojených silách Spojených států. Navíc to znamenalo, ať už tato informace měla v tuto chvíli jakoukoli cenu, že vrah pravděpodobně nebyl nikdy zaměstnán ve státní službě, neboť většina státních úřadů a podniků vyžaduje od svých zaměstnanců otisky prstů. Krátce a dobře, to pondělí se kolem poledne zdálo, že tenhle případ rozhodně nebude snadný oříšek k rozlousknutí.

Brokovnice nalezená v rukou mrtvého muže byla dvanáctka s ručně ovládaným závěrem a se zásobníkem pro náboje dlouhé 7,70 cm. Zásobník

byl na šest nábojů. Dva z nich byly vypáleny do obličej Rose Leydenové a další dva do obličej jejího manžela. Vystřelená nábojnice nebyla ze zbraně vyhozena a zůstala v komoře pušky. Dva nevystřelené náboje byly pod ní v zásobníku, připraveny posunout se do komory před úderník spouště. Náboje byly ráže dvanáct, výrobní značky Remington Express, plněné broky č. 2, což jsou vůbec největší broky, jaké se vyrábějí. Dva takové náboje, vypálené do obličej z těsné blízkosti, jsou s to jejich kompletně roztržít. Policejní laboratoř sdělila Carellovi všechny údaje o zbrani a poslala mu dokonce i číslo výrobní série. Deset minut po dvanácté Carella zavolal firmě, která měla ve městě výhradní zastoupení těchto zbraní, nadiktoval majiteli výrobní číslo pušky a požádal ho, zda by mu mohl zjistit, v které maloobchodní prodejně byla puška prodána. Muž u telefonu si vyžádal chvilku strpení, potom se k telefonu vrátil a řekl, že to bude nějaký čas trvat, a zeptal se, zda by potom nemohl Carellovi zavolat sám. Carella mu dal telefonní číslo služebny a poslal si pro pepřený tatarský biftek. Právě dojídal a dopíjel druhý šálek kávy, když telefon zazvonil.

"Osmdesáté sedmé pátrací oddělení, u telefonu Carella," řekl.

"Tady Fred Thiessen, pane Carella."

"Bulte zdrav, pane Thiessene," řekl Carella. "Máte pro mne něco?"

"Ano, mám. Mohl byste mi laskavě říct ještě jednou to výrobní číslo?"

Nerad bych se v té věci dopustil omylu."

"Bylo to A-37426," řekl Carella.

"A-37426," řekl Thiessen. "Ano, to souhlasí. Prošel jsem si naše faktury za srpen, kdy byly tyhle série expedovány do maloobchodní sítě. Expedujeme právě tři sta sedmdesát šestky, alespoň tady u nás, takže jsem se domníval, že tohle muselo být v srpnu nebo tak nějak."

"A bylo?"

"Ano. Expedovali jsme tu pušku - je to mimochodem naše číslo 833K- s jedním podavačem ráže 410 a dvěma poloautomatickými zásobníky na ostré náboje. To bylo 4. srpna."

"Komu jste pušku expedovali?"

"Ano, a téhož dne jsme také expedovali náš nový model, dvacítku s výběrovým nasaditelným tlumičem."

"Komu ale, pane Thiessene?"

"Zásilka šla do prodejny Sportovních potřeb Paramount."

"V Isole?"

"Ne. V Newfieldu. Za řekou, v sousedním státě."

"Máte po ruce jejich adresu?"

"Ano, je to Barter 1147."

"Vřelé díky, pane Thiessene, velice jste nám pomohl."

"Bylo některé naší pušky použito ke spáchání zločinu?"

"Bohužel ano," řekl Carella.

"Ocenili bychom, kdyby se jméno naší společnosti neobjevilo v tisku."

"Informace tohoto druhu neposkytujeme zpravidla nikomu, pane Thiessene."

"Děkuji."

"Já děkuji vám," řekl Carella ještě jednou a zavěsil.

Skutečnost, že brokovnice byla koupena v Newfieldu, na druhé straně řeky, nasvědčovala tomu, že vrah je aspoň částečně informován o zákonných předpisech platných při prodeji střelných zbraní. Tyto zákony se v jednotlivých státech USA značně liší, což umožňuje lovcům (ale také vrahům) koupit si tam či onde zbraň bez velkých obtíží. Ve velkoměstě, které zaměstnávalo Carellu a Klinga, byly však stanoveny naprosto rigorózně. Vyžadovaly, aby každý, kdo chce vlastnit nebo koupit pušku či brokovnici, opatřil si nejprve povolení, a toto povolení se ze zásady nevydávalo:

(1) nikomu, kdo nedovršil osmnáct let.

(2) nikomu, kdo byl odsouzen pro zločin nebo přestoupení zákona.

(3) nikomu, kdo byl ústavně léčen z duševní choroby, alkoholismu nebo návyku na omamné drogy, pokud nebyl kompetentním odborným lékařem či psychiatrem prohlášen za uzdraveného.

(4) nikomu, kdo trpí jakoukoli tělesnou vadou, v jejímž důsledku by

pro něho zacházení se střelnou zbraní mohlo být nebezpečné.

(5) nikomu, kdo pro duševní chorobu či zaostalost byl zbaven svéprávnosti, kdo propadl notorickému alkoholismu či narkomanii.

(6) nikomu, kdo byl se ztrátou cti propuštěn z vojenské služby pro čin zakládající obvinění ze zločinu či přestoupení zákona. Nadto musely být k žádosti o povolení přiloženy dvě fotografie, ne starší než jeden měsíc, a sejmutí otisků prstů bylo podmínkou, která se v žádném případě nedala obejít.

Byl to tvrdý zákon a dobrý zákon.

V Newfieldu, na druhé straně řeky, si ale člověk mohl koupit pušku nebo brokovnici u pultu v každém obchodě, který je prodával, pokud mu nechyběly peníze potřebné k této transakci. Jestliže se kupující rozhodl, že se se zakoupenou zbraní vrátí zpátky přes řeku do velkoměsta, zákon vyžadoval, aby žádost o povolení byla podána do osmačtyřiceti hodin a zbraň byla mezitím deponována na policejní strážnici v místě bydliště, dokud se majitel nebude moci vykázat pravoplatným povolením a obdržet zbrojní pas. Jestliže si však někdo koupí brokovnici v Newfieldu a má v úmyslu střelit dva lidi do obličeje, je pravděpodobné, že ho ani nenapadne o zbrojní pas požádat a dát tak zbraň zaregistrovat, až se do velkoměsta vrátí.

Obchod se sportovními potřebami Paramount byl uprostřed Newfieldu, v trojúhelníkovém centru, ohraničeném čínskou čtvrtí, železničním seřadištěm a italským ghettem. Majitel obchodu byl příjemný páneček s tvářmi jak měsíc v úplňku a jmenoval se Abe Feldman. Když vešli do krámu, kompletoval právě dresy pro středoškolské fotbalové mužstvo, vybíral trikoty podle velikostí, rovnal na hromádky vycpávky ramen a chrániče chrupů a celý pult měl zavalený krunýři z umělé hmoty připomínajícími brnění, bez nichž se hráči tak tvrdé a bojové hry, jako je americký fotbal, neobejdou. Carella a Kling se představili a Feldman se okamžitě zatvářil znepokojeně.

"Oč jde?" zeptal se. "Co se stalo?"

"Vy s tím nemáte nic společného, pane Feldmane. Vyšetřujeme vraždu a ..."

"A jejejeje!" řekl Feldman.

"... máme důvod k domněnce, že vražedná zbraň byla koupena u vás v obchodě. Přišli jsme se zeptat. ..."

"A jejejeje!" řekl Feldman znova.

"... přišli jsme se zeptat, jestli byste nám nemohl vyhledat prodejní paragony ..."

"Kdy to bylo?" zeptal se Feldman.

"No, zbraň vám byla expedována 4. srpna, takže to muselo být někdy po tomhle datu."

"Říkáte v srpnu?"

"Ano."

"Paragony za srpen a za září jsem už založil."

"A bylo by těžké je vyhledat?"

"No vlastně - mám je tady vzadu. Jenže tam je takový švajneraj to mi věřte, že tam sám nerad chodím."

"Já chápu, ačkoli tahle věc ..."

"Víte, já totiž mám právě nejvíc napilno. Přijde mi sem celé fotbalové mužstvo a musím to mít připravené, abych jim to mohl vyzkoušet."

"Ovšem, jenomže tady jde o vraždu," řekl Kling vlídně.

"Tohle je taky hotová vražda," řekl Feldman a ukázal na fotbalovou výstroj, pokrývající celý pult. "No nic, tak teda pojdte. Když to vydržíte vy, vydržím to taky."

Místnost za Feldmanovým krámem působila jako pamětihodný monument vrcholného bordelářství. Krabice byly bez ladu a skladu naházeny na jiné krabice, kupy hokejek se ježily v koutech, brusle a boxerské rukavice visely z hřebíků a kolíků, lyže a skokanské tyče byly nebezpečně opřeny o zdi, rybářské pruty se houpavě rozkolébaly nad hlavami na dřevěných regálech, krabice s pingpongovými míčky a skautskými noži se hrozivě roztřásaly. Na všem ležel prach.

"Ach jo, tady je ale chlív," pochovil si to Feldman. "Pokaždé, když

sem vejdu, rozbolí mě z toho žaludeční vřed. Říkali jste v srpnu?"

"Nebo později."

"Ach jo," řekl Feldman. "Srpen, srpen, kde mám hrome srpen?"

Ofoukl prach z krabice s rybářskými muškami, dal ji zpátky do regálu s pérovými posilovači svalů pro nadějně atlety, sáhl po jiné krabici, ofoukl prach z ní, zavrtěl hlavou, řekl:

"Ne, ne, tohle je červenec," a popadl třetí krabici. "Co je hrome tohle" zeptal se akademicky, pokývl hlavou, řekl: "Badmintonové míčky," strčil krabici do regálu vedle krabice s hokejovými puky, zvedl další velkou krabici a řekl:

"Tohle je září. Co kdybychom vzali nejdřív září?"

"Klidně," řekl Carella.

"Kam to tady hrome položím?" řekl Feldman a rozhlédl se kolem sebe.

Našel velkou lepenkovou krabici s baseballovými pálkami, postavil menší krabici na ni a zvedl víko. Krabice byla plná kopií prodejních paragonů a nějakých třicet nebo čtyřicet se jich klouzavým letem sneslo na zaprášenou podlahu, jakmile víko zvedl.

"Jen v této krabici bude dobrých deset tisíc paragonů," řekl Feldman.

"Tolik snad ne," řekl Carella a usmál se.

"No - pět tisíc jistě! Chcete si to spočítat?"

"Poznamenáte si výrobní číslo, když prodáte střelnou zbraň?" zeptal se Kling.

"Vždycky," řekl Feldman. "V tomhle státě je na to zákon."

"Jenže ten platí pro revolvery, pokud vím," řekl Carella. "Jak to ale vypadá třeba s brokovnicemi?"

"Výrobní čísla brokovnice si nepoznamenávám, to ne."

Feldman se znova zatvářil znepokojeně.

"To přece ode mne nikdo nevyžaduje, nebo snad jo?"

"Ne, jenomže ..."

"Ne, tak to teda nedělám," řekl Feldman. "Proč? Vy nějaké výrobní číslo máte?"

"Máme."

"S tím u mne nepochodíte," řekl Feldman a zavrtěl hlavou.

"A co takhle typové číslo? To si na fakturu nepíšete?"

"Typové číslo si samozřejmě zapíšu. Kromě toho žádnou střelnou zbraň neprodám nikomu, koho neznám. Pokud mi neudá jméno a adresu."

Carella přikývl. Kling dal Feldmanovi kartičku s jménem výrobce a typovým číslem brokovnice - 833K - a všichni tři muži se začali prohrabávat v kopiích prodejních paragonů. V krabici bylo přesně pět set dvacet sedm účtenek. Kling je spočítal. Na žádné však nebyl zaznamenán prodej brokovnice typu 833K.

"Tak to tedy muselo být v srpnu," řekl Carella.

"Když má jeden pech, tak má pech," řekl Feldman.

Byl to energický mužík a v této chvíli se zdálo, že ho atmosféra pátrání ovládla natolik, že se může přetřhnout, aby se kopie paragonu našla a aby přispěl k dopadení vraha a jeho předání do rukou spravedlnosti.

Příčinlivě kramářil v přeplněné a zaprášené místnosti, jen aby hledanou krabici se srpnovými paragony vyšťoural. Nakonec ji objevil pohřbenou pod šesti krabicemi tenisových míčů dole v regále u zadní zdi.

Když se probírali srpnovými účtenkami, Kling začal opět počítat.

Napočítal do dvou set dvaceti a vtom Feldman řekl:

"Tady to je."

Podívali se na paragon.

"Vidíte?" řekl Feldman. "Tady je jeho jméno a adresa. Vyžaduju od každého jméno a adresu, pokud toho člověka neznám a prodávám mu střelnou zbraň. Jeden nikdy neví, kdy si nějaký cvok usmyslí zastřelit presidenta, no ne?"

Na paragonu bylo zapsáno jméno Walter Damascus. Adresa zněla South Second Street číslo 234. Za zbraň zaplatil 74,95 \$ plus pětiprocentní daň z prodeje a dvouprocentní městskou daň.

"Nevzpomínáte si, jestli jste zbraní tohoto typu prodal víc?" řekl

Kling.

"Myslíte v srpnu?"

"Ano."

"Ne, to jsem ani nemohl. Expedovali mi jen jednu.."

"Takže tohle je ten člověk, který ji koupil," řekl Carella.

"Jistě, musí to být on."

"Zní to tak trochu jako falešné jméno," řekl Kling. "Damascus."

"Požádal jste ho, aby vám ukázal nějaký průkaz, pane Feldmane?"

zeptal se Carella.

"No ... ne, to ne."

"A proč ne?"

"Nikdy to nedělám."

"Když prodáváte střelnou zbraň neznámému člověku, požádáte ho, aby vám řekl své jméno a adresu ..."

"Ano."

"... ale nepožádáte ho, aby vám předložil nějaký průkaz?"

"Ne."

"K čemu to ale proboha pak je dobré?" zeptal se Carella.

"Nikdy jsem o tom nepřemýšlel," řekl Feldman a pokrčil rameny.

"Víte dobře, že nemám povinnost ptát se jich na nic. V tomhle státě si můžete koupit flintu nebo brokovnici, kde chcete, a nemusíte mít ani zbrojní pas, nemusíte mít vůbec nic. Na jméno a na adresu se jich ptám jen tak preventivně, rozumíte? Jedině v případě, že si tu flintu kupuje nějaký cvok, víte, jak to myslím?"

"No jo. Víme, jak to myslíte," řekl Carella.

4

Číslo 234 v South Second Street byl rohák, činžovní dům z červených cihel, který zřejmě ve své době představoval vrchol elegance. Z každého patra dosud do ulice vyvalovaly oči chrliče, a dokonce i průčelí vchodu bylo ozdobeno stylizovaným domovním znamením, ženskou hlavou s uraženým nosem a slovem CUCEJ, které někdo napsal modrou křídou přes ústa. Když Carella s Klingem vcházeli do budovy, stáli ve vchodu nějakí dva muži. Šestým smyslem okamžitě vycítili policajty a přihlíželi, jak detektivové pročítají jména na poštovních schránkách ve foyeru. Ani jeden však neřekl jediné slovo.

Poštovní schránka se jménem W. Damascus patřila k bytu číslo 31.

Na schodišti tkvěl pach, jaký bývá v nejzpuštějších brlozích na periférii, příslušné zvuky se ozývaly v chodbách, za zavřenými dveřmi i ze světlíku, který měl činžák společný s přílehlou budovou. Vyvolávalo to dojem plného a skrytého života, nezkrotně hemživého a bouřlivého, rodícího se v šterbinách bída, života, který žere, páří se, spí a vyměšuje, animální substruktury zabydlené v mnohaposchodové jeskyni, páchnoucí močí a přeškvařeným tukem. V druhém poschodí na Carellu a Klinga upřela oči krysa velká jak toulavá kočka. Oči se zatřpytily v odraženém světle ze světlíku, které sem pronikalo oknem po straně schodiště. Carella už vytáhl revolver a v prvním impulsu div nestfělil. Krysa drze necouvla ani o píd' a civěla na ně dál. Proklouzli kolem ní, těsně u zábradlí, a krysí hlava se otočila. Čumák zavětril, bděle a ostrážitě. Když vyšli do třetího patra, byl Carella celý zpocený.

Byt číslo 31 byl uprostřed chodby, vedle čísla 32 a naproti číslu 33.

Kling chvilku naslouchal u dveří, pak zavrtěl hlavou, poodstoupil a opřel se zády o protější zeď. Carella se postavil ke dveřím ze strany, s revolverem v ruce, s prstem v lučíku nad spouští. Kling zvedl koleno, prudce se odstrčil od zdi a vyrazil podrážkou jako pístem proti dveřím. Kopl jak nejvýš mohl a mířil těsně k zámku. Zámek vyskočil, dveře se pohnuly v pantech a rozlétly dovnitř. Kling vpadl do místnosti hned po nich a Carella zapíkoval jako stíhačka, která se uškubne z letové formace a po křídle se vrhá střemhlav dolů, celý přikrčený, s bouchačkou v ruce, Klingovi v patách.

Místnost byla prázdná.

Okamžitě se rozdělili a prošli postupně všechny pokoje. Dveře do koupelny byly zavřené. Carella pomalu stlačil kliku levou rukou, prudce dveře otevřel a vrazil do místnůstky nejdřív revolver. Byla však také prázdná.

"Radši bys měl přivést domovníka," řekl Klingovi. "Já se tu porozhlédnu."

Byt byl malý a fantasticky zasviněný. Dveřmi, které Kling vykopl, vcházelo se do obývacího, zařízeného trojdílnou "soupravou" (jedno křeslo potažené zlatě, jedno modře, pohovka hnědě karmín), všechny tři kusy rozestaveny kolem televizoru v rohu. Nad televizorem visel obrázek rozemátého venkovana, pukajícího z faječky, jakýsi neorembandt. Na pohovce ležel otevřený výtisk jediného bulvárního raníku, který v městě vycházel. Číslo bylo z devátého září. Na podlaze stály plechovky od piva a plné popelníky. V kuchyni byla ve dřezu kupa týden nemytého nádobí se zbytky jídel, nádobí použité k snídani stálo ještě na stole. Podle zaschlých a plesnivých ovesných vloček na dně misky dalo se klidně odhadnout, že poslední snídani tu pan Damascus snědl někdy před dvěma měsíci, což by odpovídalo datu na novinách v obývací. V koupelně na podlaze leželo zářijové číslo časopisu Life, hned vedle záchodové mísy. Na umyvadle byl holicí strojek a po stranách umyvadla zůstaly šmouhy holicího krému i s vousy. Ať už Damascus odešel kamkoli, neobtěžoval se tím, aby si s sebou vzal holicí potřeby. Dva kousičky toaletního papíru ležely u kohoutku na studenou vodu a na každém byla maličká šmouha krve. Logické vysvětlení se nabízelo Damascus se při holení řízl a toaletního papíru použil k zastavení krve. Prstenec špíny lpěl na stěnách vany. V otevřeném odtoku vany se zachytil kousiček mýdla značky Slonovina a chomáček vlasů. Vana byla staromódní, u litinové nohy v podobě zvířecí tlapy ležely pruhované pánské spodky, zmačkané do chuchvalce. Za tubou zubní pasty se na umyvadle utábořily štenice a po podlaze rejdlily stříbřité rybenky. Vcelku vzato, byla to nejroztomilejší místnůstka v celém bytě.

Hned po ní přišla na řadu ložnice.

Postel byla rozválená a neustlaná. Na polštáři byly mastné skvrny a na prostěradlech tu a tam několik zažloutlých fleků, vypadajících jako zaschlé sperma. Na nočním stolku u postele stála otevřená krabička výrobků značky Trojský kůň. Podle nápisu na krabičce v ní měly být tři prezervativy. Carella je vysypal na postel. V krabičce však byly jen dva kondomy. Postel smrděla potem a bůhví čím. Celý pokoj smrděl. Carella přistoupil k oknu a otevřel je dokořán. Venku na požárním žebříku stála prázdná láhev od mléka a prázdná lepenková krabice od knackebrotu. V bytě na druhé straně větrací šachty mladá hospodyňka v květovaných šatech šukavě smýčila kuchyňku a prozpěvovala si při tom "Penny Lane". Carella se zhluboka nadechl a odvrátil se od okna.

V jediné skříni, která v místnosti byla, válela se na dně hromada špinavých košil a spodního prádla. Na ramínku visel hnědý pánský oblek. Carella se podíval na štítek krejčovství a překvapilo ho, když zjistil, že oblek pochází od jednoho z nejlepších pánských krejčí ve městě. Šedý plstěný klobouk ležel v přihrádce nad ramínkem. V zadním rohu přihrádky objevil Carella otevřenou krabici s revolverem značky Iver Johnson, ráže .22, a sedmáct nábojů ráže .22, vyrobených firmou Peters.

Láhev, v níž zbylo asi na tři prsty skotské whisky, stála v ložnici na prádelníku. Vedle ní byly dvě sklenice. Jedna měla na okraji skvrny od rtěnky. Krabička zápalek s reklamní nálepkou A&P ležela na desce prádelníku vedle pomačkané krabičky cigaret značky Winston. Carella právě otvíral horní zásuvku prádelníku, když do ložnice vešel Kling v doprovodu správce budovy.

Domovník byl asi pětáctiletý černoch s koňskou nohou a podezíravýma hnědýma očima. Na sobě měl seržový pracovní oblek a černou pletenou vestu. Výraz jeho tváře jasně naznačoval, že je otrávený jak z toho, že se narodil jako černoch, tak z dalšího handicapu, který pro něho představovala koňská noha. Neměl rád bělochy, neměl rád zdravé lidi a neměl rád policajty, a přesto byl teď tady, ve smradlavém činžovním bytě, a měl odpovídat na otázky dvou zdravých, bílých policistů.

"To je pan správce," řekl Kling. "Jmenuje se Henry Yancy."

"Zdravím vás, pane Yancy," řekl Carella. "Já jsem detektiv Carella a tohle je můj kolega, detektiv Kling."

"S vaším kolegou jsem se už seznámil," řekl Yancy.

"Rádi bychom vám položili pár otázek, jestli nám to dovolíte."

"Co s váma mám dělat?" řekl Yancy.

"Chcem se prostě jen dovědět pár maličkostí o nájemníkovi z tohoto bytu."

"Co chcete vědět?" řekl Yancy. "Pospěšte si, poněvadž já musím dolů a odtahat popelnice do dvora. Než mi pochůzkář od tý vaší policie utrhne pokutovej blok."

"Vynasnažíme se to vzít zkrátka," řekl Carella. "Kdo má tenhle byt pronajatý?"

"Walter Damascus."

"Jak dlouho tu bydlí?"

"Dobrý tři nebo čtyři roky."

"Je ženatý?"

"Ne."

"Bydlí tu sám?"

"No jo," řekl Yancy a pokrčil rameny. "Bydlí tu sám, ale když je doma, choděj za ním pořád nějaký ženský."

"On tu není trvale?"

"No, moc ne."

"A jak často tu bývá?"

"No, přijde a zas odejde, tak se to střídá. Nikoho se na nic nevyptávám, dokud platí činži."

"A on činži platí?"

"Domáci mi o něm nikdy nic neříkal, takže hádám, že činži platí. Já jsem tu jen domovník."

"Kdy jste ho viděl naposled?"

"Jo - to si nevzpomenu."

"Bylo to nedávno?"

"To si nevzpomenu."

"Mohlo to být někdy v září?"

"Řekl jsem vám, že si nevzpomenu."

"Pane Yancy, my bychom moc neradi otravovali všechny lidi v tomhle patře jen proto, abychom zjistili, kdy tu byl Damascus naposled."

"To patří k vaší práci, ne?" řekl Yancy a odmlčel se. "Otravovat lidi."

No ne?"

"K naší práci teď patří," řekl Kling bezbarvě, "pokusit se vypátrat člověka podezřelého z vraždy. To je teď naše práce."

"Koho zabili?" zeptal se Yancy.

"Proč vás to zajímá?" řekl Carella.

"Mě to nezajímá," odpověděl Yancy a pokrčil rameny.

"Snažte se rozpomenout, kdy jste viděl Damascuse naposled."

"Někdy koncem léta."

"Před Svátkem práce?"

"No jo, tak někdy."

"Tak tedy počátkem září, ano?"

"Tak asi."

"Od té doby jste ho neviděl?"

"Nejsem si ani jistej, že jsem ho viděl tehdy."

"Viděl jste ho vůbec tenhle měsíc?"

"Ne."

"Během října jste ho tedy neviděl ani jednou, říkám to správně?"

"No jo. Správně."

"Viděl jste ho ale v září a máte dojem, že to bylo někdy před Svátkem práce."

"No, tak nějak."

"Byl sám?"

"Měl s sebou ženskou."

"Znáte ji? Tu ženskou?"

"Ne. Ten má pokaždý jinou."

"A tuhle jste tu už předtím viděl?"

"Jednou nebo snad dvakrát."

"Jak se ale jmenuje - to nevíte?"

"Ne."

"Jak vypadá?"

"To si nevzpomenu."

"Byla bílá nebo černá?"

"Bílá," řekl Yancy.

"Jaké má vlasy? Jakou barvu?"

"Zrzavá."
"A oči?"
"To si nevzpomenou."
"Hezká?"
"Na bělošku ušla," řekl Yancy.
"Jak byste řekl, že je stará?"
"Třicet - tak asi."
"Je odněkud tady z okolí?"
"Myslím že ne. Viděl jsem ji jen tehdy, když si ji Damascus přivedl.
Jinak nikdy ne."
"Říkal jste ale, že si ji vodil často."
"No párkrát jo."
"Jak je .Damascus starý?"
"Kolem čtyřiceti," řekl Yancy.
"Jak vypadá?"
"No, je vysoký skoro jako vy, tak metr osmdesát pět, tmavé vlasy a
modré oči, docela pěkný chlap."
"Píšeš si to, Berte?" zeptal se Carella.
"Hm - ehm, jo," řekl Kling a nezvedl oči od poznámkového bloku.
"Damascus je bílý?" zeptal se Carella.
"Jo, běloch," řekl Yancy.
"Jakou má pleť?"
"Vždyť jsem vám řekl. Bílou."
"Bledou, snědou, nažloutlou, mastnou?"
"No, kapku do žluta."
"Co fyzická konstrukce? Je vazba?"
"Asi jako tady váš kolega."
"Nosí knírek nebo plnovous?"
"Ne."
"Má nějaké jizvy?"
"Nemá."
"Tetování?"
"Tetování taky ne."
"Nějaké nápadné poznávací znamení?"
"Nic takového," řekl Yancy.
"Je nějak tělesně postižený?"
"To myslíte, jestli má koňskou nohu?" zeptal se Yancy.
"Ne, to jsem nemyslel, pane," řekl Carella, aby se nenechal zahnat do
defenzivy.
"Ne, není tělesně postižený," řekl Yancy.
"Co byste nám pověděl o jeho hlasu? Jaký má hlas?"
"To nevím."
"Drsný, měkký, jemný, zženštilý?"
"Teplej není."
"Někdo má nebo nešišlá?"
"Ne, mluví normálně. Nejspíš byste asi řekl, že má měkřejší hlas. A
mluví rychle. Náramně rychle."
"Máš ještě něco, Berte?" řekl Carella.
"Zlato. Šperky."
"Nosí nějaké prsteny nebo nějaký šperk?" zeptal se Carella.
"Má prsten a na něm první písmeno jména," řekl Yancy.
"Které písmeno? W nebo D?"
"W."
"Nosí ho na pravé ruce nebo na levé?"
"Myslím že na levé."
"Má ještě nějaké jiné šperky?"
"Myslím že nosí náramek. Takovej ten ... no, iden-ti-fi-kační."
"Zlatý nebo stříbrný?"
"Stříbrnej."
"A na něm má jméno?"
"Nikdy jsem ho neviděl zblízka," řekl Yancy.
"Nevíte náhodou, kde je Damascus zaměstnaný? Nebo jestli je vůbec
zaměstnaný?"
"To nevím. Já jsem tu jen domovník. Ne fízl."

"Jste muž na svém místě, pane Yancy," řekl Carella.
"Zatím jste nám poskytl výborný popis," řekl Kling.
Yancy se na ně podezíravě podíval. Byl od bílých zvyklý na nejrůznější habaďůry, a proto teď skepticky přikývl, aby dal detektivům na srozuměnou, že na něho si hned tak někdo nepříjde.
"Já už ale fakt musím dolů. Odklidit popelnice z chodníku," řekl pojednou.
"Kdybyste měl nějaké potíže s pochůzkářem, stačí říct a zařídíme to," slíbil Carella.
"Já vím. Zaccvaknete za mě pokutu, to taky, jo?"
"Žádná pokuta nebude, pane Yancy. Zkuste si ještě vzpomenout, jestli Damascus neodchází z domu a nevrací se sem v nějakou pravidelnou dobu. Na to byste si nevzpomněl?"
"Když je tady?"
"Ano."
"Jestli někde maká, tak musí dělat v noci," řekl Yancy. "Nikdy jsem ho tady nikde neviděl jinak než přes den."
"A na noc z bytu odchází?"
"Myslím že jo."
"V kolik hodin?"
".V osm nebo v devět, tou dobou nějak."
"Nevíte ale, kam chodí?"
"Ne."
".Děkuju vám, pane Yancy."
"To je všechno?"
"Ano, to je všechno, děkuju vám."
Pozorovali ho, jak kulhá ke dveřím. U dveří se otočil a řekl:
"A nemyslete si, mně oči sloužej."
"Proč nám to říkáte?" řekl Carella.
"No - kvůli tomu popisu," odpověděl Yancy a vyšel na chodbu.
Carella přistoupil k prádelníku. V horní zásuvce, kde byly sponky na kravaty a manžetové knoflíky, našel neinkasovaný šek, znějící na jméno Walter Damascus a na částku sto deset dolarů sedmdesát devět centů. Šek byl vystaven na účet podniku Kouzelný koutek a podepsán jakýmsi Danielem Cudahym.
"Máš něco?" zeptal se Kling.
"Vypadá to tak," odpověděl Carella.
Kouzelný koutek byla vinárna s nočním podnikem na Dover Plains Avenue v Riverheadu. Majitel se jmenoval Daniel Cudahy, a když tam Carella s Klingem v pět odpoledne přišli, právě obědval.
"V téhle šilené branži se člověk musí najíst tehdy, kdy mu to momentálně vyjde. Za chvíli se to tu promění v hotový blázinec," prohlásil omluvně.
Cudahy byl droboučký mužíček s proplešatělou hlavinkou a přeraženým nosem. Na pravém spánku měl jizvu od nože a pravé oko se mu křečovitě škubalo jako by při vzpomínce, o jaký chloupek je minul nůž, který je měl vydolbnout. Seděl u stolu poblíž baru, jedl krvavý biftek s pomfrity a upíjel z láhve Heinekenova piva. Podnik byl zařízen s rafinovanou útulností, ubrusy měly kostkovaný vzor, stěny byly obloženy dřevem a na každém stolku stál kýčovitý svícen s elektrickými svíčkami. Na jednom konci místnosti byl malý parket, piano, několik bubnů a za nimi tři kukaně pro hudebníky. Název orchestru, který tu účinkoval, byl napsán tiskacími písmeny na velkém bubnu - MARODÉŘI KENA MURPHYHO. Oba detektivové se na Cudahyho vyzvání posadili a přihlíželi, jak žravě konzumuje biftek. Mezi dvěma sousty utrousil:
"Jasně, Wallyho znám. Kde hrome ten štráfek je?"
"Je u vás zaměstnaný?"
"No jo, vyhazuje nepohodlné hosty," řekl Cudahy.
"Pracuje u vás na plný úvazek?"
"Každou noc kromě neděle. V neděli máme zavřeno."
"Kdy jste ho naposled viděl, pane Cudahy?"
"V pátek večer. Měl přijít ještě v sobotu večer, ale už se víc neukázal. Čekám, že přijde dnes večer, ale kdo to hrome může vědět?"
"Nevolal vám?"

"Nevolal."

"A nevolal jste vy jemu?"

"On nemá telefon."

"A nevíte, kde ho můžeme zastihnout?"

"Bydlí někde v Isole, v nějaké pěkně hnusné čtvrti. Osobně bych tam za ním nešel ani za milión dolarů."

"Bydlí v South Second Street, souhlasí?"

"No jo, tam někde. V těch končinách se to fízlama a negrama jen hemží," řekl Cudahy. "Nikdo by mě tam nedostal ani v doprovodu Národní gardy.."

"A vážně nemá telefon?"

"Nemá."

"Jak je to možné?"

"Jak to myslíte - jak je to možné?"

"Telefon má skoro každý."

"Bývá tam jen málokdy - nač by tam taky hrome ten telefon potřeboval?"

"A kde tedy je, když není tam?" zeptal se Kling.

"Jak to mám vědět? U mne pracuje, nic víc. Jeho soukromý život je jeho věc. Platím mu pětasedmdesát dolarů týdně a vynese mi z podniku spolehlivě každého, kdo tu ztropí nějakou nepřístojnost. Tak zní vzájemná dohoda. Bydlet si hrome může, kde chce, třeba v parku, když se mu to líbí, v parku na lavičce, a mně z toho nebude horko ani zima."

"Nevíte, jestli je ženatý?"

"Jestli je, tak to sihr váli s šesti jinejma."

"Jak to myslíte?"

"Tak, že je na něho věčně přilepená nějaká saze. Je to fakt hezkej chlap, co vám mám líčit. Jestli si to nepletu, chtěl se stát kdysi hercem."

"Zmínil se. někdy před vámi o nějaké manželce?"

"Ne. Myslím, že je momentálně sám. Chlápek s jeho vizáží by byl blázen, kdyby se chtěl ženit."

"Říkal jste, že tu byl v pátek večer?"

"No byl."

"Od kdy do kdy?"

"Chodí na devátou a odchází, když zavíráme."

"A v kolik zavíráte?"

"Ve dvě ráno. Máme otevřeno celý týden do jedné, kromě pátku. V pátek máme do dvou, v sobotu do tří a v neděli je zavřeno. Tak."

"Takže odtud odešel ve dvě."

"No jo. Dal jsem mu vejplatu a vypadnul."

"Dal jste mu tenhle šek?" zeptal se Carella a vytáhl šek z náprsní tašky.

"Ano, to je on. U nás se bere každých čtrnáct dní. Tohle je mzda za čtrnáct dní. Je z ní srazeno pojištění, nemocenská a federální a státní dávka. Dělá to sto deset dolarů sedmdesát devět centů."

"Z čehož plyne, že někdy mezi páteční nocí a dneškem musel být v bytě," řekl Kling.

"Co prosím?" zeptal se znovu Cudahy.

"To nic, to my jen myslíme nahlas," řekl Carella.

"Ach tak," řekl Cudahy a nalil si do sklenice z láhve další pivo.

"Nechcete se něčeho napít, mládenci?"

"Ne, děkujeme pěkně," řekl Kling.

"Tohle je na vás moc brzo?"

"Máme to zakázáno," řekl Carella.

"No jo, jasně. Chtěl bych mít pět centů za každého policajta, co má zakázáno pít ve službě a co mi sem přijde a houkne do sebe tři fťany v těsném závěsu. Zvlášť v zimě."

"Jo, jo," řekl Carella a pokrčil rameny. "A proč Wallyho sháníte? Provedl něco"

"Možná."

"Dáte nám vědět, jestli sem přijde?" řekl Kling.

"Samozřejmě. Co jako provedl?"

"Zabil možná pár lidí."

Cudahy slabě hvízdal a polkl hltánek piva.

"Viděl jste u něho někdy bouchačku?" zeptal se Kling.
"V životě ne."
"Do práce si s sebou žádnou zbraň nenosil?"
"Ne. Nikdy."
"Konkrétně máme na mysli Iver Johnsona ráže .22," řekl Carella.
"Já nepoznám Iver Johnsona .22 od Packarda 1937," řekl Cudahy a zazubil se. "To je ta bouchačka, co s ní někoho zabil?"
"Ne," řekl Carella a zamračil se.
"A kdy předpokládáte, že to udělal?" zeptal se Cudahy.
"Někdy v pátek v noci."
"Když vypadnul odtud?"
"Vypadá to tak."
"To teda jdete po špatným chlapovi," řekl Cudahy věčně.
"Proč myslíte?"
"Jedině že by v tom ona jela s ním."
"Jaká ona?"
"Ta saze."
"Jaká saze?"
"V pátek v noci odtud vypadnul s nějakou sazí."
"Co to bylo za ženskou?"
"Nevím, jak se jmenuje. Párkrát už jsem ji ale tady v okolí viděl. Občas si ho sem přijde vyzvednout. Jezdí ve velkém žlutém buicku."
"Jak ta ženská vypadá?"
"Jako fešné rajče," řekl Cudahy. "Červené vlasy, zelené oči, všecinko na pravých místech."
"A vy říkáte, že s ním v pátek v noci odtud odešla?"
"Jo."
"Ve dvě ráno?"
"No."
"Přijela sem tím buickem?"
"No jo, přijede vždycky v tý ponorce. Já myslím, že si tu zatracenou ponorku s sebou bere i do postele."
"Řekl Damascus, kam mají namířeno?"
"Kam byste měl namířeno vy? S takovou senzační rudovláskou ve dvě hodiny ráno?" zeptal se Cudahy.
Cesta do městské čtvrti, kde byla South Second Street, jim trvala přesně dvaadvacet minut. Jeli velice opatrně, dodržovali všechny rychlostní limity a odhadli, že ve dvě hodiny v noci, při mířeném dopravním ruchu, mohl řidič urazit stejnou štreku o deset minut dřív. Což znamenalo, že Damascusovi a jeho rudovlásce mohlo trvat přibližně půl hodiny, než dojeli z Kouzelného koutku v Riverheadu do bytu v South Second Street. Jestliže měli namířeno právě sem, mohli sem dorazit asi ve dvě hodiny třicet minut. Existovala ovšem i možnost, že nejeli sem, ale do bytu k dívce. Nebo možná jeli rovnou do bytu k Leydenovým, kde Damascus napálil čtyři rány do Rose a Andrewa - dívka tomu přihlížela? To znělo dost neuvěřitelně, ale Carella i Kling byli oba zkušení policisté, kteří věděli, že pokud jde o vraždu, nelze nikdy vyloučit ani to nejneuvěřitelnější.
Henry Yancy nebyl nikde k spatření. Vysupěli po schodech do třetího patra a zaklepalí na dveře bytu číslo 33.
"Kdo je?" zavolal ženský hlas.
"Policie," řekl Carella.
"Doprčic," odpověděla žena.
Čekali. Slyšeli kroky přibližující se ke dveřím, slyšeli, jak byl z drážky uvolněn zajišťovací řetízek, slyšeli, jak při otočení klíčem klapl zámek. Dveře se otevřely. Ženě mohlo být kolem čtyřiceti, ve vlasech měla natáčky a přes ně uvázaný šátek. Na sobě měla modrou zástěru a v ruce držela dřevěnou lžici.
"Co má být?" zeptala se. "Vařím večeři."
Carella zablýskl policejním odznakem a řekl: "Chtěli bychom se vás zeptat na pár věcí."
"Oč kráčí? V tomhle baráku nikdo nic neproved."
"Byla jste v pátek v noci doma?"
"Byli jsme v pátek doma celou noc. Oba, manžel i já. Jestli se v

pátek v noci někde něco stalo, my s tím neměli nic společného."

"Byla jste v půl třetí vzhůru?"

"Ne."

"Neslyšela jste, jestli někdo tou dobou nepřicházel po chodbě?"

"Už jsem vám řekla, že jsme spali."

"Neslyšela jste z chodby vůbec nic?" zeptal se Kling.

"Vy něco slyšíte, když spíte?" zeptala se žena.

"Děkuju," řekl Kling a žena přibouchla dveře.

"Pořád mi vrtá hlavou, proč si šel koupit brokovnici, když měl ve skříni perfektně fungující, dvaadvacítku." řekl Carella.

"Mně vrtá hlavou spousta věcí," řekl Kling. "Co kdybychom oťukli ještě tenhle druhý byt, co říkáš?"

Žena z bytu číslo 32 jim řekla, že v pátek večer šla na společenský večírek Americké legie. Vrátili se s manželem domů až v půl čtvrté ráno.

Řekla, že z vedlejšího bytu neslyšela nic nezvyklého.

"A slyšela jste vůbec něco?" zeptal se Carella.

"Ne," řekla. "Nic."

"A obvykle slyšíte, co se tam uvnitř děje?"

"No," řekla, "zdi jsou tu hrozně tenké, vždy to znáte."

"Myslíte, že v bytě někdo byl?"

"Ne. Proč? Co se stalo? Vyloupili ho? Tady v baráku vykradli v poslední době spoustu bytů."

"Ne, o vyloupení nejde." řekl Kling. "Chceme zjistit, jestli byl Walter Damascus v bytě, když jste se v pátek v noci vrátila domů."

"Jak by mohl být doma?" řekla žena.

"Co tím chcete říct?"

"Byl totiž před domem."

"A co tam dělal?" zeptal se Carella okamžitě.

"Nastupoval do žlutého auta," řekla žena.

A tak jeli znova na periferii - den byl na projížďku autem jako stvořený - a zjistili, že jim to trvalo dvacet minut, než se dostali ze South Second Street k bytu Leydenových v South Engels Street, což (opět s tolerancí deseti minut, počítající s řidším dopravním ruchem na silnicích v časných ranních hodinách) nasvědčovalo, že Damascus opustil svůj byt asi ve tři třicet, když předtím přibližně hodinu laškoval s neznámou rudovládkou, a k Leydenovým do bytu mohl přijet ve tři hodiny třicet minut. Připočte-li se pět minut na přivolání výtahu a jízdu nahoru nebo na cestu po schodech do desátého patra, předpokládaný čas, kdy byly spáchány obě vraždy, lze odhadnout na 3.45 hodin. čtyři výstřely z brokovnice vypálené uprostřed noci, a přesto policii nikdo nic nehlásil. Na leccos se zřejmě ještě budou muset přeptat.

Bylo skoro půl osmé a oba muži byli unaveni. Shodli se na tom, že otázky mohou počkat do rána, a Carella zavolal do služebny a ohlásil, že oba pro dnešek končí.

Detektiv Meyer Meyer, který měl službu, řekl:

"Nějak brzo dneska, co?"

Říkal to pokaždé zcela mechanicky, bez ohledu na to, v kolik hodin kdo volal, aby ho odepsal z prezenčky.

Jemu služba právě začínala.

Žena byla probodnutá.

Nebylo to žádné vzrušující ubodání, žádná exotická či na první pohled sexuálně motivovaná záležitost, nic takového, jen obyčejný nůž na chleba, vražený do prsou. Byla kompletně oblečena a to probodení zřejmě byl zcela běžný zločin. Nůž na chleba ji zajel těsně pod levý prs téměř v pravém úhlu, útočník zřejmě držel zbraň jako šermíř kord, nebodal shora dolů s nožem zaťatým v pěsti. V celé kuchyni byla po podlaze spousta krve (mrtvá ležela na zádech před dřezem) a stěpy z rozbitého nádobí (vrah ji podle všeho překvapil ve chvíli, kdy je umývala), ale bylo to docela tuctové ubodání, něco, s čím se člověk v pondělí v noci klidně může setkat, nebylo na tom nic bizarního ani výjimečného, prostě nůž trčící z mrtvé ženy, ležící na podlaze v krvi a uprostřed rozbitého nádobí.

Meyer Meyer dorazil do bytu tři minuty po půlnoci.

Službu konající pochůzkář Stuart Collister zatelefonoval na pohotovost ve 23.55, poté, co ho na ulici oslovil jakýsi muž, který mu řekl:

"Promiňte, že obtěžuje, pane strážník, ale támhle v patře máte jednu mrtvou švitorku."

Ta mrtvá švitorka byla žena s nožem v prsou. A vlastně to ani žádná švitorka nebyla. Bylo jí dobrých padesát, měla velké hnědé oči, vytřeštěné na strop, a pěkně krojené rty, dovedně zmenšené pečlivě nanesenou rtěnkou. Měla na sobě černé šaty, kolem krku šňůru korálů, černé lakové střevíce, černé síťové punčochy, a úděsně páchla, poněvadž už byla mrtvá nějaký ten časek. Ani barvu neměla příliš záviděníhodnou, poněvadž byt byl přetopený, radiátory otevřené naplno, a rozklad už začal, přesněji řečeno už dost pokročil, takže všechno zapáchalo a vypadalo příšerně. Docela běžné zapíchnutí nožem.

Meyer vyšel ven, aby si pohovořil s policisty z oddělení pro vyšetřování vražd. Pak ještě chvilku klábosil s fotografem a potom chtěl nechtě přistoupit k pochůzkáři Collisterovi, který zadržel k dalšímu výsledku muže, jenž ho na ulici zastavil.

Muž vypadal na svůj věk příliš páskovsky. Meyer odhadl, že mu může být něco málo přes šedesát. Měl na sobě modrý kabátek s dvěma rozparky a mosaznými knoflíky, běžové roury, bledě modrý rolák a hnědé sportovní boty z nehlazené kůže. Vlasy měl bílé a česal si je tak, jak to dělával Julius Caesar, než začal plešatět a nosit vavřínové věnce. Jmenoval se Barnabas Coe a byl víc než ochotný přesně Meyerovi povědět, jak mrtvolu objevil.

"Tak nejdřív - jak se ta žena jmenuje?" zeptal se Meyer.

"Margie Ryderová. Marguerita."

"Jak je stará?"

"Dvaapadesát, pokud vím."

"Tohle je její byt?"

"Ano."

"V pořádku - tak spust'te."

Stáli spolu hned přede dveřmi do bytu, pracovníci z laboratoře chodili kolem nich dovnitř i ven s veškerým technickým vybavením, přijel policejní lékař a s kdekým se bodře zdravil, fotograf vyšel znova do chodby, aby si vzal další žárovky z kožené brašny položené na podlaze, přijel člověk z kanceláře státního zástupce, pozdravil Meyera a přistoupil k policistům z oddělení pro vyšetřování vražd, vyprávějícím si historky o nejruznějších případech ubodání, s nimiž se kdy setkali. Meyer byl vysoký muž s modrýma očima a hlavou jako koleno. ve světle šedém saku a bez klobouku vypadal velice hmotně. Horní linie Coeova honosného účesu sahala Meyerovi přesně pod bradu. Při řeči Coe vytrvale zíral Meyerovi do tváře, vzrušeně pohazoval hlavou a modré oči mu planuly.

"Margie a já jsme byli důvěrní přátelé," vykládal, "mívali jsme byty v The Quarter přes chodbu od sebe -to bylo, no- v roce 1960, 1961. Nikdy jsme spolu nebyli zcela intimní, aby bylo jasno, ale byli jsme důvěrní přátelé, moc důvěrní. Ona Margie byla bláznivá švitorka, jenže já jí fakt rozuměl. Nakonec se musela odstěhovat, poněvadž tu pojistku už měla skoro vyčerpanou tady na periférii se přece jen bydlí o moc levněji."

"Pojistku?"

"No - životní pojistku. Manžel jí skápnut hned po válce. Po té velké válce."

"Nač umřel?" zeptal se podezíravě Meyer.

"Rakovina plic," řekl Coe a dal si pauzu. "V životě nevykouřil jedinou cigaretu."

Meyer kývl. Hleděl na Coea jako fascinovaný, měřil si jeho páskovské oblečení a holičskou kreaci na jeho hlavě, naslouchal žargónu a uvažoval, kdy se Coe zmůže na to, aby strhl tu šedesát let starou gumovou masku, kterou nepochybně nosil, a odhalí pravou tvář drsnáckého pubertáka.

"Stejně jsme se ale stýkali dál," řekl Coe, "i když se přestěhovala."

Což je myslím dost zvláštní a tak trochu i výjimka. The Quarter není žádná růžová zahrádka, ale zato tady je fakt zapadákův, nemám pravdu? Tím jako myslím, že šuft je šuft, a koho baví žít jako vepř na hnojišti?"

"Nikoho," řekl Meyer a dál civěl na tu zbrzděnou a unavenou tvář, na vrásčitou kůži kolem modrých očí, které planuly vzrušením, když Coe vyprávěl.

"Tím neříkám, že by ona žila jako vepř na hnojišti," prohlásit Coe.

"Ten kvartýrek je zevnitř docela pěkný." Pohodil hlavou směrem k otevřeným dveřím. "Na zdejší poměry," dodal.

"Jistě," řekl Meyer.

"Měla ve zvyku zajet čas od času do centra, a já jsem zas k ní zašel sem, kdykoli jsem byl tady někde v okolí. Našla si novou partu, když se přestěhovala, a začala psát poezii. Pěkná sranda, co?"

"Hm, sranda," řekl Meyer.

"Předčítala mi ty svoje prkotiny, kdykoli jsem k ní zašel. 'Ach velké město, velká matko, vydávám tvoje nahé prsy a saju kaly ze tvých stok.' To je jeden její verš. Hustý, co?"

"Hm, hustý," řekl Meyer.

"Jak jste se ale ...?"

"No, měl jsem dneska večer rande s jednou malou portorikánskou švitorkou, co bydlí na Ainsley, hotovej cukroušek je to, takový nádherný, veliký hnědý kukadla a skvostný tuhý tělíčko - hotovej cukroušek, co vám mám povídat."

"Hm," řekl Meyer.

"Musel jsem ji ale odvést domů v půl dvanáctý, má moc přísný rodiče, divím se vlastně, že s ní neposlali dueňu. Je jí teprve devatenáct, myslím, že víte, jak to s těmahle seňoritama chodí." Coe zamrkal a zasmál se.

Meyer na něho málem taky zamrkal.

"No a tak mi zbyla fůra času a rozhod jsem se, že zaskočím do bytu k Margii, mrknout se, jak se jí vede, a taky si třeba poslechnout nějakou tu její novou poezii. 'Tvůj upír chlupatý mě děsí,' - to je taky jeden její verš. Peklo, co?"

"Hm, peklo. A co se dělo, když jste sem přišel?"

"Zaťukal jsem na dveře a nikdo se mi neozval. Tak jsem zaťukal znova a pořád nic. Pak jsem zkusil vzít za kliku, ani nevím proč. Fakt nevím, proč jsem to zkusil, prostě jsem to udělal. Obvykle, když člověk zaklepe na dveře a nikdo se mu neozve, myslí si, že nikdo není doma, nemám pravdu?"

"Máte."

"Jenže já zkusil vzít za kliku a dveře se otevřely. Zavola jsem na ni jménem, Margie, řekl jsem, ale pořád se nikdo neozýval. A tak jsem nakoukl dovnitř. V bytě byl smrad jak ve vopíčiárně. To mi nějak neštímovalo, poněvadž Margie měla vždycky všude čisto a uklizeno, skoro to až přeháněla. Tak jsem teda šel dál. No a ona tam ležela v kuchyni na podlaze v tom kompletním černém oblečení a s perlama, a ten nůž měla vraženej do prsou."

"Co jste udělal?"

"Zařval jsem hrůzou."

"Co pak?"

"Seběhl jsem po schodech dolů."

"A pak?"

"Chytil jsem zdejšího strážníka a řekl jsem mu, že je tu nahoře mrtvá švitorka. Jako Margie. Řekl jsem mu, že je po smrti." Coe se odmlčel. "Chcete vědět, jak se jmenuje ta seňorita?" zeptal se.

"Proč?"

"Abyste si mohli ověřit, že vám povídám pravdu," řekl Coe a pokrčil rameny. "Zjistíte si, že jsem v noci opravdu byl s ní a nezamordoval jsem tady nahoře chudinku Margii."

"Jak ta chudinka Margie vypadá," řekl Meyer, "daleko víc by mě zajímalo, kde jste byl a co jste dělal před týdnem."

5

V tom odhadu se však trochu zmýlil.

Nebyl žádný policejní lékař, jen docela obyčejný policajt, a to, co z Margie Ryderové v kuchyni na podlaze uviděl, značně svádělo k domněnce, že je po smrti přinejmenším týden.

Omyl, prohlásil muž, který mrtvolu ohledal. V bytě bylo příliš teplo, pravil ten muž, což je okolnost v takovéhle periferní díře a v měsíci říjnu neobyčejně vzácná, nebol většina domovníků v podřadných činžácích si schovává topnou rezervu až na mrazivé dny v lednu a v únoru a před

koncem roku se s topením dvakrát nepřetrhne. Okna ovšem byla důkladně zavřená a od okamžiku vraždy do bytu nikdo nepřišel, což znamenalo, že všechno teplo, které radiátory vysálaly, zůstalo v místnostech a urychlilo rozklad chudinky Margie Ryderové.

V pátek v noci, oznámil lékařský expert.

V pátek v noci tedy tu ubohou švitorku zabili - plus minus několik hodin, bere-li se v úvahu lidská omylnost při posuzování takových faktorů, jako je kolísání teploty v bytě na periférii. Meyera při té příležitosti napadlo, jak vůbec hodlá velkoměsto zvládnout populační explozi, když obyvatelům periferního činžáku v zimě po jedenácté večer nezbývá nic jiného než zalézt do postele a hledat trochu toho živočišného tepla. Potom ho také napadlo, jestli Margie Ryderová trochu toho živočišného tepla minulý pátek v noci našla. a položil tu otázku lékařskému expertovi, který mu promptně oznámil, že ve vagíně žádné sperma neobjevil. Kromě toho našli chudinku švitorku plně oblečenou, neměla šaty ani potrhane, ani v nepořádku, někdo do ní prostě vrazil nůž, nic víc, docela běžné probodnutí.

Meyer dal lékařskému expertovi sbohem. Měl to úterý nastoupit do práce ve čtyři odpoledne a momentálně bylo půl páté. Odhadl proto, že bude nejlepší, když se do případu pustí rovnou. Zavolal do poručíkovy kanceláře a zeptal se Byrnes, kdo bude na tomhle případu pracovat s ním. Byrnes mu přidělil Cottona Hawese. Chystali se právě ve dvou opustit služebnu a vydat se do bytu Margie Ryderové, když se u laťkového zábradlí, oddělujícího služebnu od vnější, chodby, objevil nějaký muž.

"Chtěl bych mluvit s tím, kdo má na starosti případ Margie Ryderové," řekl.

"Ten mám na starosti já," odpověděl Meyer.

"Můžu jít dál?"

"Jistěže," řekl Meyer a vstal, aby mu otevřel dvířka v zábradlí.

Muž měl přes ruku svrchník a v ruce držel šedý plstěný klobouk.

Zdálo se, že se cítí velice nespůj v dvouřadových modrých šatech, které jako by si pro tuto návštěvu policejní strážnice speciálně oblékl, ačkoli je mu mnohem líp ve sportovní bundě nebo ve svetru. Sedl si na židli, kterou mu Meyer nabídl, a se zájmem se podíval na Hawese, přisunujícího ke stolu další židli.

"Já jsem detektiv Meyer," řekl Meyer. "A tohle je detektiv Hawes.

Pracujeme na případu spolu."

"Já jsem Jim Martin," řekl muž.

Byl to velký muž se širokými rameny a tvrdou hranatou tvář, hnědými vlasy ostříhanými nakrátko jako na vojně, očima tak tmavými, že se zdály černé, a obrovskými kloubovitými rukama, jaké mívají pouliční rváči. Seděl vedle Hawese, který měřil metr osmdesát osm a vážil jednadevadesát kilo, a přesto ve srovnání s neznámým vypadal jako trpaslík.

Zdálo se, že škrtivé, modré biřmovací šaty na něm v nejbližším okamžiku prasknou, že jeho svaly explodují do místnosti strážnice nebo možná i do celé budovy. Navíc na něm byla patrná vnitřní nervozita - v tom, jak spínal a zalamoval prsty obrovských rukou, jak si neustále olizoval rty a střílel tmavými očima z Hawese na Meyera a opačně, jako by byl na pochybách, komu z nich to má povědět. Detektivové trpělivě čekali. Nakonec Meyer řekl:

"No prosím, pane Martine?"

"Znal jsem ji," řekl Martin.

"Znal jste paní Ryderovou?"

"Nevěděl jsem, že je vdaná," řekl Martin.

"Byla vdova. Manžel jí zemřel krátce po válce."

"To jsem nevěděl."

Znova mlčel jak zařezaný. Zat' al pravou a pak levou pěst. Klobouk mu upadl na podlahu, zvedl jej a omluvně se podíval na Hawese, který ho upřeně pozoroval.

"Znal jste ji," pomohl mu Meyer.

"Ano."

"Odkud?"

"Já jsem číšník."

Meyer kývl. "Kde pracujete, pane Martine?"
"U Perryho. Znáte to tam? Je to na DeBeck Avenue."
"No jo, tam to známe," řekl Hawes.
"Četl jsem teď ráno v novinách, že ji někdo probodl," řekl Martin a znova upustil klobouk.
Hawes mu jej podal, Martin zabručel "Děkuju" a pak se znova otočil k Meyerovi.
"Nechci nikoho dostat do maléru," řekl.
Detektivové vyčkávali.
"Margie ale byla moc fajn ženská a nejde mi na rozum, že by ji někdo, kdo ji znal, mohl něco takového provést."
"Ano?" řekl Meyer.
"Já vím, že vy ode mne žádnou pomoc nepotřebujete, mládenci. Já jsem obyčejnej číšník. A v životě jsem nečetl jedinou detektivku."
"Pokračujte," řekl Meyer.
"Jenomže ... no, heleďte, v těch dnešních ranních novinách psali, že v bytě nebylo na nic ani sáhnuto, což vylučuje, že to udělal lupič. Ať už ji probodl kdo chtěl, neudělal to ... no, někdo, kdo se tam byl podívat, říkal, že to nevypadalo na znásilnění - jako na motiv zapomněl jsem, kdo to říkal, někdo z kanceláře státního nadvládního. Takže teda jako mám dojem, že to neudělal někdo, kdo vnikl do bytu násilím, chápete, jak to myslím? Když nešlo o loupež a nešlo o znásilnění, pak ..."
"Posloucháme vás se zájmem, pane Martine."
"No, když to teda neudělal nějaký kriminálník, když to neudělal někdo, kdo tam vnikl násilím, aby spáchal nějaký kriminální čin, pak to musel být někdo, koho znala, no ne?"
"Pokračujte."
"No a někdo, kdo Margii doopravdy znal, nemohl by něco takového nikdy udělat. Byla to moc milá, slušná ženská - člověka, který ji znal, nemohlo nikdy napadnout, aby jí ublížil. Byla to dáma," řekl Martin.
"Tak co tedy myslíte?"
"Že to musel udělat někdo, kdo ji neznal."
"Řekl jste ale ..."
"Chci říct někdo, kdo ji neznal dobře. Někdo cizí."
"Ach tak."
"Někdo cizí," opakoval Martin a znova se nadlouho odmlčel.
"Kristepane, já bych děsně nerad dostal někoho do maléru, to mi věřte. Možná že se kompletně mejlim, že je to rána do vody."
"Co máte na mysli?"
"Tak dobře ... prostě v pátek večír přišel do baru nějaký chlápek, tak asi kolem půlnoci, přesně vám to nepovím, tak nějak tou dobou."
"Ano. Pokračujte."
"Byl pěkně vytreštěnej, rozumíte, ruce se mu klepaly - no a tak vůbec. Hodil možná do sebe dva nebo tři fňany, to už si nevzpomínám, seděl u baru, jen je odstrčil a koukal kolem, jako když ... no, já nevím ... jako když po něm někdo jde nebo tak nějak. Rozumíte, pořád koukal na hodinky a pak zas na dveře, pekelně nervózní, rozumíte? Nervy v čudu."
Martin se zhluboka nadechl. "No a Margie, jaká ona už byla, opravdu slušná ženská, se s ním dala do řeči, a za chvilku se zdálo, že tomu chlápku trochu odlehlo. Tím nechci říct, že se dočista uklidnil, ale rozhodně nebyl tak vyjukanej, jako když přišel. Povídali si spolu hezky dlouho. A ten chlápek odešel, až když jsme zavírali."
".V kolik hodin to bylo?"
"Ve dvě."
"Odešel sám?"
"No jo."
"Dobrá, pane Martine. Jak potom ale můžete dávat do souvislosti ...?"
"On se vrátil. To mohlo bejt tak asi ve čtyři, ještě jsem v podniku uklízel. Když se bar zavře, má tam člověk ještě spoustu práce, víte? Obvykle odtamtud nevypadnu dřív než tak v pět. A v pátek v noci spíš až v půl šestý."
"A co chtěl?"
"Chtěl vědět, jak se Margie jmenuje příjmením."

"A řekl jste mu to?"

"Ne."

"V tom případě ..."

"Moc škemral, abych mu to řekl. Říkal, že už příjmení znal, že mu řekla, jak se jmenuje, když si spolu povídali, ale při všem tom rozrušení že to zas zapomněl, a teď že s ní musí znova mluvit, a abych mu laskavě řekl, jak se jmenuje. Já na to, že jsou čtyři hodiny ráno, a to už je pozdě na to, aby s ní mluvil. Řekl jsem mu, ať přijde kvečeru, že ona k nám pravidelně po večeri zaskočí, pak že si s ní může promluvit. Na to mi ale řekl, že to ne, že s ní musí mluvit hned teď, a já mu řekl, aby koukal vodprejsknout, než se doopravdy naštvu. Já jsem totiž vazba, to vidíte sami. Já ... ne že bych se teda vytahoval, kolik vážím, a popral jsem se myslím naposled, když mi bylo dvanáct, to mi můžete věřit, ale ten chlápek mi fakt začal jít na nervy. Co hergot potřeboval ve čtyři hodiny ráno Margii tak nahonem povědět? Řekl jsem mu, že jestli shání nějakou štětku, tak to že je teda na nepravý adrese, to že ať se jde cournout po Culver Avenue, tam že klofandy šlapou chodník a může jich mít třeba sto." Martin se odmlčel.

"Promiňte, mládenci, já vím, že vy děláte co můžete, ale takhle to fakt bylo."

"Pokračujte, pane Martine."

"No, to je všechno, aspoň myslím. Nakonec vodtáh."

"V kolik hodin?"

"To muselo bejt tak půl pátý."

"Neřekl jste mu ale to příjmení paní Ryderové?"

"Ne."

"Ani její adresu?"

"Ne, samozřejmě že ne."

"A jak se jmenuje on?"

"To nevím."

"Neslyšel jste ho, když to říkal?"

"Ten pátek večír jsem nevěděl, co dělat dřív."

"Z toho jeho hovoru s paní Ryderovou jste neslyšel vůbec nic?"

"Ne."

"Myslíte, že mu skutečně řekla, jak se jmenuje?"

"Asi jo. Lidi si obvykle říkají, jak se jmenují. Nebo snad ne?"

"On vám ale řekl, že příjmení zapomněl."

"No jo."

"Při všem tom rozrušení."

"No."

"Jakém rozrušení?"

"To nevím. Nejspíš asi myslel to, jak s ní mluvil. Nevím."

"A proč si myslíte, že se mu ji nakonec podařilo najít?"

"No, mohl si na to jméno vzpomenout a podívat se pak do telefonního seznamu na adresu. Ona je v seznamu. To jsem si ověřil, než jsem za váma šel."

"Myslíte tedy, že si mohl vyhledat adresu v telefonním seznamu a pak jít k ní do bytu?"

"Ano."

"Aby si s ní popovídal?"

"Aby ji přefik," řekl Martin a náramně se začervenel.

Bert Kling přišel do bytu, aby se pomiloval.

Měl volný den a na nic jiného neměl myšlení. De fakto na to myslel celé odpoledne a dorazil posléze k bytu o půl páté, odemkl si dveře klíčem, který mu Cindy dala už dávno, a seděl teď v houstnoucím šeru obývacího a čekal na ni, až se vrátí.

Velkoměsto za oknem ochable spělo ke sklonku dne, šero změkčovalo jeho chůzi, zpomalovalo jeho krok. Kling seděl v lenošce u okna a pozoroval, jak se obloha zbarvuje krvavou červení, pak přechází do nachova a nachový odstín temní do hedvábné černi hroznového vína. V bytě bylo neobyčejné ticho.

Někde tam venku, v tom desetimilionovém velkoměstě je muž jménem Walter Damascus, který zabil manžele Leydenovy, a zabil je zhovadile a brutálně, vypálil každému z nich přímo do tváře dva náboje z obří brokovnice.

Kling si moc a moc přál, aby už byl s Cindy Forrestovou v posteli. Ani se nepohnul, když uslyšel v zámku klíč. Seděl potmě s úsměvem na tváři, ale pak si pojednou uvědomil, že by ji mohl vyděsit, a proto se dodatečně natáhl, aby rozsvítil stolní lampu. Bylo už ale pozdě, uviděla nebo vycítila ve tmě pohyb. Uslyšel, jak zalapala po dechu, a okamžitě řekl:

"To jsem já, Cind."

"Hromě, tys mě ale vylekal, ty chlape," řekla a rozsvítila v předsíni.

"Co tu děláš tak brzo? Říkal jsi přece ..."

"Táhlo mě to sem," řekl Kling a usmál se.

"Fakt?"

Odložila tašku na stolek v chodbě, sklepalá s nohou lodičky a vešla do obývacího pokoje.

"Nemám rozsvítil?" zeptala se.

"Ne, takhle je to fajn."

"Venku je pěkně."

"Hm."

"Tamhleťu věž mám ráda. Vidiš ji tam?"

"No."

Hleděla z okna o chvíli déle, sklonila se, letmo ho políbila a řekla:

"Nalej si něco k pití, proč sis nic nevzal?"

"Dáš si taky?"

"Dám. Jsem úplně vyplivnutá," řekla Cindy, povzdechla si a měkce odcupitala do koupelny.

Kling uslyšel tekoucí vodu. Vstal, rozsvítil lampu a přistoupil ke stolu se sklápěcí deskou, kde měla láhev. Láhev bourbonské whisky byla prázdná.

"Nemáš tu bourbonskou," řekl.

"Cože?"

"Nemáš tu bourbonskou. Bourbonská ti došla," zařval.

"Jo - no jo, já vím, bude tam trochu skotské."

"Cože?" zařval.

"Skotské," křikla Cindy. "Trochu skotské."

"No dobrá."

"Cože?"

"Říkal jsem, že to je dobrý."

"Jo, dobrý," řekla.

Usmál se a odnesl láhev skotské do malé kuchyňky. Ze skříňky vzal dvě nízké sklenice, nalil do každé velice liberální dávku a pak si málem zlomil zápěstí, když se pokoušel vypáčit krychličky ledu z mřížkované misky v lednici. Nakonec vytloukl nashromážděný led nožem na máslo, hodil do každé sklenice dvě kostky a odnesl drinky do ložnice. Cindy stála u skříňky v miniaturní košilce a podprsence a sahala právě po šatech. Stála zády k němu a řekla:

"Tak už asi vím, jaké téma si vyberu, až budu psát dizertačku, Berte."

"Jak to myslíš?" řekl. "Tady máš drink."

"Díky," řekla.

Otočila se, vzala si od něho skleničku a hodila šaty na postel. Dlouze si usrkla, řekla:

"Aaách," postavila sklenici na prádelník a řekla: "Napřesrok v červnu budu hotová, jak víš. Nejvyšší čas začít myslet na doktorát."

"Hm - hm," řekl Kling.

"Víš, jaké téma bych si ráda vybrala na dizertačku?" zeptala se a zajela rukou za záda, aby si rozepnula podprsenku.

"Ne - jaké?"

"Detektiv jako voyeur," řekla.

Napadlo ho, že samozřejmě žertuje, poněvadž ve chvíli, kdy to říkala, vyhouply se zároveň její prsy ze stisňujících podprsenek a on tu v tom okamžiku stál opravdu jako detektiv v roli voyeura. Cindy však vykročila z košilky a kalhotek spadlých na podlahu. Bez sebemenší stopy provinilého úsměvu, došla k posteli, zvedla šaty a oblékla si je. Když si je stahovala páskem, řekla:

"Co ty na to?"

"To myslíš vážně?"

"Samozřejmě," řekla a zatvářila se na něho trochu rozpačitě.

"Samozřejmě že to myslím vážně. Copak se o něčem tak důležitém, jako je dizertačka, vtipkuje?"

"No, já nevím, myslel jsem jen ..."

"Samozřejmě že to myslím vážně," opakovala, tentokrát mnohem důrazněji. Mračila se, když znova zvedala sklenici. "Proč? Máš dojem, že to není dobrý nápad?"

"Nevím, co tím vlastně myslíš. Povědělas mi název, ale ..."

"To ještě nevím, jestli se to bude jmenovat přesně tak," řekla Cindy otráveně. Srkla si ještě trochu skotské a pak řekla: "Nepůjdeme radši do obýváku, co říkáš?"

"Proč nemůžeme zůstat chvíli tady?" řekl Kling.

Cindy se na něho podívala. Pokrčil rameny a pokusil se o úsměv.

"Jsem děsně utahaná," řekla potom. "Měla jsem dneska perný den a myslím, že co nevidět dostanu menstruaci, a tak ..."

"Tím spíš to je důvod ..."

"Ba ne, jen pojď," řekla a odešla z ložnice.

Kling ji pozoroval, jak jde. A díval se dál do prázdného výřezu dveří ještě dlouho poté, co už v pokoji nebyla. Polkl doušek skotské, zat'ál zuby a šel za ní do obýváku. Seděla u okna a dívala se na budovy v dálce, bosé nohy si podložila polštářkem.

"Já myslím, že je to dobrý nápad," řekla, ale neotočila se k němu a nepodívala se na něho.

"Co?" zeptal se.

"No - to s tou dizertačkou," řekla mrzutě. "Berte, nemohli bychom přestat myslet na ..."

"Kdo?"

"No - ty," upřesnila.

"Jistě," řekl.

"Ne proto, že tě nemám ráda ..."

"No jistě."

"Nebo že o tebe nestojím ..."

"No jistě."

"Jedině proto, že zrovna v téhle chvíli nemám na nějaké milování vůbec náladu. Jestli to chceš vědět, tak je mi spíš do breku."

"A proč?"

"Vždyť už jsem ti to řekla. Co nevidět dostanu menstruaci. Den nebo dva předtím mám vždycky strašnou depresi."

"Já vím," řekl.

"A taky se mi pořád honí hlavou ta zatracená dizertačka."

"Na té přece nemusíš začít dělat dřív než napřesrok v červnu."

"Ale kde - ne napřesrok v červnu. Napřesrok v červnu dostanu diplom. Na doktorát se začnu připravovat až v září. Nechtěl bys mi ostatně laskavě říct, jaký je v tom rozdíl? Jednou na to musím začít myslet, ne?"

"Jistě, ale ..."

"Nechápu, co to s tebou dneska je, Berte."

"Mám dneska volno," řekl.

"Dobře, ale z toho přece pokud vím nic nerezultuje. A vůbec. Já tedy dneska volno rozhodně neměla. Šla jsem do práce ráno v devět, mluvila jsem se čtyřicetiletými lidmi a jsem utahaná a podrážděná a co nevidět to ..."

"Tos už říkala."

"Jasně, tak co do mne reješ?"

"Cindy," řekl, "měl bych jít snad radši domů."

"Proč?"

"Poněvadž se s tebou nechci hádat."

"Tak si jdi domů, když chceš," řekla.

"Klidně, já půjdu."

"Ne, nechod'," řekla.

"Cindy ..."

"Tak si hrome dělej co chceš," řekla, "mně je to fuk."

"Mám tě moc rád, Cindy," řekl. "A už s tím přestaň!"

"Tak proč teda nechceš slyšet o mé dizertačce?"

"Já chci slyšet o tvé dizertačce."
"Nechceš, ty se se mnou chceš jediné milovat."
"A co je na tom špatného?"
"Nic, jen to, že na to zrovna teď nemám náladu."
"Dobrá."
"A nemusíš to říkat tak pekelně uraženě, to si odpusť."
"Já se neurážím."
"A mohl bys projevít aspoň špetku zájmu o mou dizertačku. Aspoň by ses mohl zeptat, Berte, jaké téma si chci zvolit."
"Jaké téma si chceš zvolit?"
"Jdi do háje, nemám náladu ti teď něco vykládat."
"Nemáš náladu."
"Nemám," řekla.
Oba mlčeli.
"Cindy," řekl za chvíli, "to ani nejsi ty, když jsi taková jako dneska, já tě vůbec nepoznávám."
"A jaká jsem?"
"Štěkáš jak čubka."
"To je teda špatné, ale jestli mě máš rád, musíš mít trošku rád i tu čubku, co je ve mně."
"Ne, tu čubku mít rád nebudu," řekl Kling.
"Když ne, tak ne. Mně je to fuk."
"Jaké téma si teda pro tu dizertačku zvolíš?"
"Co se staráš? Tebe to přece nezajímá."
"Dobrou noc, Cindy," řekl, "já jdu domů."
"To tedy je pěkné, moc pěkné, nechat mě tu samotnou, když se cítím tak mizerně."
"Cindy ..."
"Bude o tobě, víš, tys, mě k ní totiž inspiroval, víš? Jen se seber a běž si, tobě to je přece fuk, že tě mám tak ráda a že na tebe ve dne v noci myslím, a že mám dokonce v plánu napsat tu zatracenou dizertačku o tobě. Jen si běž, jdi si domů, co mám z tebe?"
"Ach jo," řekl.
"No jasně - ach jo."
"Povídej mi o té dizertačce."
"Vážně to chceš slyšet?"
"Chci."
"Tak hele ..." řekla Cindy, "napadlo mě to, když jsem viděla Zvětšeninu."
"Hm?"
"Ty fotografie ve Zvětšenině, víš?"
"Hm?"
"Pamatuješ se na to místo v tom filmu, kde ten chlápek zvětšuje ty černobílé fotografie, jak je dělá pořád větší a větší a pokouší se zjistit, co se vlastně stalo?"
"Jo, pamatuju."
"A měla jsem dojem, že celý tenhle zážitek byl vzpomínkou na infantilní spatření primárního výjevu."
"Čeho?"
"Primárního výjevu," řekla Cindy. "Souloží mezi otcem a matkou."
"Jestli mi tu začneš vykládat o sexu," řekl Kling, "tak jdu vážně domů."
"Myslím to naprosto vážně, takže ..."
"Promiň, pokračuj."
"Milostný akt dítě pochopí jen zřídka," řekla Cindy. "Může jej vidět třeba několikrát, ale pořád zůstává zmatené a neví přesně, co se to vlastně dělo. Ten fotograf v tom filmu, jen si vzpomeň, nasekal strašnou spoustu fotek té dvojice, co se objímala a líbala v parku, vzpomínáš si?"
"No, vzpomínám."
"A to může mít souvislost s opakovaným spatřením primárního výjevu. Ta žena je mladá a krásná, vzpomeň si, hrála ji Vanessa Redgraveová, a ta je ztělesněním představy malého chlapce o matce."
"Představuje si matku jako Vanessu Redgraveovou?"
"Ne, představuje si ji mladou a krásnou. Berte, přísahám ti, že

jestli..."

"Já vím. Promiň, opravdu. Pokračuj."

"Myslím to naprosto vážně, rozumíš," řekla Cindy a vzala si cigaretu z vykládané dřevěné dózy, stojící na stolku vedle křesla.

Kling jí připálil.

"Díky," řekla a vyfoukla obláček kouře. "Kde jsem přestala?" zeptala se.

"U mladé a krásné matky."

"Správně - která je přesným ztělesněním představy malého chlapce o matce. Představuje si ji mladou a krásnou, jako dívku, s níž se chce oženit. Tos nikdy neslyšel, že chlapečci říkají, že se chtějí oženit se svou maminkou?"

"Ale jo," řekl Kling, "slyšel."

"No vidíš, a to děvče v těch milostných scénách v parku je Vanessa Redgraveová, moc mladá a moc krásná. Ten mužský je už ale starší, má šedivé vlasy, zřejmě ve středních letech. Antonioni tam dokonce s tímhle záměrem vkládá nějaký dialog, už jsem zapomněla, co to přesně bylo, myslím, že fotograf říká něco jako 'Už je kapánek omšelej, ne?' Něco takového, rozhodně aspoň v tom smyslu. Prostě že ten muž, ten její milenec, je o hodně starší. Chápeš?"

"Ano. Říkáš, že to je postava otce."

"Ano. Což znamená, že ty scény v parku, kdy fotograf seká fotky těch milenců, lze interpretovat tak, jako když malý chlapec přihlíží souloži mezi matkou a otcem."

"No - jasné."

"Jenže fotograf to tak docela nechápe. Je svědkem primárního výjevu, ale neví, co se to tam vlastně děje. A tak si odnese fotografie domů a začne je zvětšovat. Stejným způsobem, jakým by si asi dítě zvětšovalo a zveličovalo výrazné vzpomínky ve snaze jim porozumět. Čím víc ale zvětšené fotografie zkoumá, tím je zmatenější, až nakonec na jedné zvětšenině uvidí něco, co by mohla být pistole. Pistole, Berte."

"Ano, pistole," řekl.

"Nemusím ti snad říkat, že pistole je jednoznačný psychologický symbol."

"Čeho?"

"Čeho asi tak myslíš?" zeptala se Cindy.

"Aha," řekl Kling.

"No vidíš. A pak, aby ještě víc zdůraznil oidipovskou situaci, nechá Antonioni toho fotografa objevit, že ten postarší muž je mrtev, že byl ubit - což je přesně to, co si všichni malí chlapci přejí, aby se stalo jejich otcům. Proto, aby měli matku výhradně pro sebe, chápeš?"

"No."

"Fajn. A právě to mě přivedlo na nápad začít myslet na detektiva jako na voyeura. Poněvadž, jen si vzpomeň, tahle část filmu byla plná napětí, ta část, kde zvětšuje ty fotografie. Je to skutečně záhada, co to tam vlastně dělá - a on, v pravém slova smyslu, je de fakto detektiv, ne?"

"No, snad ano."

"Samozřejmě že je, Berte. Prvek záhady je pořád silnější a silnější, jak fotograf pokračuje ve vyšetřování. A pak - ovšem - vidíme skutečnou mrtvolu. Chci říct, že tam není žádný jiný problém než to, že byla spáchána vražda. Antonioni to tam nechává plavat, protože ho víc zajímá..."

"Co nechává plavat? Mrtvolu?"

"Ne, mrtvolu ne. No jo, jistě, mrtvolu tam nechává taky, to je vlastně pravda, ale měla jsem na mysli prvek záhady, myslela jsem ..." Pojednou se na něho podezíravě podívala. "Ty si zas ze mne děláš legraci?" zeptala se.

"No," řekl a usmál se.

"Jen se tak moc necejti," řekla a oplatila mu úsměvem, o němž si pomyslel, že je aspoň trochu povzbudivý. "Myslela jsem to tak, že Antonioni už dál záhadu nesleduje, jakmile jednou posloužila jeho účelu. Natáčí film o iluzi a realitě a odcizení a všem možným, takže ho nezajímá, kdo to udělal, a proč se to stalo, a takové ty prkotiny."

"Dobře," řekl Kling. "Pořád ale mi ještě není jasné ..."

"Mně prostě napadlo, že policejní vyšetřování možná podobně souvisí s primitivní a infantilní touhou porozumět primárnímu výjevu."

"Hrome, na tom fakt něco je, Cindy. Jak jsi přišla ..."

"Moment, pamatuj si minutku, cos chtěl říct."

"Dobrý, tak mluv."

"Už ses chytil, co?" řekla a usmála se znova, tentokrát velice povzbudivě, pomyslel si Kling.

"Tak pokračuj," řekl.

"Policista ... detektiv ..."

"Ano."

"... má to privilegium, že vidí necenzurované důsledky násilí, to jest toho, zač dítě ve své fantazii milostný akt považuje. Myslí si, že otec matce ubližuje, chápeš, myslí si, že sténání je výrazem bolesti, myslí si, že ti dva spolu zápasí. Rozhodně si to aspoň tak bude často vysvětlovat, poněvadž nemá ani zkušenost, ani poznatky nutné k tomu, aby si to vysvětlilo jiným způsobem. Neví prostě, co to ti dva dělají, Berte. Je to naprosto mimo dosah jeho chápání. Ví, že ho to vzrušuje, to ano, ale neví proč."

"Jestli si myslíš, že pohled na chláпка, kterého někdo bací řeznickou sekerou, je vzrušující ..."

"Ne, tak jsem to nemyslela. Nepokouším se o žádnou takovou analogii, ačkoli si myslím, že něco pravdy na tom je."

"Jak to myslíš?"

"No, že násilí je vzrušující. Dokonce i důsledky násilí jsou vzrušující."

"Důsledky násilí mě minulou sobotu vzrušily tak, že jsem se poblil," řekl Kling.

"To je ale přece taky vzrušení jistého druhu, ne? Neodváděj mě ale od toho, k čemu mířím."

"A to je?"

"Chci zdůraznit ..."

"Pochybuju, že se mi to bude zamlouvat."

"Proč ne?"

"Poněvadž jsi řekla, že jsem tě k tomu inspiroval."

"Inspiroval mě k tomu Antonioni."

"Řekla j si, že já."

"Prvotní popud nebyl od tebe. Až později jsem si to spojila s tebou, což je jediné přirozené, poněvadž tam do toho byla zamíchána vražda a poněvadž jsem do tebe šíleně zamilovaná a hrozně mě zajímá tvá práce. Spokojen?"

"No, teď se mi to zamlouvá trochu víc, to musím přiznat."

"A tos to ještě ani neslyšel."

"Čekám. Já čekám."

"Fajn. Začneme s tím člověkem - detektivem - co uvidí důsledky násilí a hádá, co asi se mohlo stát, jo?"

"No - toho hádání vlastně ani není moc potřeba, když vidíš, že má nějaký chlápek v hlavě dvě d'oury od projektilů, tak se prostě dovtipíš, že tím aktem násilí bylo střelení, je ti to jasné?"

"Ano, to je nasnadě, ale nevíš už, kdo střílel nebo za jakých okolností střílel a podobně. Nikdy nevíš, co se skutečně stalo, dokud nechytneš toho, kdo to udělal, nemám pravdu?"

"Ne, nemáš. Víme obvykle spoustu věcí, dřív než někoho zatkneme. Jinak to totiž neděláme. Když někoho obviníme, dáme si záležet, aby to nebyla rána do vody."

"Z čeho ale teda při zatčení vycházíte?"

"Z faktů. Při kriminálním pátrání je spousta zamčených komor. Pozotvíváme všechny dveře a hledáme kostry."

"No vidíš! Přesně!" řekla Cindy vítězoslavně. "Pátráte po detailech. Zkoumáte každý, i ten nejdrobnější dílek obrazu, abyste našli nějaké vodítko, které obrazu jako celku dá lepší smysl, přesně tak, jak to dělal ten fotograf ve Zvětšenině. A velice často při pátrání objevíte materiál, kterému je ještě obtížnější porozumět. Začne být jasný teprve později, právě tak, jako soulož začne být jasná dítěti, až teprve když dospěje. Pak si může říct: Ach tak, tak tohle oni tam vlastně dělali, vždyť oni tam prostě ..."

no víš co."

"Nemůžu si vzpomenout, že bych byl někdy matku a otce při něčem takovém viděl," řekl Kling.

"To sis prostě potlačil do podvědomí."

"Ba ne, opravdu jsem je nikdy neviděl při něčem jako to."

"Jako co?"

"Jako to," řekl Kling.

"Nedokážeš říct ani to slovo," řekla Cindy a rozhihňala se. "Potlačils to do podvědomí tak dokonale ..."

"Tohle je přesně to, proč psychology nesnáším," řekl Kling.

"A to je?" zeptala se Cindy a pořád se hihňala.

"Že v jednom kuse pořád všechno analyzují."

"Což je přesně to, co ty děláš sedm dní v týdnu, jenže ty tomu říkáš vyšetřování. Copak nevidíš, jaké možnosti to dává, Berte?" zeptala se, ale to už se nesmála, pojednou měla opět vážnou, zase tak strašně unavenou tvář. "Och, já vím, že jsem to vlastně ještě pořádně nerozpracovala, ale nemyslíš, že je to aspoň znamenitý začátek? Detektiv jako voyeur, detektiv jako privilegovaný pozorovatel aktu násilí, který neřídí ani nechápe, zděšený jeho pravou povahou, zprvu zmatený, ale pak v něm nalézající stále víc významu a smyslu, až mu konečně porozumí: To bude výborná dizertačka. Je mi fuk, co si ty o tom myslíš."

"Já si taky myslím, že to bude výborná dizertačka," řekl Kling. "Ta část s tím primárním výjevem by se z ní dala vypracovat hned."

Podíval se jí do tváře, právě když vzhledla, jejich oči se setkaly a zůstaly tak, a hezkou chvíli oba neřekli ani slovo. Jenom se na ni díval, myslel na to, jak moc ji má rád a jak po ní touží, viděl ty chrpové oči orámované únavou, bledou a nerozhodnou tvář, zbavenou veškeré energie. Rty se jí maličko pootevřely, zhluboka se nadechla, nezadržela však vzduch v plicích a ruka svírající sklenici pomalu klesla dolů a zůstala ochabně viset podél opěradla křesla. Kling vycítil, co se chystá říct. Ano, řekne. Ano, může se s ním milovat, i když na to zrovna nemá náladu, i když je sklíčená a unavená a připadá si nepřitažlivá, i když by tu radši jen takhle seděla, pozorovala čáru obzoru, usrkávala po troškách skotskou a pak si zdřímla, i když nemá na sex ani pomyslení. Ano, může, jestli o to on tolik stojí. Četl to v jejích očích a vyrozuměl to z jejích rtů a připadal si jako hromotlucky násilník, který se vykolébal odněkud ze stoky, a tak pokrčil rameny a řekl nenuceně:

"Radši snad teda ne. Bylo by to něco jako nekrofilie," a usmál se.

Vrátila mu úsměv unaveně a nepříliš povzbudivě. Galantně jí vzal sklenici z roztrřesené ruky a šel znovu nalít.

Zklamání ale cítil.

6

Ve středu o půl dvanácté zatelefonovala do služebny Anne Gilroyová a chtěla mluvit s Klingem.

"Buďte zdrav," řekla, "doufám, že jsem vás nevzbudila."

"Kdepak," řekl, "už tu jsem pěknou chvíli."

"Vzpomínáte si na mě?" zeptala se.

"No jistě."

"Gilroy byl tu," řekla.

"Hm - no jo."

"Něco mě napadlo," řekla.

"Ano?"

"Vzpomínáte si, že jste řekl, že kdyby mě něco napadlo, mám vám zavolat?"

"To jste vlastně řekla vy," řekl Kling.

"Správně, řekla jsem to já. Máte výbornou paměť."

"Ujde to," řekl a čekal.

"Nechcete vědět, co mě napadlo?"

"Souvisí to s případem manželů Leydenových?"

"Ovšem. Nemyslíte si přece, že bych vám volala jen proto, abych si s váma pokecala a připravovala vás o čas, nebo ano?"

"Ovšemže ne."

"Ovšemže ne," řekla Anne a Kling věděl, že se směje.

Ještě víc ho ale překvapilo, když zjistil, že se směje on sám.

"Oč jde?" zeptal se. "Co vás napadlo?"
"Ten minulý pátek jsem totiž Rose Leydenové volala já."
"Lituji, ale teď vám nerozumím," řekl.
"Já taky lituju, že mi nerozumíte." řekla a na lince se rozhostilo ticho. "Haló?" řekla.
"Ano, jsem tu."
"Ach tak, fajn. Vzpomínáte si, že nám pan Leyden poslal telegram, ve kterém nás žádal, abychom zavolali z kanceláře jeho manželce. Kvůli šekové knížce, nevzpomínáte si?"
"Už ano," řekl Kling.
"No a - volala jsem jí já."
"Chápu."
"Nechcete vědět, o čem jsme spolu mluvily?"
"Samozřejmě chci."
"Nemůžu vám to vykládat právě teď," řekla Anne.
Málem řekl: Tak proč mi právě teď voláte? Neřekl to. A pak ho udivilo, že to neřekl.
"A kdy mi to můžete říct?" zeptal se místo toho.
"Můžu se s vámi za půl hodiny sejít," řekla. "Můžu si o tom pohovořit při pěkně dlouhé svačince."
"Já si na dlouhé svačínování nepotrpím."
"No tak při krátké. Vyjdu vám všemožně vstříc."
"I tak, slečno Gilroyová ..."
"Říkejte mi Anne."
"I tak se obávám, že se s vámi nebudu moct sejít o svačině. Co kdybych se pro vás stavil v kanceláři nějak později, to pak bychom mohli..."
"Sejdeme se v pět hodin na skleničku," řekla.
Na lince se rozhostilo ticho.
"Já vím," řekla po chvíli. "Vy nesmíte ve službě pít."
"Pracovní doba mi končí ve čtyři pět," řekl a sám užasl nad tím, proč to vlastně řekl.
"Bar Roundelay na Jefferson Avenue," řekla. "V pět."
"Dejme tomu v pět patnáct," řekl. "Pravděpodobně tam půjdu rovnou ze služebny."
"Vemte si s sebou pistoli," řekla Anne a zavěsila.
"Kdo to byl?" zeptal se od stolu Carella.
"Cindy?"
"Ne," řekl Kling a uvažil, jestli má zalhat. "To byla ta holka ta Gilroyová."
"Co chce?"
"Říkala, že to byla ona, kdo volal minulý pátek Rose Leydenové."
"No? A má něco?"
"Nevím. Ještě mi neřekla, o čem jsme spolu mluvily."
"Proč ne?"
"Nemohla mi to říct právě teď."
"Tak proč ti právě teď volala?" zeptal se Carella.
"Abych o tom věděl."
"O čem abys věděl? Nic ti neřekla."
"Já vím. Mám se s ní sejít později. Pak to na mě vychrlí."
"To si teda piš, že jo," řekl Carella a odmlčel se. "Bacha, abys to nevychrlil ty na ni," řekl a vytáhl horní zásuvku psacího stolu. Vzal si z ní pouzdro se speciální policejní osmatčítkou, kterou tam měl uloženou vedle krabičky nábojů, a připevnil si zbraň na opasek.
"Jestli tě to zajímá," řekl, "tak jsem právě mluvil s oddělením zbrojních pasů. Žádný Walter Damascus tam u nich žádného Iver Johnsona ráže dvaadvacet zaregistrovaného nemá."
"Čím dál tím lepší," řekl Kling.
"Tak pojď," řekl Carella. „Musíme otukat pár lidí z toho baráku, co v něm Leydenovi bydleli."
"Ach, jo," řekl Kling a připnul si pouzdro s pistolí do podpaždí. Vzpomněl si na Anninu závěrečnou špičku i na to, co říkala Cindy o jednoznačných psychologických symbolech, a byl pojednou velice nervózní a trochu vyděšený a také trochu vzrušený. Podíval se usouzeně na

Carellu, jako by jeho partner byl s to čist jeho myšlenky, a pak za ním vyšel ze služebny.

Paní Carmen Leibowitzová byla vdova, mohlo jí být tak pětapadesát, a byla to elegantní žena. Chovala se k nim docela mile a projevila ochotu neztěžovat jim práci. Bydlela naproti Leydenovým přes chodbu a samozřejmě byla šokována, ne jenom tak trochu vyděšena tím, co se stalo. Sdělila detektivům, že sousedé sepsali petici, ve které žádají o lepší ochranu budovy. To, co se tu v okolí děje, to už přesahuje všechno, a je to čím dál horší, lidé jsou zabíjeni a přepadáni ve výtazích, a dokonce i doma v postelích, je to prostě děsné. Bydlí už v téhle budově čtyřiatřicet let, nastěhovala se sem hned po svatbě, vychovala zde rodinu a zůstala tu i po manželově osudném srdečním záchvatu před více než třemi lety. Takovéhle to tu ale nebylo nikdy, opravdu ne, taková zvěř a sebranka. co jen čeká, aby člověka zapíchla nebo zastřelila, došlo to tak daleko, že už má sama strach vyjít před dům.

"Jsem osamělá žena," řekla jim. "Žena, která žije sama, to má moc těžké."

Mluvila velice nahlas a poněkud řezavým hlasem. Seděla při tom na odřeném pohovce ve stylu Ludvíka XVI. a opírali se o obkládanou stěnu obývacího pokoje, ověšeného olejomalbami. Měla na sobě šaty z módního závodu Chanel a lodičky z exkluzivního obchodu Henriho Bendela. Vlasy měla perfektně učesané a na líčkách prvotřídní fasádu. Detektivům řekla, že ji zastihli právě na odchodu, chtěla jet do centra nakupovat. Carella slíbil, že ji dlouho nezdrží, a zdvořile odmítl nabízenou kávu a rozinkový koláč. Z kuchyně slyšeli, že se tam někdo s něčím hmoždí, chřestilo tam nádobí a cinkalo stříbro.

"Kdo je to?" zeptal se Carella a ukázal na kuchyňské dveře.

Paní Leibowitzová se mu zkoumavě podívala do tváře a řekla: "To je moje děvče."

"Vaše dcera?"

Pořád zkoumavě studovala jeho tvář, když řekla:

"Ne, ne, má služka."

"Ach tak," řekl Carella.

"Ona spí v bytě?" zeptal se Kling.

"Ne," odpověděla paní Leibowitzová.

Na její tváři se opět objevil ten napjatý, pátravý pohled a stále na Klinga zírala, jako by čekala, že ještě něco řekne. Teprve když bylo jasné, že už nehodlá mluvit, otočila se zpátky ke Carellovi a prohlížela si ho s tímž výrazem soustředěného očekávání.

"Kdy sem chodívá?" zeptal se Carella.

"V devět ráno. Kromě čtvrtka a neděle."

"A kdy odchází?"

"Po obědě. Umyje nádobí a jde."

Carella se obrátil na Klinga a řekl: "To znamená, že ráno, kdy byly vraždy spáchány, tu nemohla být. To na ni bylo příliš brzo."

Otočil se zpět k paní Leibowitzové, která se usmála, řekla:

"Hm," přikývla a znova utkvěla očima na jeho tváři.

V jejím pohledu bylo něco až děsivě známého. Carella z toho měl nepříjemný, stísněný pocit, který v něm vyvolávala vágní a unikavá iluze čehosi dějící se, nezvratné vědomí, že se na něho tímž způsobem táž žena dívala už nesčetněkrát. Zároveň však věděl, že se s ní teď ráno sešel poprvé v životě. Zamračil se a řekl:

"Vy jste byla doma to ráno, kdy k těm vraždám došlo, paní Leibowitzová?"

"Ano, byla," řekla.

"Slyšela jste něco přes chodbu?" zeptal se.

"Spím hrozně tvrdě," řekla.

"Střílelo se tu z brokovnice," řekl Kling.

Paní Leibowitzová se k němu otočila a usmála se.

"Byly vypáleny čtyři rány," pokračoval Kling. "To mohlo nadělat dost velký hluk."

"Jako ty výstřely?" zeptala se.

"Ano," řekl Kling a zachmuřil se. "Výstřely z brokovnice."

"Já jsem spala," řekla paní Leibowitzová. "Roznašeč novin říkal, že

se to stalo nějak pozdě v noci. A to jsem spala."

"Ty výstřely byly pravděpodobně dost hlučné na to, aby vás vzbudily," řekl Carella.

Otočila se k němu a neodpověděla.

"Vy jste je ale zaspala," řekl.

Pořád se mu zkoumavě dívala do obličeje a řekla:

"Ano. Já je zaspala."

"Odhadujeme, že k vraždám došlo asi tak mezi čtvrtou a půl pátou," řekl Carella, "nějak tou dobou. Nevzpomínáte si ...?"

"Vím jistě, že jsem spala," řekla paní Leibowitzová a pozorovala ho.

"A nic jste neslyšela?"

"Spím hrozně tvrdě," řekla znova a znova čekala a pozorovala Carellovu tvář.

Pojednou si uvědomil, co na něm pozoruje, pojednou věděl, proč mu výraz její tváře připadá tak známý. Prudce vstal, otočil se k ní zády, udělal pár kroků směrem od pohovky a řekl normálním, konverzačním tónem:

"Myslím, že jste maličko nahluchlá, paní Leibowitzová, nemýlím se?"

Pak se okamžitě otočil, podíval se na ni a viděl, že se usmívá, pozoruje ho a stále ještě čeká, až promluví.

Carellova žena Teddy byla hluchoněmá.

Byl už s ní velice dlouho a znal výraz, který jí vždycky přelétl tváří, znal to intenzivní soustředění v jejích očích, kdykoli mu "naslouchala", kdykoli odčítala z jeho rtů nebo rukou. Týž výraz teď měla ve tváři paní Leibowitzová, když čekala, až Carella něco řekne. To, co na jeho tváři tak upřeně pozorovala, byla ústa.

"Paní Leibowitzová," řekl vlídně, "kdo ještě v tomhle patře bydlí?"

"V našem patře jsou jen tři byty," řekla.

"A kdo je v tom třetím?" zeptal se Kling.

Při zvuku jeho hlasu se rychle otočila, ale neodpověděla mu. Kling střelil očima po Carellovi.

"V tom třetím bytě," řekl Carella vlídně. "Kdo v něm bydlí, paní Leibowitzová?"

"Tam je rodina. Nějací Pimmovi. On se jmenuje George Pimm. Ti tady ale teď nejsou."

"Kde jsou?"

"Na Portoriku."

"Na dovolené?"

"Ano, na dovolené," řekla.

Hraje to opravdu velice dobře, pomyslel si Carella. Pokud člověku vidí do tváře, dokáže mu odčítat ze rtů jak prvotřídní odborník, i jeho Teddy uklouzne tu a tam nějaké slůvko, ale Carmen Leibowitzové ne, ta na člověka upře ty nápadně modré oči, pověsí se mu jimi na rty a nepustí se ani za nic, dokud z nich nevyždímá význam jejich pohybu - dokáže to ale jen tehdy, když člověku vidí do tváře. Jakmile se odvrátí, smysl jí naprosto uniká, slyší podle všeho jen slabý šum, který ji přiměje, aby se otočila k mluvčímu. Osvojila si líbezný úsměv, nepatrné povzbuzující přikývnutí a výraz trpělivé účasti, a skrývá svůj podvůdek opravdu znamenitě, poněvadž se jí nechce nosit naslouchátko, poněvadž naslouchátko se nevyjímá dobře u ženy tak elegantní, tak pěstěné a udržované. Napadlo ho, že by mohlo být zajímavé, kdyby se paní Leibowitzová setkala s Teddy. Kdyby se setkala s jeho skvělou ženou, která je hluchá jak poleno a nemá jak ryba.

"Kdy odjeli?" zeptal se a dal si velice záležet, aby se jí dívat přímo do tváře a vyslovil každé slovo co nejzřetelněji.

"V neděli to byl týden."

"To tedy odjeli dřív, než došlo k vraždám?"

"Ano, dřív."

"A kdy se vrátí, víte to?"

"George myslím říkal, že tam budou čtrnáct dní. Jistě to ale nevím."

"Takže to ..." spustil Carella a neuváženě se otočil ke Klingovi.

Vzápětí to však napravil a obrátil se zpět k paní Leibowitzové.

Uviděl, že sedí a čeká s týměž trpně vyčkávavým úsměvem na tváři a že neslyšela jediné slovo z toho, co řekl.

"Takže to by mělo být příští neděli," řekl.

„Ano," odpověděla.

Ted' už věděla, že její hru prokoukl, ale setrvala v neotřesitelné důvěře, že dokáže dál podvádět, nebo možná pouze v důvěře, že jí dovoli dál podvádět.

"Tak ti Pimmovi byli pryč," řekl, "a vy jste tedy byla jediná osoba v celém patře. A vy jste ovšem spala."

"Ano," řekla.

"Hm, v tom případě už vlastně nemám, nač bych se vás zeptal," řekl.

"Děkuju vám pěkně."

"Já děkuji vám," řekla a doprovodila je ke dveřím.

Hovořili to odpoledne se všemi lidmi v domě - v naději, že najdou někoho, koho možná výstřely probudily, někoho, kdo možná šel k oknu a vykukl ven, uviděl možná před domem auto, žlutého buicka, podíval se možná na poznávací číslo a zapamatoval si je.

Sedm lidí připustilo, že výstřely slyšeli. Dva z nich řekli, že měli dojem, že je před domem nákladák - výstřely do výfuku byly zřejmě v podvědomí průměrného občana jediným rozumným vysvětlením každého většího a náhlého hluku. Muž ve čtvrtém poschodí jim řekl, že vstal z postele, hned jak rány uslyšel...

"Byly dvě?" zeptal se Carella.

"Ano, dvě - pekelné šupy. Vstal jsem z postele a pak jsem uslyšel, jak někdo ječí..."

"Muž nebo žena?"

"Těžko říct, prostě někdo ječel a pak se ozvaly ještě dvě rány, taky děsný šupy."

"Co jste udělal?" zeptal se Carella.

"Šel jsem si znova lehnout," řekl muž.

Žena z devátého patra slyšela výstřely jen jako z dálky a vyděsily ji. zůstala proto ještě plných pět minut v posteli, než vstala a šla se k oknu podívat, co se tu děje. Uviděla auto, které právě odjíždělo od chodníku.

"Co to bylo za auto?" zeptal se Carella.

"To nevím. Já se v těch kárách nevyznám."

"Jakou mělo barvu?"

"No - tmavou."

"Žlutou ne?"

"Ne. Kdepak. Žluté určitě nebylo."

"Zahlédla jste poznávací značku?"

"Ne, bohužel ne. To ne."

Zbývající tři nájemníci prohlásili, že jim bylo okamžitě jasno, že jde o výstřely z pušky. Prohlásili také, že si mysleli, že se střílí někde na ulici, ale nikdo z nich nešel k oknu, aby se podíval ven, a nikoho nenapadlo, aby zatelefonoval na policii. Což se dalo čekat, pomyslel si Carella, poděkoval jim a unaveně se vydal s Klingem po schodech do přízemí.

"Tak co si o tom myslíš?" zeptal se.

"To odjíždějící auto mohlo patřit komukoli," řekl Kling. "Párku milenečků, co se v něm objímali, chlápkoví, který jel do práce prostě komukoli."

"Nebo taky možná Waltru Damascusovi."

"Ta jeho přítelkyně přece jezdí ve žlutém buicku."

"To je fakt. V čem ale jezdí on?"

"Jak já to odhaduju, tak v ničem. Proč by jinak potřeboval, aby se pro něho stavovala?"

"To snad vůbec ani není možné," řekl Carella.

"Co není možné?"

"Že se nějaký chlápek může takhle dokonale rozplynout a zmizet.

Víme, jak se jmenuje, víme, kde bydlí, máme otisky jeho prstů, máme dokonce i docela slušný popis. Jediné, co nemáme, je on."

"Možná že ještě budeme mít štěstí," řekl Kling.

"Kdy?" zeptal se Carella.

Bar Roundelay byl na Jefferson Avenue, tři bloky od nového muzea.

Ve čtvrt na šest odpoledne, kdy tam Kling dorazil, aby se pracovně sešel s Anne Gilroyovou, bylo tam plno všelijakých reklamních agentů, hezkých mladých sekretářek a modelek, a všichni se chovali jako hosté na

soukromém koktajlovém večírku, přecházeli, popíjeli, konverzovali a znovu přecházeli. U hrstky stolků roztroušených po intimně osvětlené místnosti neseděl skoro nikdo.

Anne Gilroyová však seděla u stolu v zadním rohu místnosti. Měla na sobě háčkovanou maxiveru, oblečenou přes cosi, co vypadalo jako trikot v tělové barvě. Kling alespoň doufal, že to je trikot v tělové barvě, a ne tělo in natura. Necítil se příliš doma v tak mondénní a intelektuální atmosféře, kde se zdálo, že každý konverzuje o nejnovější kampani Doyla Dana nebo o velké dvojici Solters & Sabinson, případně o posledních opileckých výstřednostech Blaine Thompsonové - s nimi se tu zřejmě kdekdo důvěrně znal. Připadal si nedbale oblečený ve svém modročerně kostkovaném sáčku, s vázankou nakřivo a ledabyly uvázanou, s revolverem v pouzdru v podpaždí, který mu tam dělal velice nemondénní bouli, krátce a dobře, připadal si jako vykulený venkovský buran, který nějakým omylem zapadl do exkluzivního brložku ve velkoměstě. A navíc se cítil neuvěřitelně provinile.

Anne na něho zamávala, hned jak ho uviděla. Proklestil si cestu čírikajícím houfem, sedl si vedle ní a rychle se kolem sebe rozhlédl s podvědomým tušením, že by Cindy mohla stát za některým sloupem a mávat sekerou.

"Přišel jste na minutu," řekla Anne s úsměvem. "Potpím si na dočvilné muže."

"Už jste si něco objednala?" zeptal se.

"Ne, čekala jsem na vás."

"Výborně. Tak co si dáte?"

"Po Martini je mi vždycky tak volně a prima," řekla. "Dám si Martini. Aby ale bylo jak měč."

Mávl na číšníka a objednal Martini a sobě skotskou se sodovkou.

"Líbí se vám moje šaty?" zeptala se Anne.

"Že se ptáte. Jsou moc pěkné."

"Napadlo vás, že to už jsem já?"

"Jak to myslíte?"

"No - pod těmi šaty."

"Nebyl jsem si tím jist."

"To nejsem ještě já."

"Aha. Ha-ha."

"Není něco v pořádku?" zeptala se.

"Ne, ne. Ne. Ne."

"Že se kolem sebe pořád rozhlížíte."

"Ze zvyku. Rozhlížím se, jestli tu nejsou nějakí známí kriminálníci a vůbec, pozoruju ty typy. Co kdyby. Náhodou. To je nemoc z povolání."

"Nepovídejte, jste nervózní," řekla. "To jste tak nervózní z těch mých šatů?"

"Ale ne, jsou to moc pěkné šaty."

"Chtěla bych mít tu kuráž, abych si je opravdu vzala na holé tělo," řekla Anne a zahihňala se.

"To už by vás sebrali policajti," řekl Kling. "Paragraf 1140 trestního zákoníku."

"Co tam stojí?"

"Nepřistojné obnažování," řekl Kling a zacitoval: "Osoba, která vědomě a necudně obnažuje své tělo, nebo jeho intimní části na jakémkoli veřejném místě, nebo na místě, kde jsou přítomny další osoby, nebo nabádá někoho, aby se podobným způsobem obnažoval, dopouští se přestupku proti zákonu."

"Panebože," řekla Anne.

"No jo - je to tak," řekl Kling a pojednou upadl do rozpaků.

"Intimní části - to teda беру."

"No - tak tomu říkáme. Myslím u policie. Prostě - tak to nazýváme v hlášeních."

"Já rozumím. To teda fakt беру."

"Hm," řekl Kling. "Hele, tady máte to pití."

"Mám to namíchat, pane?" zeptal se číšník.

"Cože?"

"Přál jste si to namíchat, pane?"

"Ach tak. No jo. Nalejte mi do toho jen trochu vody, prosím," řekl, usmál se na Anne a div nesrazil ze stolku její Martini. Číšník nalil do skotské trochu vody a odešel.

"Tak na zdraví," řekl Kling.

"Na zdraví," řekla Anne. "Máte nějakou přítelkyni?"

Klingovi, který už pil, málem zaskočilo.

"Cože?" řekl.

"Nějakou přítelkyni."

"No jo," odpověděl otráveně a přikývl.

"Kvůli tomu jste tak ustaraný?"

"Kdo že je ustaraný?" řekl.

"Vy byste být neměl," řekla Anne. "Tohle je konec konců jen pracovní schůzka."

"To je v pořádku, vždyť já taky nejsem," řekl Kling.

"A jaká je? Ta vaše přítelkyně?" řekla Anne.

"Víte, radši bych s vámi hovořil o tom vašem rozhovoru s paní Leydenovou."

"Jste zasnoubený?"

"Oficiálně ne."

"Co to jako znamená?"

"No ... že máme v plánu za nějaký čas se vzít, aspoň doufám, jenže my ..."

"Vy doufáte?"

"Vlastně ne, o žádné doufání nejde, to jsem řekl špatně. Prostě jsme si zatím neurčili datum, tak je to. Cindy ještě pořád chodí do školy a ..."

"Jmenuje se Cindy?"

"Tak se jí říká. Jmenuje se Cynthia."

"Říkáte, že ještě chodí do školy? Jak je stará?"

"Třidvacet. Bude mít promoci příští rok v červnu."

"Och."

"A na podzim se pak začne připravovat na doktorát."

"Och."

"No," řekl Kling.

"To tedy musí být chytrá."

"Taky že je."

"Já jsem sotva prolezla na gymplu," řekla Anne a odmlčela se. "Je hezká?"

"Je." Kling si posloužil douškem skotské a řekl: "Pokud vím, tak detektiv jsem já. Jenže podle toho vyptávání vypadáte na detektiva spíš vy."

"Já jsem hrozně zvědavá holka," řekla Anne a usmála se.

"Směle do toho. Klidně. Co chcete vědět?"

"V kolik hodin jste minulý pátek paní Leydenové volala?"

"Och, já myslela, že se teď zas vy budete vyptávat na mě."

"Ne, já ve skutečnosti ..."

"Je mi pětadvacet," řekla Anne, "narodila jsem se v tomhle velkoměstě a tady jsem taky vyrostla. Otec je zaměstnaný na celnici a matka je v domácnosti. Prostě irská rodina do pátého kolena." Odmlčela se a usrkla si Martini. "Začala jsem pracovat u AT&S hned, jak jsem vyšla ze střední školy, a dělám tam dodnes. Věřím v heslo Měj rád lásku, a ne válku a mám dojem, že jste možná ten nejhezčí mužský, jakého jsem kdy poznala."

"Díky za kompliment," zamumlal Kling a spěšně zvedl sklenici ke rtům.

"Přivedlo vás to do rozpaků?"

"Ne."

"Tak co to s vámi udělalo?"

"Ani nevím."

"Věřím, že je nejlepší mluvit upřímně a otevřeně," řekla Anne.

"To vidím."

"Chtěl byste se se mnou vyspat?"

Kling neodpověděl okamžitě, poněvadž jediné slovo, které mu ihned naskočilo do mozku, bylo slovo Ano, vzápětí následované sérií divokých obrazů, prostřihaných blikajícími neónovými světly, chrlicími dodatečná

poselství jako Jsi bezva holka a děsně rád bych se s tebou vyspal a Kdy? a Kde? a Půjdem k tobě nebo ke mně? atakdale a tak podobně. Proto raději počkal, až zas měl libido pevně pod kontrolou, a potom klidně řekl:

"To si budu muset rozmyslet. Zatím bychom si snad mohli pohovořit o paní Leydenové, ne?"

"Ale jistě," řekla Anne. "Co byste rád věděl?"

"V kolik hodin jste jí volala?"

"V pátek - těsně předtím, než končíme."

"To je v kolik?"

"Asi za deset minut pět, tak nějak."

"Pamatujete si, o čem jste spolu mluvily?"

"O všem. Řekla jsem: ‚Mohla bych prosím mluvit s paní Leydenovou?‘ a ona nato: ‚U telefonu.‘ A tak jsem jí sdělila, že nám její manžel poslal z Kalifornie telegram a že ji prosí, aby mu poslala novou šekovou knížku. Řekla mi, že už o tom všem ví, ale že mi přesto děkuje."

"O čem všem že už ví?"

"O té šekové knížce."

"Jak to mohla vědět?"

"Tvrdila, že jí manžel volal ze Západního pobřeží ten den ráno, že jí řekl, že bude přes celý víkend v San Francisku a v cestě do Portlandu bude pokračovat až v pondělí ráno a že mu tam má poslat novou šekovou knížku do Hotelu Logan."

"V kolik hodin jí volal?"

"To mi neřekla."

"Když už ale volal jí, proč se ještě obtěžoval tím, že posílal telegram společnosti?"

"To nevím. Nejspíš se chtěl pojistit. Mít to posichrované dvojmo, jak se říká."

"Zajímalo by mě, jestli jí volal ještě později a řekl jí, že místo toho přiletí domů."

"O žádných telefonních hovorech se nezmínila."

"Říkala jste, že to bylo k páté hodině?"

"Ano, těsně před koncem pracovní doby."

"Býval obvykle tak starostlivý?"

"Jak to myslíte?"

"No - volal by normálně a navíc se pojistil telegramem, v němž společnost žádá, aby jí vyřídila tu zprávu ještě jednou?"

"Mohl telegram poslat, dřív než zavolal manželce."

"Leda to."

"Mimochodem - společnost mu hradí výdaje. Proč by tedy měl váhat?" usmála se Anne. "Už jste si to rozmyslel?" zeptala se.

"Ještě ne."

"Tak o tom přemýšlejte. Já bych chtěla. Hrozně moc."

"Proč ale?"

"Poněvadž jste sekáč."

"Proboha, nechte toho," řekl Kling.

"Fakt - jste. Na mě hned tak někdo dojem neudělá, to mi věřte. Asi jsem se do vás zamilovala."

"To je vyloučené."

"Ne, není."

"Určitě je. Někdo se nemůže do někoho jen tak zamilovat, když toho někoho vůbec nezná a nic o něm neví. To se stává jen ve filmech."

"Vím všechno, co se o vás dá vědět," řekla Anne. "Nedáme si ještě něco k pití?"

"Jistě," přisvědčil Kling a mávl na číšníka.

"Ještě jednou to samé," řekl, když k nim číšník přispěchal, a pak se otočil zpátky k Anne, která ho pozorovala rozšířenýma očima a s uzardělými tvářemi, a najednou ho napadlo Kristepane, jak to vypadá, ona se do mne doopravdy zamilovala!

"Hm, jak jste sama řekla, tohle je de fakto pracovní schůzka, takže..."

"Je to mnohem víc," řekla Anne, "a vy to víte. Mám za to, že jste to věděl už ve chvíli, kdy jste se rozhodl, že se se mnou sejdete, ale i kdybyste to byl tehdy nevěděl, určitě to víte teď. Zamilovala jsem se do vás a chci se s vámi vyspat. Pojdte, půjdem ke mně do bytu. Hned teď."

Rovnou."

"Dále od hradu, dále," řekl Kling a myslel si Hrome, copak jsem cvok? Proč neřeknu Tak jdem na to? Proč nezaplatím účet a nevypadnu odtud, neodvedu si tuhle rozříjenou holčičku tam, kam se tak dere, proč si vlastně nepřichvátnu, než si to rozmyslí.

"Vůbec mě neznáte," řekl, "to je jednou fakt. Vždyť jsme spolu pořádně ani nemluvili."

"Co je tu k mluvení? Vypadáte báječně, máte senzační figuru a kuráž vám jistě taky chybět nebude, poněvadž kuráž mít musíte, když děláte v téhle branži, a navíc jste idealista, poněvadž jinak byste se houby staral o tu ... tu prevenci kriminality. Mazaný jste jak sedm čertů a taky se mi moc líbí, jak vás to moje škemrání, abyste se se mnou šel vyspat, přivedlo do rozpaků. Nic jiného o vás vědět nemusím. Doufám, že jste jako kluk nespádl na oj? Nebo snad jo?"

"Joj, to ne," řekl a zasmál se.

"Takže co?"

"No, já ... já zrovna teď nemůžu. Fakt ne."

"A proč ne?"

Anne se odmlčela, pak se k němu přisunula a zakryla mu ruce položené na stolku svými tlapkami.

"Berte," zašeptala, "já tě miluju a chci tě."

"Poslyš," řekl, "co kdybych - chm - si to tak ještě trochu rozmyslel - chm? Já jsem chm ..."

"Ty o mě nestojíš?"

"Ale jo, jenže ..."

"Aha, jedna nula pro mě," řekla a zasmála se. "Tak co za tím je?"

"Já jsem - chm - zasnoubenej," řekl. "To už jsem ti přece řekl."

"A co na tom?"

"No, že - chm - bys ode mne neměla chtít ..."

"Já vím, jenže já chci," řekla Anne.

"Jenže já nemůžu. Teď ne. Neříkám že ne jindy."

"Telefon mám Washington 6-3841. Zavolej mi třeba pozdě večer, až půjdeš od té své přítelkyně."

"Já se s ní dnes večer neuvidím?"

"Vážně ne?" řekla Anne udiveně.

"Ne. Ve středu večer chodívá na přednášky."

"No tak to je hotovka," řekla Anne. "Zaplat' účet."

"Účet zaplatím," řekl Kling, "ale hotovka to není."

"Jdeš přece se mnou," řekla Anne. "Budem se spolu milovat aspoň šestkrát, pak ti ukuchťím něco k večeři a hup do postele a ještě jednou šestkrát. Vkolik musíš být zítra ráno v práci?"

"Nic takového," řekl Kling.

"No prosím," řekla Anne otráveně. "To telefonní číslo si ale zapiš."

"Nemusím si ho psát."

"Aha, ty jsi ta policejní liška bystrouška," řekla Anne.

"Tak mi to číslo pěkně pověz."

"Washington 6-3841."

"Zavolej mi," řekla. "Zavolej mi třeba pozdě v noci, jestli si vzpomeneš, že jsem v posteli dočista sama a toužím po tobě."

"To se myslím nestane," řekl.

"Nebo to nemusí být dnes v noci," doplnila. "Ale brzo."

"Slíbit to nemůžu."

"To nic," řekla, "vlastně na tom nezáleží. Poněvadž když nezavoláš ty mně, zavolám já tobě. Nejsem žádná pyšná princezna, Berte. Chci tě a vynasnažím se, abych tě měla. Můžeš to brát jako varování předem."

"Ty mi naháníš husí kůže," řekl a byla to pravda.

"Aspoň něco. A nevzrušuju tě ani trošku?"

"No," řekl a usmál se. "Trochu jo."

"Dvě nula pro mě," řekla a stiskla mu ruku.

7

Ve čtvrtek byl Halloween - předvečer svátku Všech svatých - takže se přirozeně žádný případ nehnul z místa ani o píď. To je proto, že o Halloweenu rozčeří líbezný říjnový vzduch dni a skřítci a čarodějnice a strašidla a kdekoho ocarují, aby sekal dobrotu. Detektivové z 87. revíru se

snažili vykonat něco dobrého tím, že rozřeší případy přibývajících vražd, ale nevedlo to k ničemu, o Halloweenu ne. A tak oba případy zůstaly trčet na mrtvém bodě. Kromě toho měla policie plné ruce práce se spoustou jiných drobných neplech, které musela ten čtvrtek - 31. října zvládnout. Carella samozřejmě věděl, že Halloween je ve skutečnosti den před Všemi svatými, církevním svátkem slaveným každoročně 1. listopadu a zasvěceným všem svatým. Věděl také, že svátek Všech svatých - All Saints' Day - se kdysi nazýval Allhallows (slovo ballow znamená svatý a Halloween, než byl název zkomolen do této podoby, se původně jmenoval Allhallows Even (slovo even je jiný tvar slova eve, které znamená předvečer), ale pak dokonce i slovo even bylo zkráceno na e'en, a tak vznikl Hallowe'en, z něhož nakonec vypustili i ten apostrof a Halloween byl na světě. Od původního názvu Allhallows Even je to možná dost dlouhá cesta, ale tak to chodí, když čarodějnice za stálého bublání vaří své kouzelné nápoje.

Carellovi zněl název Allhallows Even mnohem zbožněji než Halloween, jenomže právě zbožnost se z tradičních oslav Halloweenu v Americe už nadobro vypařila. A proto možná zkomolený a zkrácený název nejlépe vystihuje charakter neoficiálního svátku, z něhož během let zůstala jen záminka k trojení nejrůznějších výtržností a rošťáckých vylomenin v celonárodním měřítku. Všechny tyhle skopičinky se vyváděly už v době, kdy byl Carella ještě malý kluk, jenže tenkrát to všechno bylo nějak mnohem nevinnější než dnes. Za těch dávných časů běhával říjnovými ulicemi v dětské imitaci kožené letecké kukly pilotů z první světové války, lemované kožišinkou, a s ochrannými brýlemi a měl v ruce kousek barevné křídly (nebo také jen obyčejné, ačkoli po barevných křídlech byli tenkrát všichni jako diví) nebo jindy klacík, odlomený z bedničky od pomerančů, který si na konci nakřidoval, jindy zas ponožku plnou mouky. Hlavním smyslem všeho podnikání bylo někoho honit, nejraději nějakou dívku, a buď jí udělat křídou na záda čáru, nebo ji přetáhnout klacíkem, což jí pěkně zmazalo hřbet, nebo ji konečně bacíť ponožkou plnou mouky, která také zanechávala na zádech nemilé stopy. Pak vždycky vykřikl "Halloween!" a utíkal jako splašený a zpravidla se při tom chechtal. Dívka se hihňala také. Všichni se řehtali. Byla to krásná prostoduchá zábava, Carellovi to aspoň ve vzpomínkách tak připadalo. Když se setmělo, udělali si kluci obrovský táborák uprostřed velkoměstské ulice, naházeli na něj dřevo přivlečené z prázdných parcel, starý nábytek a bedýnky, vyzebrané během toho dlouhého a vzrušujícího dne: od domovníků v činžácích. Plameny vyšlehovaly k nebi, sršely z nich jiskry a žhavý popel, kluci se vřítily do ulice jako pohádkové maskary, přikládali na oheň stále další palivo, až pak nanošené dřevo došlo, plameny se zvolna tratily a všechny dívky odešly domů, zatímco kluci stáli kolem skomírajícího ohně a močili na něj.

To býval Halloween, pomyslel si Carella. Ale dneska ...

Dva kluci například dneska rozbili obrovskou tabuli výkladní skříně pekařství v Ainsley Avenue jen proto, že jim majitel odmítl přispět na dětský fond Spojených národů. Přišli do krámu s oranžovočernými nádobkami od mléka polepenými páskami DFSN a požádali majitele, aby přispěl na chudé děti. Majitel řekl: Koukejte vypadnout z krámu! A tak z krámu vypadli, ale hodili mu za to do výlohy dvě cihly a udělali to jen tak, protože je odmítl, a z nedostatku jiné kratochvíle. Rozhodně na tom bylo cosi šíleného: velká výkladní skříně se nerozbíjí jen proto, že někdo odmítne přispět na sbírku ve prospěch hladovějících dětí na celém světě, bylo to skoro stejně šílené jako válčit proto, aby byl zachován mír. Carella měl pocit, že muž obviněný z násilného přepadení se nemůže jestliže se ovšem celý svět nepomát na rozumu - hájit tvrzením: "Dal jsem mu jednu do nosu, protože jsem chtěl předejít rvačce." Bylo by to stejné bláznovství jako roztřískat výkladní skříně, jejíž sklo stojí pět set dolarů, jen proto, že nějaký pitomec odmítne dát pět centů na dobrou věc. Se zcestným uvažováním tohoto druhu, dokonce i o Halloweenu, kdy každý hodí rozum za hlavu alespoň na pár hodin, byli šílenci na nejlepší cestě zmocnit se vlády nad blázcincem.

Vzpouru chovanců jako by potvrzovaly i další "rozpustilé" kousky, které se toho dne udály.

Šest chlapců, inspirovaných vědomím, že je Halloween - a o Halloweenu se může všechno, konec konců kluci jsou kluci a co je na tom špatného, když si jednou za rok trochu zařadí - šest chlapců odtáhlo dvanáctiletou dívku do postranní uličky a jeden po druhém ji tam znásilnili, poněvadž nesla v nákupní tašce sváteční dárečky a odmítla se s nimi o ně rozdělit. Chlapci byli ve věku mezi šestnáctí a osmnáctí a žádný z nich by byl po té věru nepřilíživé dívence nehodil ani okem, nebýt to v den, o němž se předpokládá, že je určen k tomu, aby si v něm vyrazil z kopýtka každý jarmareční smrták.

Naproti na South Eleventh Avenue jedna oktávánka shodila svou spolužačku se střechy, poněvadž trvala na tom, že napíše křídou do srdíčka na cihlové ohrubě střechy "Irene miluje Peteho". Irene vysvětlila policii, že vůbec nemiluje Peteho, ve skutečnosti miluje Joeho, a že kamarádku zapřísahá, aby nic takového na zeď nepsala, kamarádka ale že si to nechťela dát vymluvit, a tak ji přes tu nízkou obrubu střechy přehodila. Nedovedla vysvětlit, proč vykřikla "Halloween!", když její kamarádka padala střemhlav se sedmipatrového domu na chodník.

Na Culver Avenue honil dospělý muž patnáctiletého chlapce, který mu okna zaparkovaného automobilu postříkal z rozprašovače pěnou na holení, nedosáhl však ničeho jiného, než že náhodou porazil ženu tlačící dětský kočárek. Kočárek se převrhl a čtyřměsíční dítě se z něho vykutálelo do jízdní dráhy, kde je na placku přešel projíždějící mlékařský nákladák.

Muž pak na policii prohlásil, že toho neštěstí samozřejmě lituje, ale proč hrome něco nepodniknou proti takovému vandalskému spratkoví, který se opovází postříkat pěnou na holení okénka jeho veličenstva elegantně nakosmetikovaného autíčka.

V The Stem, nedaleko Twentieth Street, vešli dva podomní prodáváči do lahůdkářství s nasazenými gumovými maskami, jaké se o Halloweenu nosívaly, zařvali na majitele "Prachy, nebo život!" a hbitě namířili přes pult nabitý revolvery. Majitel, také v rozjařeně sváteční náladě, hodil po jednom z nich uženou hovězí plecí a druhého bodl velice ostrým nožem na krájení nárezu, který vnikl do hrdla právě pod spodním okrajem gumové masky. První muž, s maskou i kabátem pěkně zřízeným od té nepřilíživé libové lahůdky, na majitele lahůdkářství vystřelil a na místě ho zabil. Dítě utíkající kolem obchodu zůstalo stát ve dveřích, vzrušeně tam poskakovalo a tancovalo a prozpěvovalo : "Halloween, Halloween, Halloween."

Náramný svátek, junda jen což, tenhle Halloween. Policajti ho přímo milovali.

Nicméně v šest hodin večer po únavném dnu naprosté nečinnosti v případě Leydenových a činnosti nejrůznějšího druhu v ulicích, která měla předejít všemožné maléry nebo je aspoň zmírnit, nemluvě už ani o nevyhnutelném zatčení několika lidí, kteří všechno to slavení vzali příliš vážně a trochu moc se odvážali, pozoroval Steve Carella svou ženu, jak maluje barvičkami tváře jeho syna a chystá se s ním znova vyrazit do ulic. "Já mám ohromnej nápad, tati," řekl Mark, který byl z obou dvojčat starší o sedm minut, což mu v rodině propůjčovalo důstojnost prvorozence a zároveň mužnou převahu nad jeho sestrou April. Právě Mark zpravidla mívával "ohromné" nápady, zatímco April ho vždy usazovala nějakou líbezností jako třeba: "To je ten nejpitomější nápad, jaký jsem kdy slyšela."

"Jaký nápad?" zeptal se Carella.

"Měli bychom jít k domu pana Obermana ..."

"Obermana Posery," poznamenala April.

"To není pěkné - mluvit takhle o starém člověku," řekl Carella.

"Ale on je posera, tati."

"Na tom nezáleží," řekl Carella.

"To je fuk," řekl Mark, "měli bychom jít k jeho domu, April se mnou, a zabouchat mu na dveře ..."

"April a já," opravil ho Carella. "A říká se ,bychom`."

Mark zvedl k otci oči s nevyslovenou otázkou: „Poslyš, táto, nešel bys mu na ty dveře zabouchat s námi?“, ale pak ve své nekonečné moudrosti usoudil, že bude lepší to neriskovat, i když mu jednou něco takového docela hladce prošlo u slečny Rutherfordové, jejich učitelky z

třetí třídy obecné školy:

"Apríl a já," řekl, usmál se na otce jako hotový andílek a pak obdařil podobně zářivým úsměvem i matku, která mu pořád ještě malovala černý knírek pod nosem, a řekl: "Apríl a já zaboucháme panu Obermanovi na dveře, zařveme "Prachy, nebo život", a když otevře, namíříme na něho tvůj revolver."

Teddy pozorovala při řeči synovy rty, prudce zavrtěla hlavou a tázvě se podívala na manžela. Než mohl Carella odpovědět, řekla Apríl: "Tohle je ten nejpitomější nápad, jaký jsem v životě slyšela."

Její život k tomu dni obsáhl osm let, čtyři měsíce a deset dní.

Mark řekl: "Nekecej, nikdo se tě na nic neptá!" a Teddy se zlostně zamračila na manžela: varovala ho, aby chlapce okřikl, dřív než se mu celá situace vymkne z rukou. Sama popadla Marka za obě ramena a otočila ho k sobě, aby mohla dekorátérskou kreaci řádně dokončit. Pracovala fixačními tužkami s plstěnými hroty, a třebaže její fasádnické umění nevycházelo příliš z amerického národního repertoáru, přece jen jí to připadalo docela pěkné, aspoň při pohledu z pokleku. Protáhla a zaoblila Markovo obočí černou fixačkou, pak mu nanasla na oční víčka zelené stíny, znova vzala do ruky černou a přidělala mu pod nos ještě podivný zplhlý knírek a zlověstnou kozi bradku. Syn měl vypadat jako Dracula, který sice neměl ani knírek, ani bradku, ale Teddy měla pocit, že bez těchto náležitostí by vypadal jako malý cherubín, a proto si dovolila uměleckou licenci, odchylující se od pravé podoby Bram Stokerova hrdiny. Potom použila jasně červené fixačky k znázornění několika kapek krve pod chlapcovým rtem, a poněvadž byla ke Carellovi obrácena zády, neslyšela, jak syna kárá jednak za hloupý nápad, že by mohl použít opravdového revolveru, ale i za to, že se tak ošklivě utrl na svou sestru. Opatrným d'ubnutím Teddy přičinila poslední drobnou krůpějku krve k třem kapkám, vstala a poodstoupila o krok, aby se svým dílem jaksepatří pokochala.

"Jak vypadám?" zeptal se Mark Carelly.

"Děsivě."

"To je bezva!" zvolal Mark a vyběhl z místnosti podívat se do zrcadla.

"Namaluj mě, ať jsem hezká, mami," řekla Apríl a podívala se matce přímo do tváře.

Teddy se usmála a pak pomalu a pečlivě začala pohybovat prsty v univerzální řeči hluchoněmých, kterou Carella i holčička pozorně sledovali.

"Máma říká, že tě ani krášlit nemusí," řekl Carella. "Že prý jsi tak dost hezká."

"Stejně bych jí to skoro všechno rozuměla sama," řekla Apríl a prudce se k Teddy přivinula. "Já jsem Dobrá princezna, víš?" řekla otcí.

"Tak je to - jsi Dobrá princezna."

"A jsou taky zlé princezny?"

Teddy nasadila na fixačky uzávěry, aby tužky nevysychaly. Usmála se na dceru, zavrtěla hlavou, sáhla do kapsy pro rtěnku a začala ji nanášet promyšlenými tahy, zatímco Apríl trpělivě čekala na výsledek operace, která ji měla proměnit v opravdickou Dobrou princeznu. Teddy před ní klečela a počínala si velice zkušeně. Obě si byly nápadně podobné, malá i velká žena, měly stejné hnědé oči a černé vlasy, vybíhající cípkem doprostřed čela, dlouhé řasy a plné rty. Apríl na sobě měla dlouhý župánek a zelenou čepičku z mysliveckého sametu, kterou jí ušila hospodyně Fanny. Teddy byla v přiléhavých texaskách a bílé blůze s rozhalenkou a vlasy jí spadly do tváře, když předklonila hlavu a soustředěně objížděla obrys Aprilíných rtů. Ukazováčkem umázla kousíček rtěnky, otřela ji o dceřiny tvářičky a rozhnětla na nich. potom sáhla po barvičce, kterou předtím vykouzlila zelené stíny kolem synových očí, ale na Aprilina víčka ji nanasla v mnohem jemnější vrstvě, pamětlivá, že dcera přece jen nemá představovat krvežíznivého upíra. Pak použila miniaturního kartáčku s mascaraou, načemila Apríl řasy a natočila tvář ke Carellovi.

"Náhdera," řekl Carella. "Běž se na sebe podívat."

"Opravdu, tati?" zeptala se Apríl a vyrazila z pokoje bez čekání na zálibné přikývnutí.

Za chvilku se objevila rozesmátá Fanny.

"Máme v kuchyni nějaké příšerné zvíře, běhá sem tam a z huby mu kape krev," řekla a zatvářila se, že zpozorovala Carellu teprve teď, ačkoli už byl doma víc jak půl hodiny. "Á, vy už jste přišel! Vezmete děti ven, aby se trochu vydováděly?"

"Vezmu," řekl Carella.

"Ať jste ale v sedm doma, pečte maso a nechci, abyste to jedli studené."

"V sedm jsme tu jak na koni," slíbil Carella. Teddy řekl: "Já měl dojem, žeš jí řekla, že žádné zlé princezny nejsou."

"Poslyšte, jak to myslíte a co tím vlastně chcete říct" zeptala se Fanny.

Přišla ke Carellovým před víc než osmi lety, jako dar od Teddyina otce, který jim na měsíc zaplatil Fannyiny služby, poněvadž usoudil, že jeho dcera Teddy potřebuje po porodu dvojčat nejméně čtyři týdny na zotavenou, než se znova ujme vedení domácnosti. Za těch dávných časů chodila Fanny s vlasy obarvenými namodro, nosila skřípec a vážila sedmdesát kilo. Předplacený měsíc utekl rychle jako voda a Carella s lítostí Fanny sdělil, že si při svém skromném platu nemůže dovolit zaměstnávat hospodyně na plný úvazek. Fanny však byla děvče od rány, neměla nikoho, žila osaměle a tahle rodina se jí docela zamlouvala. Řekla proto Carellovi, ať jí zatím platí tolik, kolik může, ona že si chybějící peníze vydělá při nočních službách u pacientů - je školená ošetřovatelka a dost silná a zdravá na to, aby dvojí práci vydržela. Carella ten nápad odmítl, ale Fanny si dala rozšafně ruce v bok a řekla: "Chcete mě vyhodit na ulici, je to tak?" Potom se chvíli dohadovali, ale nakonec u nich Fanny zůstala. A byla u nich dodnes. Momentálně měla vlasy obarvené na červeno, nosila šaškovské brýle s černými obrubami a nevážila ani pětadesát kilo, což byl důsledek péče o neobyčejně živá a neposedná dvojčata. Její vliv na charakter rodiny se snad ze všeho nejvíc projevoval na řeči dvojčat. Když byly děti úplně malé, bývaly většinu dne jen s ní a s matkou, a poněvadž Teddy nedokázala vyslovit jediné slovo, naučily se děti mluvit především od Fanny. Nebylo vzácné slyšet od Marka, jak o někom říká, že je "smradlavej vošoust", případně "irskej parchant", zatímco malá April zas občas vyzvala své křehké a půvabné kamarádky, aby jí políbily prdel. Přinejmenším to aspoň trochu zpestřovalo život. Teď Fanny stála s rukama zapřenýma o rozložitě boky a doufala, že ji Carella vysvětlí, jak to s tou svou poslední poznámkou myslel. Carella si ji změnil hrozebným profesionálním pohledem detektiva:

"Myslel jsem to na vás, milá paní, poněvadž vy jste občas náramně křiklavá semetrika - hotová zlá princezna, tak jsem to myslel, přesně tak," - a Fanny se dala do smíchu.

"Jak dokážete s takovýmhle mužským žít?" zeptala se Teddy.

Když za okanzík odcházela z pokoje, pořád se ještě smála a vrtěla hlavou.

"Už jdeš, tati?" volal Mark.

"Už," odpověděl Carella.

Sevřel Teddy do náruče a políbil ji. Pak šel do obývacího pokoje, popadl každou rukou jedno dítě a vydal se s nimi do ulic zvonit na domovní zvonky. Skoro už zapomněl, ale přece jen ne tak docela, že dnes viděl sedmnáctiletou dívku rozplácnutou na chodníku jen proto, že naškrábala do srdíčka na cihlové obrubě střechy "Irene miluje Peteho".

Telefon ve služebně zazvonil v 9.45 večer.

Meyer Meyer, který měl službu a byl tam sám, zvedl sluchátko a řekl: "87. revír, u telefonu detektiv Meyer."

"Tady pochůzkář Breach," řekl hlas, "Benny Breach."

"Co je, Benny?"

"Myslel jsem si, že bude nejlíp, když vám to zavolám. Šel jsem kolem jednoho baru na Culver Avenue a šéf vyběhl a prosil mě, abych s ním šel dovnitř."

"No a co?"

"No tak jsem tam šel a byl tam nějaký chlápek, stál na stole a mlel spoustu všelijakých šílených řečí."

"Co například, Benny?"

"Například to, že zabil nějakou ženskou."

Chlápek, který vykládal, že zabil nějakou dívku, byl pořádný hromotluk: měřil metr pětadevadesát a vážil přes devadesát kilo. Měl masitý nos, energickou čelist a hranaté, ostře řezané rysy, ústa měl široká a bradu jak nevydařenou bramboru. Když vešel v doprovodu pochůzkáře do služebny, ještě se trochu potácel pod účinkem zkonзумovaného alkoholu.

"Co to máte v tomhle městě za zvyk," zeptal se a polykal slova,

"copak do sebe člověk nemůže hodit pár štamprlat, aby ho hned nesebrali policajti?"

"Vypil toho požehnaně," řekl Breach.

"Hm," odpověděl Meyer, "jděte se podívat, jestli v kanceláři nemají nějaké kafe."

"Rozkaz," řekl Breach a vyšel do chodby.

"Já nejsem opilej," řekl muž.

"Jak se jmenujete?" zeptal se Meyer.

"To je moje věc."

"Výborně. Když nejste opilý, vyslechněte si laskavě to, co vám teď řeknu, poněvadž to pro vás může být důležité."

"Poslouchám," řekl muž.

"Ve shodě s výrokem Nejvyššího soudu v případě Miranda versus stát Arizona z roku 1966 jsem povinen poučit vás o vašich právech, což v této chvíli činím."

"Proč ne," řekl muž.

"Předně máte právo neodpovídat, když se pro to rozhodnete, rozumíte mi?"

"Aby ne."

"Rozumíte i tomu, že nemusíte policii odpovídat na jakékoli otázky?"

"No jo."

"Je vám jasné, že když otázky zodpovíte, může být vašich odpovědí použito jako důkazu proti vám?"

"Jo, jo. No jo."

"Máte právo poradit se s právním zástupcem před policejním výsledkem nebo během něho - je vám to jasné?"

"Jasně, 'se ví."

"Rozhodnete-li se toto právo uplatnit a nemáte-li prostředky, abyste si mohl vzít vlastního obhájce, máte právo na bezplatnou právní poradou před výsledkem nebo během něho. Je vám to jasné?"

"Je. Do puntíku."

"Jsou vám tedy jasná všechna práva, která jsem vám právě vysvětlil?"

"Ne, nejsou," odpověděl muž a opile se zatlemil.

Meyer vzdychl. "Breachi," zavolal, "tak co bude s tou kávou?"

"Pracuje se na tom," ozval se Breach.

V tichu policejní služebny dali muži tři šálky kávy, a když si byl Meyer jist, že hromotluk je jakžtakž střizlivý, prošel s ním znova celý precedenční případ Miranda-Escobedo a upozornění zakončil otázkou:

"Jste ochoten odpovídat na otázky v nepřítomnosti právního zástupce?"

"Cože?"

"Chcete advokáta nebo ne?"

"Nač potřebuju advokáta?"

"To musíte vědět vy. Jste ochoten odpovídat na otázky bez advokáta?"

"Jsem," řekl muž.

"Prosím - jak se jmenujete?"

"Na tuhle otázku odmítám odpověď."

"Proč?"

"Poněvadž nechci, aby má matka věděla, že jsem byl na policejní strážnici."

"Proč? Bojíte se, že se doví, proč jsme si vás sem přivedli?"

"Proč jste mě sem přivedli?"

"Vy to nevíte?"

"Že jsem byl opilej?"

"Ne, kvůli tomu ne."
"Tak proč? Nic špatného jsem neproved."
"Vzpomínáte si, co jste říkal v baru?"
"Ne."
"Vzpomínáte si, že jste vylezl na stůl a všem přítomným v baru cosi sdělil?"
"Ne."
"Strážníku Breachi, můžete opakovat, co tam tehle člověk řekl?"
Breach se na okamžik zatvářil rozpačitě. Pokrčil rameny a potom řekl: "Vylezl jste na stůl a tvrdil jste, že jste zabil nějakou dívku."
"Nic takového jsem neřekl."
"Ale ano, řekl. Říkal jste to všem lidem, kteří v baru byli, ještě předtím, než jsem do baru přišel. Když jsem tam přišel, stál jste na stole, mával jste sklenicí a vykládal jste všem, že jste zabil nějakou dívku a že vás nechytily."
"To není pravda."
"Tohle jste tam ale říkal," trval Breach na svém.
"Byl jsem opilej. Jestli jsem něco takového řekl, tak jsem si to musel vymyslet."
"Takže jste nikdy nikoho nezabil?" zeptal se Meyer.
"Nikdy."
"Proč si tedy takové věci vymýšlíte?"
"To nevím."
"Musel jste si uvědomit, že někdo může zavolat policii."
"No, já byl opilej," řekl muž.
Teď, když byl střizlivý, choval se zdvořile a plaše. Meyer ho pozoroval a všiml si, že muž má obrovské ruce, osmahlé a rozpraskané jako nějaký farmář.
"Vy žijete tady ve městě?" zeptal se.
"Ne."
"Kde bydlíte?"
"Trochu kafe byste tam ještě neměli?"
"Co vy na to, Breachi?"
"No - něco přinesu," řekl Breach.
"Kde bydlíte?" opakoval Meyer.
"Tady ... Na severu."
"Kde? "V Careyi. To je u Huddlestonu. Když jedete po dálnici 190, je to poslední odbočka před silnicí na Mount Torrance."
"Co tu ve městě děláte?" zeptal se Meyer.
"Jen tak jsem si sem na pár dní zajel."
"Za obchodem nebo za zábavou?"
"Hlavně za obchodem."
"V čem děláte?"
"Ve dřevě. Máme tam nahoře doma takovou malou dílnu, děláme v ní kávový stolky, mísy, dřevěný lžíce, no a tak. Všecko jen ze dřeva. Vždycky za čas to sem jedu do města prodat. Dost často."
"Kdy jste tu byl naposled?"
"Počkejte - někdy v dubnu myslím."
"Kdy jste teď do města přijel?"
"Minulej čtvrtek."
"Ehm - hm," řekl Meyer. "Tak co nám povíte o tom děvčeti, které jste zabil?"
"Já žádný nezabil."
"Tak koho jste zabil?"
"Nikoho."
"Říkal jste, že jste zabil nějakou dívku."
"To jsem řekl, když jsem byl opilej jestli jsem to řekl."
"Jak se jmenujete?"
"To vám radši neřeknu."
"My si to zjistíme. Spolehněte se."
"Tak si to zjistěte."
"Podívejte, vážený pane, měl byste se radši snažit vyjít se mnou po dobrém, poněvadž vám říkám, že tohle je zatraceně vážná věc. Našli jsme mrtvou ženskou v bytě necelé dva kilometry od místa, kde jsme dneska

sbalili vás, a všechno zatím nasvědčuje, že byla zavražděna někdy minulý pátek v noci. Co kdybyste mi teď pověděl, kde přesně jste v té době byl?"

"Když jste mi vykládal, jaký mám práva, říkal jste, že nemusím odpovídat na otázky, když nechci."

"Ano, to jsem říkal."

Muž se odmlčel.

"Tak teda já nechci," řekl. "Nebudu už na žádný další otázky odpovídat."

Řekl to právě ve chvíli, kdy do služebny vešel Cotton Hawes.

"Venku je úplně bláznec," řekl Meyerovi, "ten zatracený Halloween je rok od roku horší."

Hodil okem po vyslýcháném, odvrátil se, pak se k němu znovu otočil a řekl:

"Neznám já vás?"

"Myslím, že ne," řekl muž.

"Ale jo, odněkud určitě," řekl Hawes, přistoupil ke stolu, zadíval se muži do tváře a zamračeně se snažil rozpomenout se.

"Neviděli jsme se my dva ..." začal, ale pak zaváhal a zamyslel se.

"Poznáváš ho, Cottone?"

"Nemohu si přesně vzpomenout. Proč? Co provedl?"

"Říká, že zabil nějaké děvče."

"Fakt?"

"Řek jsem to, poněvadž jsem byl opilej."

"Co bylo zač - to děvče?" zeptal se Hawes a stále na něho upřeně hleděl.

"Nebudu vám na nic odpovídat," řekl muž.

"Už jsem doma!" řekl Hawes a luskl prsty. "Jmenujete se Roger Broome a měli jsme spolu pohovor kvůli ledničce, ukradené ze suterénu jednoho penzionu. Může to být tak tři čtyři roky. Nemám pravdu?"

Muž zatvrzele mlčel.

"Jmenujete se tak?" řekl Meyer.

"No jo," řekl po chvíli. "Jmenuju."

"Z čeho že byl tehdy obviněn?" zeptal se Meyer Hawese.

"Bytné na Twelfth Avenue někde ukradl ze suterénu ledničku," řekl Hawes. "Vyslýchali jsme všechny nájemníky, které tam měla. Pan Broome byl jeden z nich."

Otočil se k Broomovi a řekl:

"Vzpomínám si, že jsem vám tehdy říkal, že bych si rád někdy zalyžoval na Mount Torrance. Vy přece žijete někde tam u Huddlestonu, že?"

"Jo, v Careyi," řekl Broome.

"Ovšem, už si vzpomínám," řekl Hawes.

"A teď jste teda v rejži znova," řekl Meyer.

"Já jí tu ledničku neukradl" řekl Broome.

"Tak kdo ji ukradl?"

"Nevím!"

"Jen klid, nevztekejte se."

"Chci advokáta," řekl Broome. "Chci zatelefonovat matce."

"Před chvilkou jste řekl, že advokáta nechcete."

"Teď ho chci."

"Proč? Hodláte nám povědět, co se vlastně stalo?"

"Nic se nestalo. Já jí tu ledničku neukradl."

"Ale nějaké děvče jste zabil, co?"

"Nezabil. Co má tahle věc co dělat s tou druhou?"

"To já nevím, pane Broome. Doufám, že nám to povíte vy."

"Chci zatelefonovat matce."

"Proč?"

"Chci jí říct ... aby věděla, že je všechno v pořádku. Aby ... aby... chci jí zatelefonovat."

"Myslel jsem, že chcete advokáta."

"To taky chci."

"Máte konkrétně někoho na mysli, pane Broome? Nebo vám ho máme opatřit sami?"

"Žádný advokát tady ve městě neznám."

"Máme vám ho tedy opatřit sami?"

"Jo. Jestli mě chcete zblbnout, abych vám navykládal nějaký nesmysly ..."

"Nikdo vás nechce v ničem ovlivňovat," řekl Meyer.

"Cottone, zavolej do Advokátní poradny. Potřebujeme jednoho advokáta. Ale hned."

"Chtěl jsem trochu kafe," řekl Broome. "Kde to kafe je?"

"Breachi!" zařval Meyer.

"Pracuje se na tom!" zařval Breach stejně neurvale.

Je těžké uhadnout, proč se muž, který žil tak dlouho s obtíženým svědomím, pojednou rozhodne, že na sebe všechno poví. Na to se jděte zeptat Theodora Reika. V případě Rogera Brooma to možná byl jen náhlý příchod Cottona Hawese, který ho přesvědčil, že hra na schovávanou je u konce. Jak se tím ale dá vysvětlit fakt, že ještě předtím vylezl v baru na stůl a zvěštoval světu, že zabil nějaké děvče a že ho nechytíli?

Teď, v půlnočním tichu služebny, za přítomnosti dvou detektivů, policejního stenografa a přivolaného advokáta, pověděl jim Roger Broome všechno, vyzpovídal se bez pocitu úlevy, pověděl jim bezbarvým a monotónním hlasem zcela prostě a bez vytáček o dívce, s kterou se jednou v zimě seznámil, už je to aspoň pět let, ne, jenom čtyři, bylo to v únoru, den nebo dva před svátkem svatého Valentina, vzpomíná si, že koupil pohlednici pro matku a jednu také pro bytnou z penzionu, kde bydlel, pro paní Doughertyovou. To ale bylo až potom - poté, co se s tou dívkou seznámil, poté, co tu dívku zabil.

Ta dívka se jmenovala Molly Nolanová a přišla sem do velkoměsta ze Sacramenta v Kalifornii, aby si tu našla práci. Upíchl se v podniku zvaném Orchidea na Ainsley Avenue a on se s ní seznámil v baru, vypili spolu pár skleniček a odvedl si ji do svého pokoje, v penzionu u paní Doughertyové. Děvče bylo zrzavé a ne moc hezké, vlastně vůbec ne hezké, ale vzal si ji do postele a vykládal jí, že je krasavice, a pak - neví vlastně proč - začal ji zničehonic mlátit, nejdřív ji praštil do oka a pak do nosu, že začala krváčet, a když viděl, že se chystá křičet, rychle se natáhl, popadl ji za krk, sevřel jej oběma rukama a svíral a svíral a svíral, dokud nebyla mrtvá.

Vynesl ji z pokoje uprostřed noci, odvěkl mrtvolu do sklepa a tam ji nacist do staré lednice, ze které nejdřív vyndal všechny přihrádky. Musel ji zlámat obě nohy, aby ji vůbec dostal dovnitř, tak jim to řekl, a potom lednici odnesl na svůj nákladák a odjel s ním někam na most, nevzpomíná si už, jak se ten most jmenuje, ale může jim ukázat, kde to bylo, jel přes ten most od té doby už mockrát a vždycky si přitom říkal, jestli lednice s mrtvolou dívky ještě pořád leží v bahně na dně řeky, kam ji té dávné noci hodil.

Potom se náhle zeptal, jestli u nich ještě pracuje ten detektiv, co má hluchoněmou ženu, všechny je tím překvapil, pak se dal do pláče a se slovy: "Máma mě zabije," nakonec podepsal originál a dvě kopie doznání, vyťukaného na stroji.

Je to fajn, když se podaří rozřešit starý případ.*

Bohužel ta probodená žena, ta Margie Ryderová, je strašila dál.

8

7. listopadu v deset hodin dopoledne zavolal do služebny 87. revíru poručík Sam Grossman z policejní laboratoře a řekl, že chce mluvit se Stevem Carellou. Když si Carella hovor vzal, pověděl mu Grossman anekdotu o pánovi, který si otevřel krámk s čerstvě pečenou pizzou v ulici naproti Vatikánu, a pak převedl řeč na úřední záležitosti.

"Ten elektrický holicí strojek," řekl.

"Jaký holicí strojek?"

"Ten, co j sme našli v bytě u Leydenových v koupelně."

"Jo, už vím."

* Případ Rogera Brooma, v této epizodě uzavřený, popsal McBain v knize He Who Hesitates (Váhavý střelec), která česky dosud nevyšla.

"Pocukrovali jsme ho práškem na snímání otisků a zjistili jsme něco moc zajímavého."

"Copak?"

"Ty otisky prstů patří vrahovi."

"Damascusovi?"

"Ten chlap se tak jmenuje?"

"Dejme tomu, že to je v téhle chvíli náš hlavní podezřelý."

"Tak proč ho nedáš líznout?"

"To bys mi ho musel nejdřív najít," řekl Carella.

"Áha. No prostě, otisky na holicím strojků jsou totožné s otisky, které jsme našli na brokovnici. Co ty na to?"

"Jsem z toho jelen," řekl Carella.

"Já taky. Odpráskl bys dva lidi a pak se oholil nebožtíkovým holicím strojkem?"

"Já ne. Ty jo?"

"Ne. Tak proč to teda ten chlap udělal?"

"Možná že se potřeboval oholit," navrhl Carella.

"No nic, slyšel jsem už myslím o podivnějších věcech," řekl

Grossman.

"To já taky."

"Proč by ale tak šíleně riskoval? Brokovnice přece dělá pekelný randál - to jsou šupy jak z děla, Steve. Umíš si představit chlapa, který z brokovnice vystřelí čtyřikrát a pak klidně odpochoduje na záchod se oholit? Navíc elektrickým strojkem. To trvá hodinu, než se člověk takovým krámem odře."

"No, tak dlouho přece jen ne."

"Ale dost dlouho," řekl Grossman. "Když odkrouhneš dva lidi, první, co tě instinktivně napadne, je, že musíš zmizet, vystřelit z toho místa třetí kosmickou rychlostí. Ve snu tě nenapadne jít se oholit elektrickým strojkem."

"Pokud ovšem nevíš, že stará dáma, co bydlí přes chodbu, je hluchá jak pařez a jediný další byt v patře je prázdný."

"Chceš mi říct, že nikdo jiný v celém baráku ty výstřely neslyšel?"

"Jo, slyšeli je."

"No a?"

"Jako obvykle. Policii nikdo nezavolal."

"Stejně ale ten zabiják musel vědět, že ztropil pořádný randál. Podle vši logiky se měl dát na útěk."

"Ty ale říkáš, že se nedal na útěk."

"Já říkám, že se šel oholit."

"Tak co si o tom myslíš?"

"Že máš co dělat s nějakým cvokem," řekl Grossman.

Gloria Leydenová bydlela v centru města v činžáku. na břehu River Dix. V přízemí byl vrátný, který Carellu a Klinga v hale zastavil a zavolal nejdřív nahoru paní Leydenové, kdo ji jde navštívit. Bez váhání mu řekla, aby je k ní poslal, a tak je do sedmáctého poschodí vyhoupl chlapec obsluhující zdviž, který si neustále pohvizdoval "Mně je to volný", pořád dokola a pořád falešně.

Z bytu byl výhled na řeku - ze širokých posuvných skleněných dveří, vedoucích na malou terasu. Nábytek byl ve stylu dánské moderny, zdi bílé, koberce béžové. Všude čisto, všechno udržováno v dokonalém pořádku. čtyři kočky, s nimiž paní Leydenová byt sdílela, působily dojmem, že byly vybrány v doplňkových barvách, aby jejich kožichy harmonovaly s barevným laděním pokoje. Když detektivové kladli paní Leydenové otázky, kočky podezíravě vklouzávaly do obývacího a zase se z něho vytrácely, zůstávaly stát, aby očichaly Klingovy manžety s Carellou polobotku, jedna po druhé, jako by samy patřily k detektivní branži a donekonečna přezkoumávaly pochybný věcný důkaz. Klingovi začínaly jít na nervy. Pořád ho napadalo, že kočky možná vycítily parfém Anne Gilroyové.

"Chceme se vás zeptat jen na pár maličkostí, paní Leydenová," řekl Carella.

"Prosím," řekla paní Leydenová a přikývla.

Bylo jedenáct hodin dopoledne. Měla na sobě župan stažený páskem, ale pod ním zřejmě ještě šněrovačku. Vlasy jí nevoněly tak pronikavě levandulí jako onoho dne, kdy přišla kvůli identifikaci do márnice. Sedla si na okraj křesla a předklonila se. Křeslo mělo hnědý uzlíkovatý potah a ona sama seděla zády ke skleněným dveřím.

"Nejdřív se vás chci zeptat, zda jste někdy slyšela, že by váš syn nebo vaše snacha mluvili o muži, který se jmenuje Walter Damascus?"

"Walter jak?"

"Damascus."

"Ne. Nikdy."

"Nemluvili o žádném Waltrovi?"

"Ne. Nikdo z jejich přátel se nejmenoval Walter."

"Znala jste mnoho jejich přátel?"

"Pár ano."

"A váš syn se nikdy nezmínil ...?"

"Ne."

"Ani vaše snacha?"

"Se snachou jsem mluvila jen zřídka," řekla paní Leydenová.

"Máme tomu rozumět ..."

"Rozhodně nikdy důvěrně."

"Mluvily jste spolu ale?"

"Ano, mluvily."

"Špatně jste spolu vycházely, paní Leydenová?"

"Ale ne. Vždycky jsme spolu nějak vyšly, aspoň myslím. To se mně ptáte, jestli jsem ji měla ráda?"

"Měla jste ji ráda?"

"Ne, neměla."

"Ach tak."

"Ujišťuji vás, mladý muži, že s brokovnicí zacházet neumím."

"Nikdo přece netvrdí ..."

"Zároveň s ní byl zabit můj syn, na to zapomínáte?"

"A s ním jste vycházela dobře, paní Leydenová?"

"Výtečně."

"Vaše snacha ale ne?"

"Ne. Neklapalo to mezi nimi hned od začátku."

"Což bylo kdy?"

"Přivezl si ji domů z jedné služební cesty. To už je tak ... sedm nebo osm let."

"Odkud pocházela? Myslím původně?"

"Z Alabamy. Přivedl mi domů jižanskou holku. Měl jste ji vidět. Bylo to v létě, přišla mi sem, zrovna do toho pokoje, a měla na sobě vypasované žluté šaty, přesně jako ta Scarlett O'Harová z Jihu proti Severu. To byl můj první dojem z ní."

"Jak se jmenovala za svobodna?"

"Rose Hilary Bordenová. Tam na jihu užívají všech tří jmen, to přece víte. Pořád mi vykládala o všech svých bratrancích a sestřenicích a všichni měli tři jména - Alice Mary Bordenová, David Graham Borden, Horace Frank Borden - přesně jako ta Scarlett O'Harová, přála bych vám ji slyšet. Ona sama byla jedináček, ale měla ty tisíce bratranců a sestřenic, tam na jihu se to jimi po venkově muselo všude jen hemžit, samí takoví ti venkovani, co se cpou kukuřičnými livanci a bramborákem. Řekla jsem synovi hned, že se mi nelíbí. Jenže - co už mohl dělat? Řekl mi, že ji má rád. Co já vím, nejspíš ho opila rohlíkem, když byl u nich na jihu na některé té služební cestě a připadal si moc osamělý. Všichni muži jsou stejní."

Carella bodl okem po Klingovi. Ani jeden ale nic neřekl.

Paní Leydenová přikývla jako by na souhlas se svou vlastní filosofií a pak řekla:

"Můj syn byl moc hezký hoch, můj syn mohl mít každé děvče, na které si vzpomněl. Kdykoli byl na služební cestě, telefon vyzváněl každých deset minut a pokaždé se nějaké jiné děvče vyptávalo, kdy se Andrew vrátí. No a pak si přivede domů Rose Hilary Bordenovou v těch vypasovaných žlutých šatech."

"Než se oženil, bydlel s vámi tady, že?" zeptal se Kling.

"Ano, samozřejmě. Manžel - zlatý člověk - mě bohužel navždy opustil, když byl Andrew ještě hoch. Nepředpokládáte doufám, že někdo odejde od své ovdovělé matky a nechá ji úplně samotnou, nebo snad ano?"

"Jak byl starý, když se oženil?" zeptal se Carella.

"To bylo před osmi lety, takže mu bylo ... dvaatřicet."

"A říkala jste, že se s Rose seznámil na jihu? V Alabamě?"

"Ano, v Montgomery."

"Pokud jsme informováni, jeho obchodní rajón bylo Západní pobřeží."

"Tenkrát ještě ne. Na západ ho přeložili před třemi nebo před čtyřmi lety. To už byl dávno ženatý."

"Povězte mi, paní Leydenová, věděla jste, že se váš syn měl vrátit na minulý víkend domů?"

"Ne."

"Netelefonoval vám?"

"Ne."

"Mluvila jste minulý týden se svou snachou - někdy během víkendu?"

"Když byl Andrew pryč, má snacha mi nikdy nevolala," řekla paní Leydenová. "A já jsem nikdy nevolala jí."

"Zajímalo nás jen, jestli jí sdělil, že se vrací. Zřejmě ho něco přimělo ke změně plánů ..."

"O tom bych já stejně nic nevěděla," řekla paní Leydenová. "Neřekla mi ani, že je v jiném stavu. Dověděla jsem se to, teprve když potratila, a to ještě jen proto, že se o tom zmínil Andrew."

"Kdy to bylo?"

"V květnu."

"Byla v jiném stavu a potratila?"

"Ano, ve druhém měsíci."

"Pusťte teď na chvíli z hlavy jméno Walter Damascus, paní Leydenová - nevíte o někom z jejich přátel, kdo by...?"

"Ne."

"... mohl vůči nim chovat pocit zášti nebo ..."

"Ne."

"... z nějakého důvodu - ať už jakéhokoli - mohl něco takového spáchat?"

"Ne," řekla paní Leydenová.

"A opravdu jste nikdy o žádném Waltru Damascusovi neslyšela?"

"Ne."

A tím to zhaslo. Kočky ještě chvíli oba detektivy očichávaly, paní Leydenová jim na pokračování vyprávěla o tom, jaká potvora byla její snacha, a pojednou byl právě tak čas na svačinku.

Uvažovali i o tom - možná chybně - že by se Walter Damascus eventuálně mohl vrátit do svého bytu, aby si vzal šek, který nechal v zásuvce prádelníku tu noc, kdy byli manželé Leydenovi zavražděni. Tato úvaha vycházela z jednoduché logiky: člověk, který prchá, který je na útěku, potřebuje peníze. Detektiv Arthur Brown proto dostal příkaz hlídkovat v Damascusově zabordeleném bytě a ten pátek odpoledne tam seděl sám, vysoký hmotný černoch, černější než tma kolem něho, na sobě měl modrou sportovní košili, modrou pletenou vestu a šedé flanelové trubky. Baloňák si hodil přes opěradlo kuchyňské židle a revolver držel v ruce.

Brown neměl takovéhle osamělé hlídkování v lásce a tentokrát mu šlo na nervy víc než kdy jindy, protože v bytě byl smrad a k vidění tam nebylo nic než ten neuvěřitelný svinčík, který tam Damascus zanechal. Když člověk na někoho číhal v autě, lidé pořád přicházeli a odcházeli, mohl tu pomíjivou přehlídku pozorovat a bylo tu zajímavé. Dokonce i když hlídkoval někde za krámem, slyšel zepředu hlasy zákazníků, měl pocit, že se život pohybuje v zaběhaných kolejkách, a to bylo uklidňující. Tady však nebylo nic než přítí a ticho. Ať byl Damascus jinak jakýkoli, zcela určitě to byl bordelář první třídy, a smrad v bytě, kombinovaný s tmou a osamělostí, vyvolával v Brownovi opožděnou lítost nad tím, že se místo k policii nedal k popelářům. V této chvíli by býval řídil obrovský nákladník na odvoz odpadků, který rozhodně nesmrdí tak hnusně jako tenhle byt, a kromě toho by byl pěkně venku na sluníčku, i když to sluníčko bylo poněkud listopadové. Napadlo ho, zda by neměl vytáhnout rolety, ale usoudil, že by to nebylo vhodné, a udělal si proto pohodlí na dřevěné židli u kuchyňského stolu a právě začínal klímat, když uslyšel, že někdo strčil do zámku klíč.

Okamžitě byl při smyslech a čilý jak ohař.

Vstal a přitiskl se ke stěně kuchyně, když se dveře bytu otevřely. Pak bylo ticho. Dveře se opět zavřely a smázly pruh světla vnikající do bytu z chodby. V pokoji se ozvaly kroky. A blížily se ke dveřím do kuchyně. Brown váhal už jen okamžik, pak se s napřaženým revolverem vynořil z rámu dveří a vyštěkl:

"Stát! Ruce vzhůru!"

Hleděl do užaslé tváře krásné rusovlásky.

Jmenovala se Amanda Popeová a navrhla detektivům, aby jí klidně říkali Mandy. Ochotně se nechala odtransportovat na policejní strážnici, žlutého buicka si řídila sama, Brown seděl vedle ní s revolverem na klíně. Během té krátké projížďky s ním rozverně konverzovala a teď roztomile hačala ve služebně, obklopena třemi policisty, kteří se tvářili zaraženě a koženě, a navrhovala jim, aby jí říkali Mandy. Když se jí dostalo poučení o tom, jaká má práva, řekla, že žádného advokáta nepotřebuje, že ona nic neprovedla.

"Co jste v tom bytě hledala?" zeptal se Carella.

"Šla jsem navštívit Wallyho," řekla.

"Jakého Wallyho?"

"Damascuse."

"Kdo vám dal klíč?"

"Wally."

"Kdy?"

"Och, to už bude pár měsíců."

Byla to opravdu velice krásná mladá žena a byla si svého vynikajícího zevnějšku dobře vědoma, zkušeně ho využívala k získání výhody a okouzlovala policajty, až jim z toho oči přecházely. Vlasy jí hrály sytým rudohnědým ohněm, nápadně kontrastujícím s úbělovou pletí a velkýma zelenýma očima. Nosík měla perfektně tvarovaný, maličko ohrnutý a koketní, rty jemné a bez rtěnky. Seděla na židli s rovným opěradlem v zelených vlněných šatech, dráždivě napjatých přes prsa a přes stehna. Přehodila si nohu přes nohu a byly to fantastické nohy, nazuté do zelených kožených lodiček s vysokými podpatky, které zdůrazňovaly křehkou štíhlost kotníků. Zvedala k policistům oči s oslnivým úsměvem - až je jednoho po druhém v skrytu duše napadalo, že by ji velice rádi vyslýchali mezi čtyřma očima, v separované místnosti, ne takhle, kdy se o ni musí ve služebně dělit s nestydatými kolegy.

"Jaký je váš vztah k Damascusovi?" zeptal se Kling.

"Och, to víte," řekla a upejpavě sklopila oči.

"Snad abyste nám to řekla," prohlásil Brown.

"No, hodně se stýkáme," řekla Mandy.

"Jak hodně?"

"No často."

"Žijete s ním?"

"De fakto ne."

"Jak to myslíte?"

Postupně zjišťovali, že je těžké být na Amandu Popeovou přísný, poněvadž byla opravdu tak líbezná, až jim to bralo dech, a také proto, že ženská krása je nějak spojená s křehkostí a nikomu se nechtělo vzít na sebe riziko, že něco tak křehkého rozbije, roztříští, případně i jenom nakřápně. Začali se nadmíru stydět za nevábné prostředí, do kterého ji uvedli, za tu pošmournou šedo zelenou barvu, již byly stěny služebny vymalovány, za poškrábané psací stoly, zaprášený chladič pitné vody, rezavějící železné mříže ve všech oknech, ponuré skříně s kartotékami i drátěnou klec pro zvlášť zuřivé klienty, která byla naštěstí v tomto okamžiku prázdná. Nestávalo se často, že do tohoto šupáckého prostředí vkročila Krása s velkým K, a proto teď kolem ní stáli, kladli jí přímé otázky tak přísně, jak jen to dovedli, ale byli z toho dočista paf, připadali si málem jak v hypnóze.

"Tak žila jste s ním nebo nežila?" zeptal se Carella.

"Měli jsme každý vlastní byt," řekla Mandy.

"Kde je ten váš byt, slečno Popeová?"

"Och, říkejte mi klidně Mandy."

Kling si odkašlal.

"Kde je ten váš byt?" opakoval.
"Mandy," řekla, jako když učí dítě obtížnému slovu.
"Mandy," řekl Kling a znova si odkašlal.
"Bydlím na rohu Randallovy a Fifth Avenue," řekla.
Její hlas byl právě tak vzácný jako její krása, slova zněla zřetelně, ale hebce. Házela po detektivech očima, kolem úst jí hrál úsměv a chovala se tak, jako by se s gusem kochala vybranou společenskou konverzací na nějakém odpoledním koktejlu v přítomnosti tří okouzlujících a pozorných mužů.
"Nuže, Mandy," řekl Carella, "kdy jste viděla Damascuse naposled?"
"Minulý týden," řekla.
"Kdy minulý týden?" zeptal se Brown.
"Minulý pátek v noci."
"Kde jste ho viděla?"
"Stavovala jsem se pro něho v Kouzelném koutku. To je jeden bar. On tam pracuje. Vyhazuje hosty, kteří přebírali."
"V kolik hodin jste tam pro něho zašla?"
"Když zavírali. Ve dvě."
"Kam jste šli pak?"
"K němu do bytu."
"Jak dlouho jste tam byli?"
"U něho v bytě?"
"Ano."
"Asi hodinu. Tak asi."
"Co jste tam dělali?"
"No ... to přece víte," řekla Mandy a znova sklopila oči.
"A co pak?" zeptal se Kling.
"Vezla jsem ho na okraj města."
"Kam na okraj města?"
"Do South Engels Street."
"Proč?"
"Říkal, že tam chce."
"Řekl vám proč?"
"Ano. Říkal, že je tam nějaká sešlost na poker a že jim slíbil, že si přijde zahrát."
"Takže jste ho tam odvezla."
"Ano."
"Nejdřív jste jela k němu do bytu, tam jste spolu měli ... styk, a pak jste ho odvezla na okraj města, aby si mohl zahrát poker."
"Ano."
"V kolik hodin to bylo?"
"Och, to přesně nevím. Nějak mezi třetí a čtvrtou ráno."
"A tehdy jste ho viděla naposled?"
"Ano. Když vystoupil z auta."
"Od té doby jste ho už neviděla?" "Ne."
"Ani jste s ním nemluvila?"
"Ne."
"Nevolal vám?"
"Ne, nevolal."
"Volala jste vy jemu?"
"On nemá telefon." Mandy si dala pauzu. "No vlastně - volala jsem do baru, ale tam mi řekli, že už celý týden nepřišel do práce. Proto jsem si myslela, že bych se měla u něho v bytě dnes odpoledne zastavit, abych se přesvědčila, jestli se mu něco nestalo."
"Slyšela jste někdy od něho jméno Leyden?"
"Layton? Ne."
"Leyden. L-E-Y-D-E-N."
"Nikdy."
"Měl něco s sebou, když jste odcházeli od něho z bytu?"
"Co jako?"
"To byste měla říct vy nám."
"Dobře, jenže já nevím, co máte na mysli."
"Měl s sebou nějakou střelnou zbraň?"
"To bych neřekla. Vím ale, že revolver má. Takovou malou

pistolku."

"Tohle by musela být velká zbraň, slečno Popeová ..."

"Mandy."

"... Mandy. Nemohla byste ji přehlédnout."

"Pořád vám nerozumím."

"Slečno Popeová, měl s sebou brokovnici?"

"Brokovnici? Ne. Samozřejmě, že ne. Proč by měl ...?"

"Víte, jak vypadá brokovnice?"

"No - ani ne, ale vlastně - ano, to je přece jako puška, že?"

"Do jisté míry."

"Ne, něčeho takového bych si musela všimnout."

"Měl s sebou vůbec nějakou velkou ..."

"Neměl."

"... věc, něco, co by mohla být brokovnice, třeba zabalená nebo například v pouzdře ..."

"Ne, nic s sebou nenesl."

"Hm," řekl Carella.

"Proč by s sebou měl nosit pušku, když šel hrát poker?" zeptala se Mandy a střelila očima po policistech.

"Možná že nešel hrát poker, slečno Popeová."

"Mandy."

"Možná že tam na ten okraj města šel zabít nějaké lidi."

"Och, ne."

"Nějaké lidi, kteří se jmenovali Rose a Andrew Leydenovi."

"Ne," řekla Mandy znova.

"Jste si jista, že jste ho od té minulé páteční noci neviděla?"

"Jsem. A něco takového Wally nemívá ve zvyku, to mi věřte. Obvykle volává třikrát nebo čtyřikrát do týdne."

"Tenhle týden vám ale nezavolal vůbec?"

"Zatím ne."

"Nezmínil se před vámi o tom, že má v úmyslu odejít z města?"

"Kam by šel?"

"To byste mohla říct vy nám."

"Nemá kam jít. Tady má práci. Proč by opouštěl město?"

"Jestli nějaké lidi zabil, řekl si možná, že pro něho bude nejlíp, když zmizí z města."

"Vím jistě, že nikoho nezabil."

"Byla jste s ním někdy mimo město? Jezdili jste někam ven?"

"Ne."

"Nevíte, jestli má někde jinde nějaké příbuzné?"

"To nevím. Nikdy se o žádných nezmínil."

"Slečno Popeová, kdyby snad ..."

"Mandy."

"... se vám Damascus ozval, musíte okamžitě zavolat sem k nám do služebny. Zároveň vás tímto upozorňuji, že je podezřelý z několikanásobné vraždy, a víte-li, kde se v této chvíli zdržuje ..."

"Nevím to."

"... nebo dověděla-li byste se to kdykoli v budoucnu a nesdělila tento údaj policii, budete obžalována pro napomáhání osobě dopustivší se trestného činu."

"Och, vím naprosto jistě, že Wally nikoho nezabil," řekla Mandy.

"Trestného činu ve smyslu paragrafu 2 federálního trestního zákona, slečno Popeová ... Mandy ... postihujícího toho, kdo osobě dopustivší se trestného činu poskytne útolek či úkryt nebo jedná v její prospěch s úmyslem umožnit jí, aby se vyhnula nebo unikla zatčení, soudu, usvědčení či potrestání, pokud je si vědom nebo má dostatečný podklad k seznání skutečnosti, že pachatel podléhá zatčení. Je vám to jasné?"

"Ano, je. Wally ale ..."

"Právě jsme vám sdělili, že máme v úmyslu ho zatknout, jestliže ho nalezneme, takže této skutečnosti jste si nyní vědoma," řekl Brown a odmlčel se. "Víte, kde se nalézá?"

"Ne, je mi líto, ale nevím."

"Zavoláte nám, jestliže se vám ozve?"

"Ovšemže vám zavolám. Určitě jste ale na omylu. Wally by

nedokázal nikoho zabít."

"To je v pořádku, slečno Popeová, jste volná a můžete odejít,

Mandy," řekl Carella.

"Doprovodíte ji někdo ven," řekl Kling.

Ujal se toho Brown.

9

V sobotu se lidé baví různě.

Meyer s Hawesem šli na večer poezie, Carella slízl ránu do hlavy a

Bert Kling dostal nabančeno.

Byla to zvlášť zdařilá sobota.

Večer poezie měl začít hodinu před půlnocí v YMCE v Butler Street, ale první náznaky, že se něco bude dít, začaly se projevovat až ve čtvrt na dvanáct, kdy zavalitý mladý muž s huňatými pejzy až na bradu a v hnědém tvídovém obleku rozhrnul oponu a sdělil shromážděnému publiku - dohromady asi padesáti lidem - že dnešní večer, jak ostatně všichni vědí, je věnován uctění památky Marguerity Ryderové, která měla včera pohřeb. Zavalitý mladý muž pak pokračoval sdělením, že deset nejblížeších Margiinych přátel a kolegů básníků za ni napsalo elegie, které teď, v prvních hodinách nového dne, budou recitovat sami autoři za doprovodu kytaristy Luise-Josafata Garzona. Potom zavalitý mladík představil Garzona, džentlmena s nažloutlou pletí a v tmavošedých šatech. Garzon slavnostně usedl na černou stoličku po levé straně scény, opona šla nahoru a první básník vystoupil před diváky a začal přednášet svůj hold mrtvé ženě.

V publiku panovala zvláštní atmosféra oslavné truchlivosti, zármutku spojeného se vzrušením, jaké by člověk spíš očekával při premiéře na Broadwayi. První básník četl svůj opus s dramatickým zanícením, jako by doufal, že někde v publiku sedí David Merrick a nabídne mu angažmá do divadla jednoho herce. Ve své básni přirovnával Margii Ryderovou k vrabčákovi, bezelstně narazivšímu na nenadálou překážku, která rozdrtila drobné tělíčko, takže "už nevzlétne", intonoval, "a už nevzlétne, leč ve snech bez břehů, ve věčných snech". Potom mu klesl papír s rukopisem, poklesla hlava, poklesly oči. Následovala krátká pauza a Meyer zcela vážně očekával, že všichni začnou tleskat. Byl jim skoro vděčný za projevenou noblesu, s níž si potlesk nechali od cesty. Druhý básník nazval svou báseň "Hlas" a vyprávěl v ní o neuvěřitelně líbezném hlasu, který byl umlčen.

"Křič, křičel, ječ na poplach proti tak hrůznému činu,

pozvedni hlas, aby v něm zazněl hlas,

oloupený nestoudnou ocelí smrti!

Neboť - och, kde byla domovem krása,

zde byla domovem hloubka a tolik krásy,

že by naplnila zahradu,

hvozd,

svět.

Och, Marge, my pláčeme,

my pláčeme, věř!

Naše hlasy stoupají v bouřlivém hoři,

v naději, že je uslyšíš a že se dovíš,

že uslyšíš a že se dovíš,

och, Marge."

Následovala další pauza. Hawes se chtěl vysmrkat, ale měl strach to,

udělat. Luis-Josafat Garzon zahrál krátkou, rozryvně žalostnou

Improvizaci na kytaru, aby zakryl opožděný příchod třetího básníka,

vysokého, vychrtlého mládence s plnovousem a černými brýlemi. Jeho

báseň, to Hawes vycítil, byla nejméně třetím odvarem čehosi nepřilíš

původního, nicméně publikum naslouchalo s úctou a během recitace se dokonce tu a tam ozval pláč.

"Je tomu teprv týden, a kdoví zdali,

seděl jsem nad sklenkou zbarvenou do zlatova,

když byla zabita žena kterou jste mocná znali,

jmenovala se Marguerite Ryderová.

Ta žena nebyla z těch, kteří lžou a šálí,

ne, obdarovávala své bližní vždy znova a znova."

Hawes se podíval na Meyera, Meyer se podíval na Hawese a vychrtlý, plnovousatý a černobýlatý básník začal číst druhou sloku.

"Byla jen dítě, ach, pouhé jen dítě,
v činžovních zahradách snů,
ač láska, jih dávala, byla víc, než vy o lásce víte,
s výkřikem skončila ve ztracenu.

Někdo ji zdrásal a zdupal v běsnivé brutalitě,
někdo jí zločinně sečet cval dnů."

Recitace pokračovala přibližně podobně po celou dobu podivně populární trizny. Na rozdíl od básníků čtoucích své výtvary, u nichž se to předpokládalo, nezdálo se, že by publikum bylo složeno převážně z individuí označitelných jako hippies. Zběžný pohled na shromážděné stačil, aby Hawes s Meyerem poznali dobře známé, typické tváře, jaké se najdou v každém sousedství. Obchodníci, ženy v domácnosti, lidé svobodných povolání, a dokonce i jeden pochůzkář z jejich vlastního revíru, který tam seděl v civilu a pozorně naslouchal. Nebyli tam samozřejmě proto, aby dělali stafáž, ale přišli spíš s úmyslem podívat se pěkně zblízka na "deset nejbližších Margiiných přátel", z nichž kdokoli mohl být vrahem dívky, kterou měli rádi.

Když na okamžik nebrali v úvahu tajemného muže, s nímž se Margie seznámila v Perryho Baru & Grillu na DeBeck Avenue a který se později do podniku vrátil a zoufale se snažil zjistit její jméno, když ho na okamžik nebrali v úvahu jako prvního podezřelého, poněvadž kolem celé té epizody bylo příliš mnoha jestliže (jestliže si nakonec vzpomněl na její jméno, jestliže se odebral k ní do bytu, jestliže ho pustila dovnitř v tak časnou ranní hodinu), zůstávala tu pravděpodobnost, že osoba, která Margii probodla, vskutku patřila mezi její dobré přátele, že to byl někdo, kdo mohl byt u ní v bytě ve čtyři hodiny ráno nebo ještě později. A tak Meyer s Hawesem chtěli nechtěli přechkali dvě hodiny deset minut špatné poezie (včetně několika básní, které údajně napsala Marguerite Ryderová sama) a tvářili se, jako že jsou na policejní přehlídce čerstvě zabásnutých podezřelých individuí, zábavě, která už se za našich časů nekonává a po níž se ostatně ani jednomu z nich vůbec nestýskalo.

Defilé básníků bylo sice velice pestré, ale stěžejím mohlo něco napovědět. Když recitace skončila, odebrali se Meyer s Hawesem za jeviště, aby si pohovořili s deseti nadějnými veršotepci a s kytaristou Garzonem. K velkému překvapení zjistili, že tu noc, kdy byla Margie zavražděna, konal se v Garzonově domě večírek a "většina děcek" (jak to Garzon svou kuriózní angličtinou formuloval) se ho zúčastnila.

"Margie Ryderová tam byla?" zeptal se Hawes.

"No ovšem," řekl Garzon.

"Kolik bylo, když odešla?"

"Zdržela se jen krátce."

"Jak dlouho?"

"Přišla asi v deset hodin a vypadla náh před půlnocí."

"Sama?"

"Perdone?"

"Odcházela z večírku sama?"

"Ach, si, sí. Solo. Sama."

"Zdržovala se tam nějak víc ve společnosti některého návštěvníka?"

"Nno, ona tak přecházela, comprende? To byla taková veliká sešlost, jo? Zastaví se tady, zastaví se támhle, pije, směje se, ona Margie byla muy spo-le-čen-ská ... Každý ji měl rád."

Což nevysvětlovalo, proč ji někdo chtěl zabít.

Meyer a Hawes všem poděkovali a vyšli na ulici nadýchat se trochu čerstvé listopadové prózy.

Steve Carella měl vlastně sundávat záclony, ale místo toho se rozhodl, že navštíví byt manželů Leydenových - a tak se stalo, že slízl ránu do hlavy. To se ví, ránu do hlavy mohl eventuálně koupit i při sundávání záclon, ale v policejní práci existuje jasná hraniční čára mezi možností a pravděpodobností a vyhlídky byly tak dobrých šedesát ku jedné, že by si byl býval ten večer neošetřoval bouli na makovici, kdyby se byl odpoledne věnoval údržbě rodinného krbu a nevydal se do města čmúchat v opuštěném bytě.

Důvodem k nové návštěvě v bytě zavražděných nebyla, jak se domnívala Teddy, snaha vyhnout se sundávání záclon. (Je pravda, že v sundávání záclon nespátroval obzvlášť milou zábavu, ale právě tak nespátroval milou zábavu v jejich zavěšování, a ze všeho nejmíň ho bavilo dostat ránu do hlavy.) Během dlouholeté služby u policie zjistil, že člověk velice často kvůli stromům nevidí les, což je neotřelá a nápaditá formulace staré pravdy, že někdy člověk musí o krok poodstoupit, aby měl lepší přehled, nebo zas přistoupit o krok blíž, aby mu neunikl žádný detail, chce-li případ vidět ve správné perspektivě.

V Carellově myšlení byla vražda neměnně zafixována jako impuls uvádějící do akce zdiskreditovanou rutinu policejního aparátu. Často, když se probíral v trojmo psaných hlášeních, když luštil kabalistickou lékařskou terminologii pitevních nálezů, když stopoval podezřelého nebo vyslýchal svědka, když soustředěně zíral do příslušných dokumentů nebo balistických expertiz, dokázal beze zbytku zapomenout, proč vlastně všechny tyhle věci dělá, zapomenout, že na počátku opravdu byla mrtvola, která celou tu mašinerii jaksepatří rozhýbala. A kdykoli se mu něco takového stalo, pokládal za prospěšné vrátit se na místo činu a snažit se představit si do všech detailů, co asi se mohlo opravdu stát, když byl zločin spáchán.

A také nerad sundával záclony.

Zdvíž ho vyhoupla do třetího patra. Byla to zdviž bez obsluhy a vrah ji mohl pohodlně a bezpečně použít v kteroukoli denní či noční hodinu - ale použil ji? Riskoval by, že ho spatří - dejme tomu - nějaký manželský pár, vracející se domů z večírku, který se protáhl? Nebo by mnohem realističtěji použil schodiště, které vedlo přímo k zadním dveřím bytu, určeným pro uklízečky a dodavatele? Mlékař Novello konec konců našel otevřené dveře do kuchyně. Nebylo pravděpodobné, že vrah stejnými dveřmi vešel i odešel? Carella postál v chodbě, podíval se na zavřené hlavní dveře bytu paní Leibowitzové a uslyšel za nimi zpívat její černošskou služku. Pak zamířil chodbou k bytu manželů Pimmových. U dveří chvíli naslouchal. V bytě bylo ticho.

Vrátil se ke schodišti před byt manželů Leydenových, ale rozhodl se, že raději půjde dovnitř zadním vchodem, a šel tedy do malého cul de sac na konci chodby. Na nevelkém odpočívadle stály popelnice pro všechny tři byty. Zadní dveře do bytu paní Leibowitzové a do bytu manželů Pimmových byly na jedné straně odpočívadla, zadní dveře do bytu manželů Leydenových naproti nim. Aniž dlouho uvažoval o tom, jak asi vypadá složitý architektonický plán domu, sáhl Carella do kapsy pro klíč, který si proti potvrzení vyzvedl v kanceláři státního návladního už včera (Předem pojatý záměr, kvalifikovala by to Teddy, to už jsi věděl, že se tomu sundávání záclon nějak vyhneš) a přistoupil ke dveřím, za nimiž měli Leydenovi kuchyň. S otočením klíče v zámku měl menší potíže (Kdybych si tak na to mohl vzít svůj starý osvědčený šperhák, pomyslel si), ale nakonec se mu podařilo klíčem cvaknout a dveře otevřít. Trochu námahy mu dalo vytáhnout klíč ze zámku, ale nakonec jej vyškubl, strčil zpátky do kapsy a zavřel za sebou dveře.

V bytě bylo ticho.

Tady musel vrah stát, napadlo ho. Musel vejít těmito dveřmi a v kuchyni musel chvíli zaotálet - než se mu podařilo přesně určit, kde oběti jsou. Rose Leydenová nepochybně něco zaslechla a vešla do obývacího pokoje, zjistit, co se děje. V té chvíli na ni vrah z bezprostřední blízkosti vypálil dvě rány, které jí roztržily tvář.

Carella přešel do obývacího pokoje.

Na koberci byly stále ještě skvrny, krev ale vyschla a měla teď špinavě hnědou barvu. Podíval se na obrovský flek na místě, kde spočívala hlava Rose Leydenové, a pak vrhl letmý pohled směrem k ložnici. Andrew Leyden pravděpodobně spal, unavený celodenní cestou domů, když ho ze spánku vyburcovaly dva hrůzné výstřely, které zabily jeho ženu. Podle všeho nejspíš vyskočil z postele, možná že vykřikl ženino jméno (Byl to ten výkřik, o němž jeden z nájemníků hlásil, že jej slyšel?) a rozběhl se do obývacího pokoje s tím jediným výsledkem, že se s vrahem střetl ve dveřích ložnice.

Carella kývl a přešel napříč pokojem.

Vrah pravděpodobně zůstal stát právě tady, pomyslel si, a střelil Leydena do obličej, to tedy člověk opravdu musí někoho k smrti nenávidět, aby mu vystřelil z prakticky nulové vzdálenosti rovnou do obličej. Dvakrát. Carella vkročil do ložnice. Spatřil, že horní zásuvka prádelníku je otevřená, a okamžitě si uvědomil, že to ráno po vraždách otevřená nebyla. Napadlo ho, že ji možná nechali otevřenou mládenci z laboratoře, a zamířil k prádelníku, aby se na to podíval zblízka, když vtom z úkrytu za dveřmi někdo vykročil a udeřil ho do hlavy.

Jak se kácel v ložnici na podlahu, prolétlo mu ještě mozkem, že člověk zblbne, když se nechá tlouct do hlavy příliš často, a pak, zcela zblblý, ztratil vědomí.

Je hračka řešit případy vražd, když je člověk čilouš.

A taky je hračka dostat pořádnou nakládačku, když si člověk nedá bacha. Bert Kling ale to odpoledne nijak zvlášť čilý nebyl, a tak není divu, že se k rozlousknutí případu manželů Leydenových nepřiblížil ani o píd'. A poněvadž si nedal bacha, dostal nakládačku.

Tu nakládačku mu uštědřila žena.

Anne Gilroyová vycupitala po hlavním schodišti policejní strážnice deset minut před třetí. Měla na sobě modročerveně pruhovanou minisukni a dlouhé blond vlasy měla vzadu na krku stažené červenou mašlí. Botičky měla modré a blyštěly se jí v listopadovém slunci, když vystupovala do schodů a mýjela zelené koule, lemující krytý vchod. Kráčela přímo k vysokému služebnímu stolu, za kterým seděl seržant Dave Murchison, obdařila ho poslušným úsměvem, proměnila svá modrá kukadla v semafor, jemuž rozumí i službu konající seržant, a sladce pravila:

"Je přítomen detektiv Kling?"

"Je," řekl Murchison.

"Mohla bych ho, prosím, navštívit?"

"Koho mám ohlásit?" řekl Murchison.

"Anne Gilroyovou," řekla a poodplula od stolu, aby se nejdřív podívala na zatykače vyvěšené na nástěnce a pak na hodiny na zdi.

Nakonec se usadila na dřevěné lavici naproti služebnímu stolu, vylovila z modré kabelky cigaretu a tázavě mrkla okem po Murchisonovi, než si ji zapálila (přikývl, že kouřit se tu může), a pak, aby mu poskytla nějakou podívanou, dala si nohu přes nohu a klidně tak seděla a pokoušela, zatímco seržant se pokoušel dovolat Klinga, který byl momentálně v kanceláři u poručíka.

"Má zrovna nějak napilno," řekl Murchison. "Můžete chvíličku počkat?"

"Jistě, děkuju vám," řekla Anne Gilroyová a zakomíhala nožkou v modré botičce.

Murchison se jí podíval na nohy a zapřemítal nad tím, kam ten svět spěje a zda dovolí své dvanáctileté dceři, předpubertálnímu, slibně se rýsujícímu vyžletí, nosit tak krátké sukně, až přijde do kritických let. Vždyť je té ženské vidět až kam, pomyslel si. Pak ale sraštil obočí a zastrčil kolíček do zapojovací desky domácí telefonní ústředny, na níž zablikalo světýlko. Po krátkém hovoru spojení přerušil a znova se podíval na Anne Gilroyovou, na ty provokativně zkřížené nohy a blond vlasy ověšené korunou z cigaretového kouře, a sdělil:

"Už jde dolů, slečno."

"To já nahoru nesmím?"

"Říkal, že přijde dolů."

"Doufala jsem, že uvidím, jak taková policejní služebna vypadá."

"Aha," řekl Murchison, naklonil hlavu ke straně a pomyslel si Co bys tam hrome tak chtěla uvidět než pár poldů, jak si ušoupávají zadky?

Zapojovací deska se opět rozsvítila. Vzal hovor a ozval se mu rozzuřený pochůzkář ze Third Avenue, který se rozčiloval, že už před půl hodinou volal pro policejní sanitku, že mu tam na chodníku leží ženská, která krvácí, a kdy teda ta zatracená sanitka hodlá přijet? Murchison mu řekl, aby se uklidnil, ale pochůzkář odsekl, že tolik krve ještě v životě neviděl, že ta ženská sichr umře a že dav už na něho začíná být sprostý. Murchison řekl, že znova zavolá špitál, vytáhl kolíček a přepojil na státní linku.

Vytácel ještě číslo nemocnice, když Kling přišel po železných

schodech z druhého patra. Vypadal překvapeně, přestože mu Murchison řekl, kdo na něho čeká. Možná že to způsobila ta krátká sukně. Murchison se díval, jak Kling kráčí k lavici („Haló, tady seržant Murchison z 87. revíru," řekl do telefonu, "kde je hrome ta ambulance?"), podává Anne Gilroyové ruku a pak si sedá vedle ní na lavičku. Ze svého místa je však Murchison přes celou místnost nemohl slyšet. („No jo, jenže na mě tady řve pochůzkář, má tam dav lidí, neví už si s nima rady, a ta ženská mu tam co nevidět vykrváčí na chodníku, tak co jako s tím bude?") Kling teď vyhlížel spíš zaraženě než překvapeně, pořád Anne Gilroyové přikyvoval, a ta se smála, přivírala modré oči, pusa jí jela v jednom kuse a při řeči se ústy téměř dotýkala Klingovy tváře, jako by mu chtěla pošpat do ouška veškerá tajemství vesmíru. ("Tak sakra, kdy už na mě přestanete hrát betla a někoho tam pošlete?" hulákal Murchison do telefonu.) Kling znova přikývl, vstal z lavice a přistoupil ke služebnímu stolu. ("Jestli mi ten pochůzkář bude ještě jednou volat, tak to hlásím rovnou řediteli nemocnice, to si pište!" zařičel Murchison a vztekle vyškubl kuliček ze zapojovací desky.)

"Jdu na chvilku ven na kafe," řekl Kling.

"Dobrý," řekl Murchison.

"Kdy se vrátíš?"

"Tak za půl hodiny."

"Dobrý," řekl Murchison a díval se, jak se Kling vrací k lavici.

Anne Gilroyová vstala, zavěsila se do Klinga, usmála se přes rameno na Murchisona a ťukavě přecupitala na vysokých podpatcích ke vchodu. Tuhý zadeček se jí příčinlivě vrtěl a dlouhé plavé vlasy jí nadskakovaly na zádech. Na zapojovací desce se znova rozsvítilo světýlko. Murchison hovor zapojil a zjistil, že je to týž pochůzkář, který tentokrát nemá daleko k hysterickému záchvatu, neboť žena před okamžikem zemřela a její bratr začal vykřikovat do davu, že jde o trestuhodnou policejní nedbalost. Pochůzkář chtěl vědět, co jako má dělat. Murchison mu řekl, že ať už udělá cokoli, rozhodně by neměl vytahovat revolver, pokud mu nebude hrozit vážné nebezpečí, načež pochůzkář odpověděl, že jak to vypadá, hrozí mu vážné nebezpečí už teď, že dav na něho začíná ječet a podobně a že by mu možná měli poslat nějakou posilu. Murchison řekl, že uvidí, co se dá dělat, a právě v tom momentě se ozval ze schodiště před policejní strážnicí jekot.

Murchison byl policista zvyklý úřadovat u služebního stolu a nevynikal obzvlášť rychlými reakcemi. V tom jekotu ale bylo cosi naléhavého, a tak si okamžitě dal dohromady, že tou ječící osobou nemůže být nikdo jiný než dívka jménem Anne Gilroyová, která se odtud před vteřinkou vyvrtěla zavěšena do Berta Klinga. Oběhl stůl s maximální rychlostí, již je korpušentní padesátník schopen, a sáhl po pouzdru s revolverem, když supěl k hlavnímu vchodu, ačkoli mu nebylo vůbec jasné, co se probůh mohlo stát na schodišti před policejní strážnicí, zvlášť když dívku doprovázel detektiv.

Stalo se pouze to - a Murchisona to nesmírně překvapilo, poněvadž čekal, že uvidí partu chuligánů, která dívku ohrožuje, nebo něco podobného - stalo se pouze to, že nějaká jiná blondýnka tam mlátila Klinga do hlavy nákupní kabelou. Murchisonovi chvilku trvalo, než v druhé blondýnce poznal Cindy Forrestovou, kterou tu už několikrát viděl a věděl proto, že je to Klingova dívka. Nikdy však v její tváři neviděl tak děsivý výraz. Ženu s takovým výrazem ve tváři viděl vlastně jen jednou v životě, a to bylo tenkrát, když teta Moira přistihla strýčka Johna na pohovce, jak pigluje jistou dámu v předním pokoji jejího podkrovního bytu. Teta Moira si šla nahoru pro recept na pomeranče v cukru a místo receptu tam našla svého brejlatého manžela v kritické situaci se ženou, která patřila mezi její nejbližší přítelkyně. Teta Moira vyhnala strýčka Johna v nedopnutých kalhotách do chodby a pronásledovala ho po schodech do přízemí, přičemž ho stále mlátila po hlavě koštětem, které popadla na odpočívadle ve třetím patře, a nakonec za strýčkem Johnem vyběhla do ulice, kde právě Murchison s několika kluky ze sousedství hrál čáru před košer lahůdkářstvím starého Bena. Teta Moira měla ve tváři tak divoký a děsivý výraz, že na něj nikdy nezapomněl - a stejný výraz teď spatřil ve tváři mladé a hezké Cindy Forrestové, která vytrvale

zpracovávala Klinga koženou hnědou kabelou. Blondýnka číslo jedna, Anne Gilroyová, na ni vřeštěla, aby toho koukala nechat, jenomže dáma, která má ve tváři výraz tety Moiry, je už v takové ráži, že nemá chuť přestat do soudného dne. Kling, ten velký detektiv před bohem, snažil se krýt si obličej a temeno hlavy oběma rukama, zatímco Cindy pokračovala ve své demoliční činnosti. Anne Gilroyová vřeštěla jak zjednaná a Murchison pádil dolů po schodech a řval stoprocentně čistokrevným policejním hlasem: "Tak dost, nechte toho!" Klingova hlava však zřejmě měla pro Cindy neodolatelnou přitažlivost a Murchisonovi nezbylo než vkročit mezi ně, což učinil značně obezřele, aby se nedostal pod cep nákupní kabely, s níž Cindy manipulovala jako zkušený mlatec. Pak postrčil Klinga o pár schodů níž, mimo okruh bezprostředního ohrožení, a zaburácel na Cindy: "Napadla jste veřejného činitele, slečno," což ovšem Cindy nepochybně věděla. Anne Gilroyová ještě jednou hlasitě zavřeštěla a potom už bylo ticho.

"Hajzle zatracenej !" vykřikla Cindy na Klinga.

"To je v pořádku, Dave," řekl Kling, stojící dole pod schodištěm.

"Díky. Já už to zvládnou."

"Ty tak něco zvládneš, ty parchante jeden," zařvala Cindy.

"Nestalo se vám nic?" zeptala se Anne Gilroyová.

"To nic, to je dobrý, Anne," odpověděl Kling.

"Tak ty jí říkáš Anne?" rozkřikla se Cindy a rozmáchla se nákupní kabelou na dívku.

Murchison neohroženě vkročil na horkou půdu, odvrátil úder loktem, prudce Cindy od dívky odstrčil a zařval:

"Tak dost, Cindy, hergot - chcete skončit v base?"

V té chvíli se však už ve dveřích policejní budovy shromáždil houf uniformovaných strážníků, což přivedlo Klinga do značných rozpaků, neboť si jako známý haur potrpěl na systemizovanou důstojnost detektiva a vůči "platfusákům" se vždy choval dost nadřazeně. Strážníci se obrovsky bavili podívanou na seržanta Murchisona, snažícího se udržet od sebe dvě půvabné blondýnky. Navíc o jedné věděli, že je to Klingovo děvče - zatímco Kling stál opodál a vypadal rozpačitě.

"Tak rozchod, rozchod, panstvo," zvolal na ně Kling, také patřičně policejním hlasem.

Strážníci si pomysleli, že je to velká legrace, ale žádný se nezasmál.

Nikdo se ale také neměl k odchodu. Naopak, ve dveřích policejní budovy jich stále přibývalo, okukovali dívku v modročervené pruhované minisukni, a okukovali i Cindy (ačkoli byla oblečena mnohem usedleji, ve volných modrých šatech), a pak sekli očima nejdřív po Klingovi a poté i po Murchisonovi, aby viděli, kdo z nich se rozhoupe k něčemu dalšímu. Nerozhoupal se ale ani jeden.

Místo toho se Cindy otočila na podpatku, dotčeně zvedla nos, scupitala po schodišti a minula Klinga bez jediného pohledu.

"Cindy! Počkej, musím ti to vysvětlit!" zvolal Kling, zřejmě v iluzi, že hraje v nějakém starém filmu s Doris Dayovou, a rozběhl se po ulici za ní.

"Chtěla bych podat žalobu. A to hned," řekla Anne Gilroyová Murchisonovi.

"Á - jen běžte pěkně domů, slečno," řekl Murchison, vyšel po schodech, odstrčil strážníky ve dveřích a vrátil se ke služebnímu stolu a k telefonu, kde to nejhorší, s čím si musel umět poradit, byla nějaká ta žena, která vykrvácela na chodníku.

Carella nikdy nechápal - když o tom četl - proč se lidé přicházející k vědomí probírají postupně, jako by se vynořovali z jakési hlubiny. Pojednou byl plně při vědomí - odkud se nevynořoval, po žádné stoupající spirále, žádný podobný nesmysl - jenom otevřel oči a hned přesně věděl, kde je, postavil se a ucítil obrovskou bouli na temeni hlavy. zprvu ji cítil jen jako vystřelující uzlinu bolesti na lebce, pak se ji pokusil osahat konečky prstů, ale to bolelo ještě víc. Krev nezjistil - díky bohu - pokořujících patálií s proraženou lebkou ho útočník ušetřil. Dodatečně se podíval za dveře, aby se ubezpečil, že tam pro něho není nachystáno další malé překvapení, pak vytáhl revolver a prošel všemi místnostmi bytu, poněvadž nikdy neškodí zavřít vrata od stodoly, když kůň uteče. Když ke

své spokojenosti shledal, že je sám, vrátil se do ložnice.

Horní zásuvka prádelníku byla zavřená.

Byla otevřená, když Carella do bytu vešel, takže mohl oprávněně předpokládat, že vetřelce překvapil právě v okamžiku, kdy ji prohrabával.

Teď k ní přistoupil a začal se v ní tak trochu hrabat sám. Šuple bylo zřetelně rozděleno na dvě poloviny: pánskou a dámskou. V té, která patřila Rose Leydenové, byly nylonky, kalhotky, podvazkové pásy, podprsenky, kapesníčky a také kulatá plechová krabička, v níž kdysi bývaly pastilky proti kašli, ale teď v ní byly liché náušnice, pinetky do vlasů a knoflíky. V části patřící Andrewu Leydenovi byly ponožky (modré, černé a šedé), kapesníky, spodky, tílka, posilovač svalů a úplně vzadu přívěsek s kennedyovským pamětním půldolarem. Carella šuple zastrčil a prohlédl ještě ostatní zásuvky a přihrádky prádelníku. Rose Leydenová měla ve své půlce složené svetříky, blůzy, kombiné, šátky a několik nočních košilek. V polovině Andrewa Leydena byly vyžehlené společenské i sportovní košile a neméně pečlivě složené svetry. Carella zastrčil poslední zásuvku a přistoupil ke skříni.

Zdálo se, že stejný systém jako v prádelníku panuje i zde. Jednotlivá ramínka byla opět rozdělena, jenomže šaty, dlouhé kalhoty a kostýmy Rose Leydenové zabíraly dobré dvě třetiny skříně, kdežto na obleky, kalhoty a sportovní bundy Andrewa Leydena zbyla pouhá třetina. Vázanky visely na drátěném držáčku, přišroubovaném na dveře zevnitř. Přihrádky na boty vyplňovaly celý spodek skříně. Pod rozvěšeným šatstvem bylo vidět Rosiny lodičky a trepky. Andrewova obuv byla zas v přihrádkách pod jeho šaty. Všechno bylo v bezvadném pořádku a čisté, na první pohled bylo jasné, co patří Pánovi a co Paní.

Co ale tedy vetřelec v horní zásuvce prádelníku hledal? A byl tím vetřelcem Walter Damascus?

Carellu zas trochu víc rozbolela hlava.

Kling si otevřel dveře vlastním klíčem, pak zmáčkl kliku a vtlačil dveře dovnitř. Cindy však provedla předběžná opatření a zajistila se bezpečnostním řetízkem, takže dveře se náhle s chřestotem zarazily. Škvíra mezi nimi byla nějakých sedm čísel, ale dál se už nehnuly ani o píd'.

"Cindy," řekl Kling, "sundej ten řetízek! Chci s tebou mluvit."

"Já ale nechci mluvit s tebou!" křikla na něho.

"Sundej ten řetízek, nebo vyrazím dveře!"

"Běž si vyvracet dveře k tý své frajli! Proč neběžíš?"

"To není žádná frajle!"

"Nezastávej se jí, ty mizero!" zařvala Cindy.

"Cindy, já tě varuju, já ty dveře vykopnu!"

"Jen to zkus. Zavolám policajty!"

"Policajt jsem já."

"Tak si běž policajtovat tu svou frajli, mizero."

"Prosím, miláčku. Já tě varoval."

"Radši si běž opatřit povolení k prohlídce bytu," křičela, "nebo podám žalobu na tebe, na město a vůbec na ..."

Kling vykopl dveře odborně a bez námahy. Cindy mu stála v cestě se zaťatými pěstmi.

"Nechod' mi sem," řekla. "Tady nejsi vítanej. A nikdy už tady vítanej nebudeš. Běž domů. Vypadni. Vypadni ke všem čertům."

"Chci s tebou mluvit."

"Jenže já nechci mluvit s tebou, do smrti smrt'oucí ne, a to je moje poslední slovo."

"Co tě tak namíchlo?"

"Nesnáším lháře a podrazníky a pitomé prolhané poseroutky. Koukej vypadnout, Berte, já to myslím vážně."

"Kdo je u tebe lhář?"

"Ty!"

"Jak to, že já ..."

"Říkals, že mě máš rád."

"Vždy já tě mám rád."

"Chachá!"

"To děvče ..."

"Ta fuchtle ..."
"Není to žádná fuchtle."
"Ovšem - je to tvá drahá irská holčička, siceh panna. Běž se s ní držet za ručičku, proč nejdeš? Vypadni, Berte, než tě něčím praštím znova."
"Poslyš, není na tom vůbec nic ..."
"No jasně - vůbec nic na tom není, mezi náma dvěma taky vůbec nic není - koukej vypadnout."
"Aspoň tak neřvi, nebo se sem seběhne celej ten zatracenej barák."
"Celá jen vrkala, cukrouškovala, vedla si tě za ručičku, očička na tebe mhouřila ..."
"Měla informaci ..."
"Na to dám krk, že ta má informaci."
"... o případu manželů Leydenových. Přišla do služebny ..."
"Na to dám krk, že ta zná informaci," opakovala Cindy, trochu hystericky, pomyslel si Kling. "Krk na to, že má informaci, o jaké se ani Kleopatře nesnilo. Proč odtud nevypadneš? Nech mě samotnou, jo? Koukej laskavě vypadnout, jo? Jen si běž za tou informací, co s ní tak vrtí pod sukní, ať ji máš ještě za tepla ... Vypadni - jo?"
"Cindy ..."
"Já myslela, že my dva se máme rádi ..."
"Vždy máme."
"Já myslela, že ..."
"Vždy máme - hergot!"
"Já myslela, že se chceme vzít a mít děti a bydlet na venkově ..."
"Cindy ..."
"A tobě stačí, když na tebe taková nána z bezu udělá cukrblik a..."
"Cindy, je to docela milé děvče a..."
"Nech si to!" zařvala Cindy. "Jestli jsi mi sem přišel tu poběhlíci hájit. ..."
"Já ji nepřišel hájit!"
"Tak co tady děláš?"
"Přišel jsem ti říct, že tě mám rád."
"Chachá!"
"Mám tě rád," řekl Kling.
"Jó. Ty jo."
"Fakt mám."
"Ty jó."
"Mám tě rád."
"Tak proč ..."
"Šli jsme spolu někam přes ulici na jedno kafe. Nic víc."
"To ti tak věřím."
"Nestojím o nikoho na světě než o tebe," řekl Kling.
Cindy neodpověděla.
"To myslím vážně."
Mlčela dál.
"Mám tě rád, miláčku," řekl. "Tak pojd'."
Čekal. Cindy stála se sklopenou hlavou a dívala se na podlahu. Netroufal si k ní přistoupit blíž.
"Tak pojd'," řekl.
"Chtěla jsem tě zabít," řekla Cindy měkce. "Když jsem tě s ní viděla, chtěla jsem tě zabít."
Začala mírně poplácávat, pořád zakoukaná do podlahy, pořád k němu nezvedala oči. Konečně k ní přistoupil a vzal ji do náruče, držel ji hlavu na rameně jako v kolébce, jeho prsty jí zlehka hladily vlasy, její slzy mu zavlažovaly bundu a košili.
"Mám tě tak ráda, že jsem tě chtěla zabít," řekla.

10

V neděli odpoledne se pan George Pimm s chotí vrátil z dovolené na Portoriku a neprodleně je navštívila policie.
Byli právě uprostřed vybalování, když Carella s Klingem přišli.
Nebylo snadné přimět manžele Pimmovy, aby mluvili k věci. Prvně v životě si udělali výlet ke Karibskému moři a samozřejmě jen prahli, aby někomu - komukoli - mohli vyprávět, jak si to užili a jaké to tam bylo.
Detektivové byli naneštěstí první lidé, kteří jim po návratu padli do ruky.

"Kouzelný ostrov," prohlásil pan Pimm. "Byl jste tam někdy?"

"Nebyl," řekl Carella.

"Ne," řekl Kling.

"A co si myslíte, aspoň z doslechu, jaký jste si o tom tam udělal dojem? Jen nám to povězte," řekl Pimm.

Byl to štíhlý muž s jasně modrýma očima a pískově rezavými vlasy.

Na ostrově se hodně opálil a vybaloval teď zavazadla s čilostí a sebejistotou člověka, který zdravě vypadá a zdravě se cítí. Jeho žena Jeanine byla malá brunetka a zaměstnávala se tím, že věci, které pan Pimm vybaloval ze zavazadel, roznášela do prádelníku, do skříně a do koupelny. Už se začala loupat, zvláště na nose. Při manželově diskusi o ostrově se neustále usmívala.

"Když člověk soudí podle našeho města," říkal Pimm, "čekal by, že Portorikánci budou pěkní lotři a neřádi, no ne? Narkomani, výtržníci, prostitutky a já nevím co ještě - s prominutím, zlatíčko," řekl manželce.

"To je v pořádku, Georgi," špitla Jeanine s úsměvem.

"Ale věřte mi, že jsou to ti nejroztomilejší a nejslušnější lidé na světě," řekl Pimm. "Tak třeba jsme si jednou vyšli z El Convento, to je hotel uprostřed staré čtvrti San Juanu, vyšli jsme si jen tak po večeri a po nějaké estrádě, kterou tam dávali - mimochodem, ta estráda byla znamenitá - no a to už muselo být po půlnoci, řekni, zlatíčko, že už to bylo po půlnoci?"

"Jistě, to už bylo hodně po půlnoci," řekla Jeanine.

"No a umíte si představit, že byste šel po půlnoci na špacír do portorikánské čtvrti tady ve městě? Třeba po španělském úseku Culver Avenue? Po půlnoci? Nechci si stěžovat na vaši práci, mládenci," řekl Pimm, "ale tady to znamená, že člověk svěruje život do svých vlastních rukou, nemám pravdu?"

"No, ony si tyhle vykřičené čtvrti nemají moc co vyčítat," řekl Carella. "Já třeba bych po Ainsley po půlnoci na špacír taky nešel ani za zlaté tele."

"George se dokonce bojí jít pěšky v centru po Hall Avenue," řekla Jeanine a usmála se.

"To není pravda," řekl Pimm. "Hall Avenue je naprosto bezpečná. Nebo snad ne?" zeptal se Carelly.

"To máte těžké, nějaké ty přepadačky jsme měli i ve čtvrtích, kde bydlí převážně slušní lidé. Hádám ale, že Hall Avenue je zcela bezpečná."

"Dobrá, ale o tom jsem vlastně nechtěl mluvit," řekl Pimm. "Chtěl jsem vám říct, že jsme byli uprostřed Staré čtvrti San Juanu a procházeli jsme se po půlnoci po ulicích. Jeanine tím byla velice nadšená, kolem nás všude samí Portorikánci, byli jsme jediní turisté, kteří se tam tak pozdě v noci procházeli, ale myslíte, že jsme měli strach, že by se nám něco mohlo stát? Absolutně ne! Měli jsme pocit naprostého bezpečí, cítili jsme, že nám tihle lidé nechtějí ublížit, byli ve skutečnosti rádi, že nás tam mají, a mohli se přetrhnout, aby nás jaksepatří přivítali. No a proč to musí dopadnout takhle?"

"Co proč musí dopadnout takhle?"

"Proč přijdou sem do města a začnou vyhazovat odpadky z oken a žít jak prasata a brát drogy a prodávat vlastní sestry pasákům, prostě dělat potíže všude a ve všem? Proč to musí dopadnout takhle?"

"Možná že jsou lepší hostitelé než my," řekl Carella.

"Jakže?"

"Kdybychom jim dokázali dát pocit bezpečí, bylo by to možná všechno trochu jiné."

"Ale stejně," řekl Pimm pochybovačně. "Ostrov je to překrásný."

"Pověz jim o El junque," navrhl Jeanine.

"No jo, El Junque, to je dešťový prales. Do toho obrovského pralesa přijdete ..."

"De fakto je to džungle," řekla Jeanine.

"Ano, džungle," řekl Pimm, "je to původní pravěký les," zacitoval z průručky pro turisty, "a taky ..."

"Pane Pimme," řekl Carella, "vím, že pospícháte, abyste měl co nejdřív vybaleno, a že tohle asi vůbec není vhodná chvíle ..."

"Ale ne, vůbec ne," řekl Pimm, "můžeme vybalovat a při tom s vámi

mluvit, vid', Jeanine?"

"Jistě, vždyť už nám toho ani moc nezbyvá."

"Ani tak vás nechceme připravit o moc času," řekl Carella.

"Zajímalo by nás, jestli jste se vůbec něco dověděli o zavraždění manželů Leydenových, když jste byli tam na jihu."

"Ano, bylo to v novinách. To je hrůza," řekl Pimm.

"Hrůza," opakovala Jeanine.

"Znali jste je dobře?"

"Tak jak znáte lidi, s kterými bydlíte v takovémhle činžáku," řekl

Pimm. "Znáte přece, jak to chodí. Lidé žijí vedle sebe na jedné chodbě v sousedních bytech celá léta a ani nevědí, jak se ten druhý jmenuje."

"Já vím, ale vy jste Leydenovy znali?"

"U nich v bytě jsme nikdy nebyli, jestli to snad myslíte takhle," řekl Pimm.

"Nezapomínej, že v tomhle domě bydlíme teprve rok, Georgi."

"Něco přes rok," řekl Pimm.

"A nikdy jste nebyli u Leydenových v bytě?"

"Nikdy."

"Vlastně - já tam u nich jednou byla," řekla Jeanine.

"Kdy?"

"Paní nebylo jednou ráno dobře. Potkala jsem ji dole v domě, když chystala prádlo do prádelny. V suterénu. Měla jsem dojem, že je hrozně bledá, a napadlo mě, že by snad mohla omdlít nebo co. Tak jsem s ní šla nahoru k nim do bytu. V koupelně se jí udělalo nevolno."

"Kdy to bylo, paní Pimmová?"

"V dubnu, myslím. Ano, bylo to hned nějak na začátku dubna."

"Když říkáte, že se jí v koupelně udělalo ‚nevolno‘, myslíte tím ...?"

"Ano, zvracela."

"Byla v jiném stavu, že?" zeptal se pan Pimm. "Neříkala to paní Leibowitzová?"

"Ano, později jsme se dověděli, že byla v jiném stavu. Paní Leibowitzová ale říkala, že prý o to dítě přišla. To je naše sousedka z protějšího bytu."

"My už ji známe," řekl Kling.

"Milá dáma," řekl pan Pimm.

"Ona je hluchá," řekla Jeanine.

"Trochu nedoslýchává," řekl pan Pimm.

"Ale kromě té jedné příležitosti, kdy jste byla u ní v bytě ..."

"Ano, jednou jsem tam byla," řekla Jeanine.

"... jste k nim nechodila a nedá se říct, že byste byly přítelkyně."

"Ne, to se nedá říct."

"Ona vás také nenavštěvovala?"

"Ne. Víte, oni oba žili dost pro sebe. Pan Leyden byl věčně někde na cestách, on je obchodní cestující, to jistě víte ..."

"Ano."

"... co vím, tak prodává výrobky těžkého strojírenství."

"Traktory," řekla Jeanine.

"Správně."

"Ano."

"Takže býval doma jen zřídka a vždycky zas odjel na celé měsíce."

"Občas jsem se s ní sešla dole v suterénu," řekla Jeanine. "Nebo ve výtahu. Vždyť víte, jak to chodí. Tak."

"Bylo to hezké děvčátko. A milé," řekl pan Pimm. "Aspoň na mě dělala ten dojem."

"Ano," řekla Jeanine.

"Jednou mi představila svého bratra," řekl pan Pimm. "Taky takový hezký mládenec. Potkal jsem je jednou, zrovna když vycházeli z bytu."

"Svého bratra?" řekl Carella.

S náhlým zamrazením si vzpomněl, že mu Gloria Leydenová o své snaze řekla, že byla jedináček. Ale měla ty tisíce bratranců a sestřenic, tam na jihu se to jimi po venkově muselo všude jen hemžit.

"Ano, svého bratra," řekl pan Pimm.

"Jak vypadal?"

"Vysoký mládenec, fešák. Modré oči, tmavé vlasy. Moc hezký

mladík."

"A řekla vám, jak se jmenuje?"

"Myslím, že Harry."

"Ne," řekla Jeanine.

"Nejmenoval se Harry?" zeptal se pan Pimm.

"Wally," řekla Jeanine. "Jmenoval se Wally."

Takže nyní se dveře skříně otevřely a jako obvykle v ní visela kostra.

Balato kostra příliš dobře známá, Carellu a Klinga už nudila až k slzám.

Ach, jak doufali, že natrefí na nějakou originální vraždu aspoň jednou za čas, na vraždu dobře promyšlenou na rozdíl od těch věčných břídliských a zbabraných zločinů z vášně, páchaných jako na běžícím pásu, které jim stále padaly do klína. Ach, jak toužili po vrahovi, který by někoho sprovedil ze světa exotickým jedem nezanechávajícím stop, ach, jak si přáli, aby někdy našli mrtvolu v zamčeném pokoji bez oken, ach, jak chtěli, aby si někdo opravdu dal tu práci a cílevědomě několik měsíců promýšlel a plánoval a pak spáchal dokonalou vraždu, o níž by si každý musel myslet, že to byla sebevražda nebo něco takového. Co se jim však nabízelo místo toho? Nabízelo se jim Andrew Leyden, příčinlivý paroháček, který se honil celý říční někde po Kalifornii a přifařeném okolí, zatímco Rosie se mu doma muckala s milencem. Nabízelo se jim Walter Damascus, prasečkářský děvkař a cicisbeo, který měl Mandy dole ve městě a Rosii na periférii, a který, ať už k tomu měl jakkoli pošukané důvody, se rozhodl, že se zbaví své předměstské milenky i jejího manžela jedním vrzem.

Walter Damascus, který brutálně a bestiálně spáchal vraždu a pak - och, jak mazaně! - namanipuloval druhou vraždu, aby vypadala jako sebevražda - trik hodný samolibého blba, který musel odhalit první nepříteli inteligentní polda v okamžiku, kdy uviděl vyhozenou nábojnici. Tohle se jim nabízelo. Nabízelo se jim pomínutý parchant, který po radovánkách s Mandy dole ve městě ve svém čuňáckém kvartýru, ji vzápětí požádal, aby ho odvezla vozem na předměstí, kde si chce "zahrát poker", rozšotoval Rosii a Andyho ranami z brokovnice, načež se klidně odebral na záchod oholit se nebožtíkovým holicím strojkem.

Nikdy jim nepřišel do rukou žádný zajímavý případ.

Všechny zajímavé případy vždycky vyžere Meyer s Hawesem.

Na případu Margie Ryderové byla zajímavá ta okolnost, že vražda zdánlivě postrádala jakýkoli motiv. A dál bylo zajímavé, že to bylo provedeno tak čistě, vezme-li se v úvahu, že byla probodnuta. Když někdo začne do někoho bodat, zmocní se ho zcela jistě jakési je ne sais quoi, dostane se do určitého rytmu, který ho bezděčně nutí vrážet ostří do těla znova a znova, až do úplného fyzického vyčerpání. V případech ubodání není neobvyklé, že se najde mrtvola bodnutá tucetkrát nebo i stokrát, taková věc je spíš běžná.

Margii Ryderovou však vrah bodl jen jednou.

Řeknete možná, že jednou stačí, poněvadž když jste konec konců viděl jednou, jak vám někdo vráží do prsou kuchyňský nůž, podruhé už vás ta podívaná dvakrát nezajímá. Byl to však právě ten nedostatek většího počtu zasazených ran, který byl v příkrém kontrastu s tím, s čím se policie setkávala sedmkrát do týdne při všech neradostných případech vražd ubodáním.

Z bytu Margie Ryderové nebylo nic ukradeno a žena nebyla zneužita.

Jestliže tedy nepřicházelo v úvahu ani vloupání, ani znásilnění, zdálo se, že přece jen mohl mít pravdu barman Jim Martin, když tvrdil, že vrah musel být někdo, kdo Margii znal. Většina lidí, s nimiž se znala, byla ovšem na sešlosti u kytaristy Luise-Josafata Garzona, odkud Margie odešla sama a potom se zastavila v Perryho Baru & Grillu na DeBeck Avenue, kde podle Martinovy ochotné informace půl noci prokonverzovala s nějakým neznámým mužem. Ten neznámý muž se později do podniku vrátil a vyptával se na její jméno, na které si pak možná (to možná je tu zatraceně závažné) sám vzpomněl a šel za ní k ní do bytu, kam ho Margie pustila a on ji probodl. Jak to, že nejdřív zapomněl, jak se Margie jmenuje? A co způsobilo, že si později na jméno znova vzpomněl? A jak to, že ho pustila do bytu ve čtyři ráno? Zajímavé, ne? Meyer s Hawesem vždycky vyžrali všechny zajímavé případy.

Nejzajímavější však na celé věci přece jen byla ta naprosto chybějící

motivace. Skoro se zdálo - a to byla právě ta největší záhada - skoro se zdálo, jako by muž, s kterým se tu noc seznámila, šel za ní do bytu výhradně proto, aby ji zabil. Nenašly se tam žádné stopy zápasu, žádné roztrhané šaty ani pošoupaný nábytek, nic, co by svědčilo o divoké hádce, ba ani v tom bodnutí nebylo nic, co by naznačovalo, že šlo o čin spáchaný v záchvatu zuřivosti, o akci člověka neschopného potlačit ničivou zběsilost bodajícího ostří. Všechno bylo jednoduché a prosté, Margie v kompletně černém oblečení a s perlami kolem krku, i nůž, který jí trčel z prsou, i ta jediná bodná rána.

Jednoduché. Čisté.

Zajímavé.

To nějak smrdělo.

V pondělí odpoledne se skoro všechno naráz vysvětlilo.

Úředník z banky zavolal ve čtyři hodiny. Hovor bral Steve Carella.

Úředník mu sdělil, že si předem zavolal na policejní ředitelství, aby se dověděl, kdo je pověřen vyšetřováním případu manželů Leydenových, o kterém toho tolik četl v novinách. Na ředitelství mu oznámili, že případ vyšetřují detektivové Carella a Kling z 87. revíru. Potom se úředníka ještě dodatečně zeptali, jak se jmenuje, a on jim řekl, že Derek Heller, a na jejich žádost jim dal svou adresu a telefonní číslo a na oplátku je poprosil, zda by ho rovnou nemohli přepojit na některého z těch dvou detektivů, kteří případ vyšetřují. Muž na policejním ředitelství cosi zavrčel a zachrochtal a pak Hellerovi neochotně řekl, aby si zavolal na číslo Frederick 7-8024, což on teď právě činí.

"Vy jste detektiv Carella?" zeptal se.

"Ano, osobně."

"Zdravím vás. Pane Carella, myslím, že mám jistou informaci, která by pro vás mohla být užitečná."

"Týká se to případu Leydenových?"

"Ano, týká se to toho případu," řekl Heller. "Četl jsem o něm spoustu věcí v novinách, a proto vám také volám."

"No prosím, pane Hellere."

"Jsem hlavní účetní Americké obchodní banky. Máme ve městě sedm poboček, včetně jedné na předměstí v Ainsley Avenue, což je ve vašem revíru."

"Ano, pane Hellere."

"Já pracuji v pobočce na rohu Aley a Harris, což je spíš směrem do centra."

"Ano, pane Hellere."

"Povím vám to všechno postupně, poněvadž to upoutalo mou pozornost pouze díky náhodné shodě celé řady různých okolností."

"Nemusíte spěchat, pane Hellere."

"No prostě, zavíráme ve tři hodiny, jak možná víte, a jeden z našich úředníků měl při uzavěrce peněžní přepážky menší nesrovnalost. Chyběl mu dolar třicet centů, což není nic, nad čím by se musel příliš vzrušovat, ale je to nový zaměstnanec, no - takové věci se stávají. Přišel za mnou, požádal mě o pomoc a společně jsme začali dělat uzavěrku přepážky znova - hotovost, šeky, prostě všechno. A přitom jsem si náhodou všiml jednoho šeku. Mějte prosím na paměti, že jsem ho nehledal. Hledal jsem tu nesrovnalost, ten dolar třicet."

"Ano, pokračujte prosím, pane Hellere."

"Ten šek, o kterém mluvím, byl vyplněn a předložen k proplacení v hotovosti."

"Na jakou částku?"

"Na dvě stě dolarů a vypsán je na naši banku. Jinými slovy, šekový účet patří některému z našich klientů."

"Rozumím, pane Hellere."

"Přesněji řečeno, je to jeden z našich řádných šekových účtů, poněvadž máme ještě také mimořádné šekové účty, což je rozdíl. U mimořádných účtů, jak možná víte, platí se z každého vypsání šeku menší manipulační poplatek. U řádných šekových účtů však nic takového..."

"Rozumím. Co tedy bylo na tomhle šeku zvláštního, pane Hellere?"

"Byl vypsán na účet Rose a Andrewa Leydenových ze South Engels

Street 561 v Isole."

"Dobrá, a proč vám to připadá neobvyklé, pane Hellere?"

"Ne. O to nejde. Šek má datum 16. října a já vím, že pan Leyden byl zabit teprve 28. října, takže není nic zarážejícího na tom, že je předkládán k proplacení teprve teď. Mluvím ale o žirování šeku. To nás totiž zarazilo."

"Jak to myslíte?"

"Muž, který šek žiroval, padělal totiž podpis Andrewa Leydena."

Edward Graham, úředník pobočky Americké obchodní banky na rohu Aley Street a Harris Street, byl vyděšený mladík, který měl zřejmě strach, že by mohl přijít o místo. Derek Heller ho sice trpělivě ujišťoval, že se nedopustil žádné chyby, ale přítomnost dvou detektivů ho zřejmě zbavila poslední špetky jistoty, takže oba muži měli i s Hellerovou pomocí co dělat, aby ho uklidnili. Heller byl štíhlý, uhlašený pán, asi tak osmatřicetiletý, v šedém obleku a s černou vázankou. Na líměčku sněhobílá a jinak naprosto perfektní košile měl kaňku od inkoustu. Mírně a seriózně pohovořil s Grahamem, který se konečně vzpamatoval aspoň natolik, že byl s to odpovídat na otázky, které mu Carella a Kling kladli.

"V kolik hodin ten muž přišel, pane Grahame? Vzpomenete si?"

"Ano, bylo to těsně před polednem."

"Pamatujete se, jak vypadal?"

"Byl vysoký, vypadal docela pěkně a byl dobře oblečený."

"Jaké měl vlasy? Myslím barvu."

"Tmavé."

"A oči."

"To si nepamatuji."

"Můžete nám říct přesně, jak to všechno proběhlo?"

"Předložil šek a požádal, abych mu ho proplatil v desetidolarových bankovkách."

"Proplatil jste šek?"

"Nejdřív jsem ho požádal o prokázání totožnosti."

"Měl nějaký průkaz?"

"Ano. Řidičský průkaz."

"Řidičský průkaz na jméno Andrew Leyden?"

"Ano."

"Shodoval se podpis na řidičském průkazu s podpisem na šeku?"

"Ano, shodoval."

"Takže jste šek proplatil."

"Ne, nejdřív jsem si zavolal na naše ústředí."

"Proč?"

"Poněvadž to byl šek k proplacení v hotovosti a plátce byl totožný s osobou, která jej žirovala. Chtěl jsem si proto nejdřív ověřit, zda je na účtu částka postačující ke krytí vypláceného obnosu."

"A byla?"

"Sdělili mi, že pan Leyden má v současně době na účtu 3162 dolarů a 21 centů."

"A pak jste tedy šek proplatil?"

"Ano, proplatil."

"Vy nečtete noviny, pane Grahame?"

"Čtu."

"O vraždě manželů Leydenových jste se v nich nedočel?"

"Ale ano, četl jsem to. Jenže abych vám pravdu řekl, nějak jsem si to vůbec nedal dohromady. Rozumějte mi: jméno Andrew Leyden jsem znal a věděl jsem, že ten šek je Andrewem Leydenem podepsán a žirován, ale prostě mě vůbec nenapadlo, že by mohlo jít o tutéž osobu. Moc mě to mrzí. Vůbec mi to nějak nedošlo."

"Děkujeme vám, pane Grahame," řekl Carella.

Venku před bankou řekl Kling:

"Co si o tom myslíš?"

"Myslím, že teď víme, proč se Damascus v sobotu vrátil k Leydenovým do bytu."

"Proč?"

"Aby si vzal Leydenovu šekovou knížku. Nepamatuješ se na ten telegram, který Leyden poslal společnosti? Žádal v něm manželku, aby mu

poslala novou šekovou knížku, a výslovně uvedl, že je v horní zásuvce v prádelníku. Damascus to také musel vědět."

"Jak to mohl vědět?"

"Byl přece milencem Rose Leydenové, ne? Jak se mi to začíná rýsovat, řekl bych, že podle všeho trávil víc času v jejím bytě než ve svém. Určitě tam měl hotové pré, kdykoli byl Leyden někde na cestách. Proč by tedy nemohl vědět, co je v prádelníku?"

"Proč ale pak šekovou knížku nesebral hned tu noc, kdy je zabil?"

"Protože propadl panice a utekl."

"Omyl - nepropadl panice a neutekl. Oholil se Leydenovým holicím strojkem, to už jsi zapomněl?"

"Kdo říká, že se s nim holil tu noc? Byl to přece její milenec, Berte, pořád do toho bytu chodil a zas odcházel. Možná že se tím strojkem holil mockrát."

"Rozumím, ale moment, moment ještě," řekl Kling. "Jestliže Damascus potřeboval peníze, proč se nevrátil do svého bytu, kde přece nechal dokonale nezávadný a nevyinkasovaný šek z Kouzelného koutku?"

"Poněvadž ví, že po něm jdeme. A kromě toho - ten šek je na pouhých sto deset dolarů devětasedmdesát centů."

"Fakt? Ten, který vyinkasoval dneska, nebyl ale na částku o moc vyšší."

"První, který vyinkasoval," řekl Carella.

"Myslíš, že jich bude víc?"

"Předpokládám, že se bude snažit vyčerpat to konto do dna, než vypadne z města a zdrhne tam, kam má namířeno."

"Tak myslíš, že je zabil pro peníze? Pro ubohé tři tisíce dolarů?"

"Znám lidi, kteří zabili pro ubohých pět centů," řekl Carella a přikývl. "Jak to odhaduju, zítra ráno, pěkně brzo a s čerstvou hlavou, začne Damascus obcházet ostatní pobočky Americké obchodní banky a v každé si nechá proplatit šek na nějaký menší obnos." Znova energicky přikývl.

"Jenže tentokrát na něho budeme mít políчено."

11

Americká obchodní banka měla ve městě sedm poboček, ale policie rozumně usoudila, že se Damascus neodvážá vydávat se za Leydena v pobočce, kde nebožtíka osobně znali. Usoudila také, že se nepokusí vyinkasovat další šek v pobočce na rohu Aley Street a Harris Street, takže zbývalo obsadit a hlídat pouhých pět filiálek. V pohotovostním oddělu bylo šestnáct detektivů, z nichž dva byli pověřeni speciálním úkolem, tři měli právě volno a další tři byli na pravidelných obchůzkách v terénu. Zbývalo tedy osm zastizitelných a dosažitelných mužů. Poručík Byrnes si z těch osmi vybral pět, spároval je se strážníky oblečenými do civilu a umístil je do těch bankovních poboček, o nichž předpokládal, že se v nich Damascus objeví.

Steve Carella se dostal do páru s pochůzkářem Bennym Breachem a hlídali v pobočce v Dock Street, poblíž městského centra v obchodní čtvrti. Plán, na němž se společně se zaměstnanci banky dohodli, byl velice jednoduchý. Přejde-li Damascus k některé peněžní přepážce se šekem, úředník zachová do puntíku stejný postup jako včera Edward Graham, když mu proplácel šek na dvě stě dolarů. Nejprve ho požádá, aby prokázal svou totožnost, a potom řekne, že musí ještě zavolat na ústředí, aby mu potvrdili, že účet má dostatečné krytí. Půjde k telefonu a vytočí číslo ředitelovy kanceláře, kde bude čekat Carella s Breachem. Aby v Damascusovi nevzbudil ani nejmenší podezření, vrátí se s úsměvem k okénku, otáže se ho, v jakých bankovkách si částku přeje, a začne šek proplácet. V té chvíli už Carella s Breachem vyjde z ředitelovy kanceláře a zatkne ho.

Ve skutečnosti všechno proběhlo skoro přesně tak. Skoro, ale ne docela.

Damascus přišel do banky v 11.15 a šel rovnou k jedné přepážce. Byl to vysoký muž, dobře oblečený a téměř elegantní, přesně takový, jak jej popsal Edward Graham. Sáhl do zadní kapsy pro koženou tašku, vytáhl z ní šek a předložil jej úředníkovi u přepážky. Měl obrovské ruce. Jména ROSE a ANDREW LEYDENOVÍ, natištěná nahoře na šeku, doslova udeřila úředníka do očí. Olízl si rty a zběžně přelétl šek očima,

sebemenším gestem nedal najevo překvapení nebo zvýšený zájem. Šek byl splatný v hotovosti a zněl na částku dvě stě dolarů. datován byl 17. října a podepsán Andrewem Leydenem. Úředník jej otočil, podíval se na žirování na rubu a bezmyšlenkovitě se zeptal:

"Máte s sebou nějaký průkaz totožnosti, pane Leydene?"

"Ovšem, hned."

Damascus sáhl do kožené tašky. S úsměvem vytáhl řidičský průkaz a pošoupil jej okénkem úředníkovi u přepážky.

"Děkuji," řekl úředník a letmo srovnal oba podpisy na šeku s podpisem na řidičském průkazu.

"Ověřím si jen stav účtu na našem ústředí, to je vteřinka."

"Jistě. Prosím."

Úředník se vzdálil od přepážky. Zvedl telefon na stole, stojícím asi deset kroků od okénka. Když se mu Carella ozval, řekl:

"Je tady. Přepážka číslo šest."

"V pořádku," řekl Carella a zavěsil.

Úředník spokojeně pokývl, položil sluchátko do vidlice a s úsměvem se vrátil zpátky k okénku.

"V jakých bankovkách si to budete přát, pane Leydene?" zeptal se.

"V desetidolarovkách."

"Prosím."

Úředník vytáhl zásuvku pokladny. Vzal z ní balíček desetidolarovek a začal je odpočítávat. Napočítal rovných sedmdesát, když se u okénka objevil Carella s revolverem v ruce.

"Jste zatčen, pane Damascusi," řekl Carella.

Odpověď dostal v podobě krátkého, tvrdého, ohromujícího úderu pěstí do čelisti. Revolver mu zaburácel v ruce sám od sebe a zároveň uslyšel dupot kroků vzdalujících se po mramorové podlaze a pak hlas strážníka Breache, volající: "Stůj, nebo střelím!" a potom vystřelil nějaký jiný revolver. Na okamžik zůstal stát, svíjel se a pokoušela se o něho zavraždit, slyšel, jak strážník Breach vystřelil znova, potřásl hlavou, aby se mu v ní rozjasnilo, namířil na Damascuse, dobíhajícího právě k otáčivým dveřím ve vchodu do banky. Seškul spoušť, uviděl náraz projektilu, uviděl krev na rameně elegantního šedého saka, vyřít se k otáčivým dveřím a dočkal se dalšího překvapení, když se Damascus prudce otočil a vykopl mu revolver z ruky. Někáká žena zaječela, revolver vyletěl obloukem do vzduchu, ve zvláštní spirále se snesl na mramorovou podlahu a rachotivě odletěl mimo dosah. Strážník Breach vystřelil znova-Nač tě hrome učili mřít v té policejní škole? - prolétlo Carellovi hlavou a sám se vrhl Damascusovi na záda, poněvadž ten znova vyrazil směrem k otáčivým dveřím. Levý rukáv Damascusova saka se začal trhat, když se na něj Carella pověsil, nakonec se úplně rozpáral v ramenních švech, oddělil se od kabátu a odhalil bílou košili s krátkými rukávy a svalnaté předloktí. Na tom předloktí bylo něco, co málem způsobilo, že Carella uvolnil sevření. Překvapeně vytřeštil oči a pak, aniž přestal na jediný zlomek vteřiny myslet na to, co právě uviděl a co to znamená, popadl rozervané rameno saka pravačkou, strhl je, na sebe a zároveň prudce udeřil levou pěstí. Ucítil třístíc se nosní, kost, uslyšel výkřik vzteku a bolesti. Udeřil znova, tentokrát pravou pěstí, a potom ranami, které byly s to zabít, s nepřičetnými kletbami a zalykaným supěním srazil velkého muže na mramorovou podlahu banky.

Teď tam před ním ležel omráčený a na levé paži měl vytetovanou modrou dýku a napříč přes její čepel červenými písmeny jméno "Andy". Ve služebně, za přítomnosti právního zástupce, pověděl jim Andrew Lloyd Leyden, jak to všechno bylo. Pověděl jim to bez vyptávání, vlastními slovy, zatímco Carella, Kling, poručík Byrnes a policejní zapisovatel poslouchali. Mluvil velice tichým hlasem. Seděl tam v cárech saka nad ořezávaným ramenem a hlavu narovnal jen v několika okamžicích, kdy zvedl k detektivům oči a položil jim nějakou řečnickou otázku. Poznali, že skončil, teprve tehdy, když přestal mluvit. seděl dál nehnutě, bez jediného gesta. Policejní zapisovatel vyťukal jeho výpověď do stroje trojmo. Originál podali Leydenovi, aby si jej přečetl, než jej podepíše, zatímco Byrnes pročítal první kopii a Carella s Klingem společně druhou. Ve služebně bylo ticho, když muži přiznání četli:

Dověděl jsem se to o nich v květnu.

Někdy počátkem května. Byl jsem na služební cestě, a když jsem se vrátil, tak jsem to zjistil. Přišel jsem na to náhodou. Nevěděl jsem ...víte vůbec jsem nevěděl, že je v jiném stavu. Já totiž ... odjel jsem na Západní pobřeží v únoru, tuhle zvlášť dlouhou cestu si беру každé jaro, odjíždím odtud 1. února a vracím se kolem 1. května, je to ta nejdelší obchodní cesta, na kterou každý rok jezdím. No... a prostě, od února jsem tu nebyl, a když . . . potratila, rozumíte, a... a doktor řekl ... řekl, že byla ... teprve ve druhém měsíci ... tak ... tak ..., mi to konečně došlo. To bylo jasné.

Nejdřív jsem nevěděl, co mám dělat.

Ať člověk udělá co chce, všechno je špatné. Na to není vůbec žádný kloudný návod, jak se má chovat mužský, když z něho manželka a nějaký cizí chlap udělají blázna, žádný návod, všechno, co udělá, je špatné. Jen jsem se pořád divil, rozumíte, jak to mohla udělat, jak to, že nevěděla, jak ji mám rád, celou tu dobu jsem se pořád jen divil. A taky jsem si říkal, že bych moc rád věděl, co by se stalo, kdyby byla nepotratila. Copak si chtěla to dítě nechat? Myslela si snad, že jsem takový hlupák, myslela si, že si to nedokážu spočítat - kristepane - nebo si snad spolu vymysleli něco jiného? To jsem prostě nechápal, rozumíte? Prostě jsem tomu vůbec nerozuměl. Nemohl jsem ale vůbec nic dělat, vůbec nic, než kušovat a nechat si to, co vím, pro sebe. A umírat. Pomalu umírat.

Já ... nejdřív jsem musel zjistit, co je to za chlapa. Řekl jsem jí, že musím na čtrnáct dní odjet z města, ale místo toho jsem tady ve městě zůstal a hlídal jsem byt a viděl jsem ho, jak tam pravidelně chodí a zas odchází, no úplně, jako kdyby tam s ní žil. Nešlo mi na rozum, jak může být něčeho takového schopná, jak to, že tolik riskuje, zvlášť když jde o takového ... takového chlapa. Ověřoval jsem si spoustu věcí, to snad chápete, sledoval jsem ho k domu, kde bydlel, zjistil jsem si, jak se jmenuje, dověděl jsem se, kde je zaměstnaný a co dělá - vyhazoval opilce z baru, to bylo jeho zaměstnání - prostě co ... co je to za člověka. Vůbec jsem nemohl pochopit, jak Rosie může ... jak s ním může něco mít, když je to takový ... hnusný chlap. Měl ještě jiné ženské, rozumíte, přinejmenším dvě jsem s ním za těch čtrnáct dní viděl, bůhvíjakým svinstvem mohl Rosii nakazit, jaké svinstvo si od těch kurev nakoupil. Já myslím..

Já myslím, že jsem měl v úmyslu zabít jen jeho. Chodil jsem za ním všude. Jednou večer jsem dokonce využil příležitosti a zašel jsem do Kouzelného koutku, sedl jsem si ke stolku až vzadu, kde byla dost velká tma - to bylo ten večer, ano, co jsem se dověděl, že je to vlastně štátskripl. Pozoroval jsem ho, rozumíte, pozoroval jsem každý pohyb, co udělal, a někdo, nějaký chlápek, co popíjel u baru, jen tak mimochodem povídá: "Wally je kus klacka, že jo?" a já jen přikývl a on povídá: "A věřil byste, že nebyl na vojně, je to vůbec možný? Takový chlap samá

šlacha?" Tehdy jsem tomu ani nevěnoval moc pozornost, myslím, že mi to ani nepřipadalo nějak moc divné, poněvadž já taky nikdy nebyl na vojně, rozumíte, mám prasklý ušní bubínek. Byli jsme skoro stejně velcí a taky fyzickou konstrukci jsme měli podobnou, Damascus a já, a byli jsme přibližně stejně staří, což byla další věc, která mi nešla na rozum. Chci říct, že když už teda potřebovala jiného chlapa, když už to bezpodmínečně musela mít, proč si namluvila někoho, kdo vypadal jako já? To mi vůbec nešlo na rozum.

Myslím, že tehdy někdy jsem si koupil brokovnici a rozhodl jsem se, že je zabije oba. Chtěl jsem je zastřelit, až spolu budou v posteli, chtěl jsem je zabít při tom. Brokovnici jsem si koupil z toho důvodu, že jsem chtěl něco, co člověka pokud možno hodně rozšrotuje, abych je tak co nejvíc potrestal. Myslím...viděl jsem myslím fotografii v jednom časopise. Jak jsou ty pro pány ... nějakého neštěstí, co k němu došlo při honu ... tehdy... tehdy jsem si myslím uvědomil, že taková puška udělá člověku z obličeje fašírku. Zvlášť brokovnice. A zvlášť, když se vystřelí z těsné blízkosti. Chtěl jsem jim udělat něco tak strašného, jako udělali oni mně ... proto. Neměl jsem ale tušení, že jim to zdemoluje hlavy tak moc, že je vůbec nebude možné identifikovat. Na to jsem ... to mi došlo teprve později.

Napadlo mě to, když jsem si brokovnici kupoval. Nevěděl jsem, že člověk musí mít v tomhle městě ke koupi brokovnice povolení, ale brzo jsem to zjistil. Pak jsem se dověděl, že si mohu zajet do sousedního státu, jen tedy přes řeku, a tam si koupit zbraň bez potíží a problémů, a to jsem taky udělal. Když se mě prodávác v obchodě zeptal na jméno, automaticky jsem řekl "Damascus" a uvedl jsem i jeho adresu, a pak, když jsem vyšel z obchodu tu pušku jsem si koupil v Newfieldu, někdy v srpnu, než jsem znova odjel na Západní pobřeží - když jsem vyšel z obchodu, napadlo mě najednou, že Rosii nikdy nikdo nesnímal otisky prstů a Damascusovi nejspíš taky ne, když nikdy nebyl na vojně. Takže je oba střelím do obličeje, nikdo už je jakživ nepozná ... zuby a všecko ... ze všeho bude drť, ani z karty u zubaře se nic nepozná ... a možná, že mě ani nedopadnou, že je zabiju a vůbec mě ani nechytanou. A pak, asi nejspíš právě proto, že jsem udal Damascusovo jméno, když jsem si kupoval brokovnici, napadlo mě to najednou se všemi souvislostmi, že by se to celé dalo takhle provést. Že bych je mohl oba zastřelit a policii nechat, aby si myslela, že Damascus jsem já. Vždyť já byl stejně mrtvý, no ne? Copak mě ti dva nezabili, když mi tohle provedli? A tak jsem jako chtěl Andyho Leydena zabít doopravdy a jednou provždy, odjet z města a možná i ze země, začít někde nový život pod jiným jménem ... a policie ať si hledá mého vraha.

To s tím tetováním mě napadlo v letadle, když jsem letěl na Západní pobřeží. Někáký kluk na protějším sedadle si něco maloval Kouzelnými tužkami ... to je značka těch fixáček ... a měl od té barvy trochu umazané prsty a mě napadlo, že ta

skvrna hrozně připomíná tetovanou kůži, a tak jsem v Los Angeles začal ty fixačky s plstěnými hroty shánět, ty nejtenčí, vyrábějí se teď ve všech velikostech, takže jsem si je lehko opatřil. To tetování jsem si ale musel nakreslit aspoň stokrát, než to vypadalo trochu k světu. Mám to na ruce ... to vlastně víte ... a pořád jsem se na to musel koukat, jak jsem se to učil kreslit, pořád znova a dokola. Je to jednoduché tetování, žádné složité frajkumšty, a tak to zas nebylo tak těžké to nakreslit. Říkal jsem si, že to bude stačit, hlavně aby tetování bylo, poněvadž po tom půjdou, to budou chtít najít, rozumíte mi, jak to myslím? Policie bude vědět, že Andrew Leyden měl tetování na levé paži, a když se kouknou na mrtvolu, najdou to tetování přesně na tom místě, kde budou vědět, že má být tak proč by ještě měli koumat nad tím, jestli není napodobené? No a vidíte - napadlo vás, že by mohlo být namalované? Pořád jsem ale měl strach, že tu noc, kdy to provedu, nebudu mít možná čas to tetování na paži nakreslit, že už na to nebude čas po tom strašném kraválu, co čtyři rány z brokovnice udělají. Jenže to už jsem si holt musel vybrat, chápete? Musel jsem použít brokovnice, aby jim to poničilo obličej, a zároveň jsem mu musel namalovat na paži to falešné tetování, aby si všichni mysleli, že jsem to já. Napadlo vás, že to je on, a ne já? Napadlo vůbec někoho, že to je on, a ne já?

Ten pátek v devět ráno jsem poslal ze Západního pobřeží telegram do kanceláře a pak jsem zavolał Rosii a řekl jí, aby mi poslala novou šekovou knížku. Tu novou šekovou knížku jsem opravdu potřeboval, ale to nebyl důvod, proč jsem volal. Volal jsem proto, abych se ujistil, že je doma, a taky, aby si myslela, že jsem na druhém konci Ameriky, takže tady klidně může užívat si s tím svým přítelíčkem. Chytil jsem letadlo v deset hodin ze San Franciska a tady na Mezinárodním letišti jsme přistáli odpoledne v 5.55. Kolem půl sedmé jsem už byl ve městě.

Myslel jsem, že to snad vůbec nedokážu provést. Byla to dlouhá noc, nejdelší noc v mém životě. Věděl jsem, že on pracuje do dvou hodin, a tak jsem se do té doby musel potloukat kolem, to čekání bylo nekonečné. Asi v sedm hodin jsem se navečeřel, pak jsem to taky tak trochu obešel, potom jsem šel do biografu a potom do toho baru, tam jsem se trochu namazal a skoro jsem se rozhodl, že to neprovedu. No ale...odešel jsem z baru asi o půl druhé a šel jsem k našemu domu a čekal jsem na něho dole před barákem. Objevil se až skoro v půl čtvrté, už jsem myslel, že jsem ho propásl. Nakonec se ale objevil - přivezla ho nějaká holka ve žlutém buicku a vysadila před barákem. Nahoru šel po schodech, nejel výtahem. Dopřál jsem mu dost času, aby se vysvlék a vlezl k Rosii do postele, a pak jsem si vzal z kufru v autě brokovnici, měl jsem ji tam uloženou od toho dne, co jsem ji koupil, a šel jsem po schodech nahoru a odemkl jsem si do kuchyně.

Rosie přišla do obývacího pokoje a tak jsem ji zastřelil první.

Když se skácela, střílil jsem ji do tváře

ještě jednou.

Jemu jsem udělal totéž. V ložnici.

Pak jsem mu sebral ty ... ty věci, co nosil ... měl pečetní prsten a identifikační náramek, a nasadil jsem mu na levou ruku svůj snubní prsten a na pravou svůj prstýnek z koleje, z Wisconsinské university. Pak jsem mu nakreslil na paži to tetování.

Když jsem to kreslil, byl jsem úplně klidný.

Věděl jsem, že ty výstřely určitě někdo slyšel, poněvadž to byly příšerné rány.

Přesto ale jsem byl úplně klidný.

Když jsem byl s tím tetováním hotov, moc slavně to nevypadalo. Ne tak, jak by mělo.

Vypadalo to moc nově a čerstvě, dočista jinak než to tetování, co mám na paži já. Tak jsem se trochu prošel po bytě a otřel jsem si ruce všude, kde na něčem ležel prach, naschvál jsem si je ušpinil, rozumíte, a pak jsem se vrátil k Damascusovi, ležel na podlaze, a přetřel jsem tou špínou to tetování, co jsem nakreslil, aby nevypadalo tak nově, jako že už to tam má dávno, aby to prostě dostalo tu správnou patinu. Pak jsem mu našteloval do ruky brokovnici. Myslel jsem nejspíš, že by to snad mohlo vypadat jako sebevražda.

To jediné mě napadlo až při tom, až když jsem tam byl.

Všechno ostatní jsem měl naplánováno předem.

Poručík Byrnes odložil kopii přiznání na stůl a řekl velice tiše: "To je v pořádku, pane Leydene, mohl byste laskavě všechny ty tři kopie podepsat?"

Leyden přikývl. Vzal si pero, které mu Carella podal, zobracel originální přiznání, aby mohl podepsat tam, kde na poslední stránce zbylo volné místo, ale pak pojednou zavrtěl hlavou.

"Copak?" zeptal se Byrnes.

"Je toho víc," řekl Leyden. "Zabil jsem ještě někoho."

"Cože?" řekl Byrnes.

"Seznámil jsem se s jednou ženskou ... já ... když jsem se tam tak potloukal kolem ... ještě než ... ještě než jsem šel do bytu. Seznámil jsem se v baru s jednou ženskou a ... pak ... pak později ... uvědomil jsem si, že jsem jí řekl, jak se jmenuje ... a řekl jsem jí, že mě má žena podvádí. Tak ... tak jsme spolu mluvili, vykládali. a já, jak jsem byl rozčilený, napovídal jsem toho víc, než jsem měl. A tak ... když ... když ... když jsem vyřídil ty dva, začal jsem ... hledat ji. Nemohl jsem si vzpomenout na její jméno, pochopitelně, ve všem tom rozrušení mi to vypadlo z hlavy, ale věděl jsem, že ji musím najít ... abych měl jistotu, že mě neudá ... Tak jsem se vrátil do baru, ale barman mi nechtěl říct, jak se ta ženská jmenuje. To už muselo být nějak ke čtvrté ráno, tak jsem zas z baru odešel, chodil jsem po ulicích a uvažoval, co mám dělat, a najednou jsem si vzpomněl, jak se ta ženská jmenuje. Adresu už jsem si pak našel v telefonním seznamu ..."

"Jak se jmenovala, pane Leydene?"

"Ryderová. Marguerite Ryderová."

"Pokračujte."

"Píšeš to, Danny?" zeptal se Carella zapisovatele.

"Jo."

"Šel jsem za ní do bytu, zavolala přes dveře ‚Kdo je?‘ a já řekl ‚Já jsem ten chlápek, co jste s ním mluvila v baru,‘ a myslel jsem, že když si nevzpomene, co jsem zač, tak ji nechám spánembohem, poněvadž v tom případě mi nehrozí žádné nebezpečí, chápete? Jenže ona řekla: ‚Vy jste ten pan Leyden?‘ a já řekl ‚No jo, Leyden.‘ a ona otevřela dveře a řekla ‚Co se děje?‘ a já řekl, že s ní musím mluvit. Řekla, že už je strašně pozdě, ale vypadal jsem asi dost zoufale, a byla to taková hodná milá ženská, vůbec ji nenapadlo, že bych jí mohl ublížit ... Zrovna ... zrovna uklízela nějaké nádobí nebo co, už si nevzpomínám. Šli jsme rovnou do kuchyně a první,

co jsem tam na kuchyňském stole uviděl, byl nůž, a tak jsem ho popadl a bodl jsem ji, neřekl jsem jí ani slovo. Nechtěl jsem to udělat... jenomže..., věděla, jak se jmenuju, rozumíte. Věděla, že jsem Andrew Leyden a že mám maléry s manželkou."

Ve služebně bylo zas to ticho.

"Danny, vyťukáš tohle nové přiznání taky trojmo?" řekl Byrnes.

"Jo," řekl zapisovatel.

Carella s Klingem vyšli po schodech před policejní budovu. Pláště měli u krku rozepnuté. Z parku na druhé straně ulice foukal odpolední větřík a nesl s sebou vůni páleného dřeva, vůni pozdního podzimu. Listopadové nebe za městskými věžemi vypadalo příliš jednotvárně, ta klidná modř snad ani nemohla být pravá, připomínala spíš oponu navrženou nějakým scénickým výtvarníkem. Dokonce i dopravní hluk zazníval ztlumeně, jako by horečná aktivita nejdelší polední přestávky na světě poněkud opadla. Vzduch už byl jakoby těhotný soumrakem. Město už očekávalo frontální útok noci.

Oba měli hlad jak vlci. Nejdřív si chtěli poslat pro obložené chlebičky, aby mohli ve služebně dokončit všechno to nevyhnutelné papírování, ale Byrnes jim doslova nařídil, aby se šli někam najíst a trochu se projít. A teď, v tom skomíravém odpoledním slunci, ucítili pojednou zamrazení nočního chladu a přidali do kroku, rychle došli na roh, zahnuli a zamířili k malé jídelničce uprostřed bloku.

"Kdo poví Meyerovi, že případ té Ryderové je uzavřen?" zeptal se Kling.

"Mělo by se mu to říct nějak šetrně," řekl Carella. "Toho z toho klepne pepka."

"Víš, co ještě nevíš, a co ti řeknu?" ozval se Carella. "Ty otisky prstů vůbec nebyly jeho."

"Koho?"

"Damascuse."

"Které otisky prstů?"

"Ty na holicím strojků, ty na brokovnici, i ty po celém tom zatraceném bytě. Všechny ty otisky byly Leydenovy."

"Hm, nemůžeš to mít laboratoři ani tak moc za zlé," řekl Kling.

"Mysleli, že ten mrtvý chlap je Leyden. Nezaregistrované otisky ..."

"Já vím. A taky nic neříkám. To se dá někdy šeredně poplést."

"Jasně," řekl Kling.

Kráčeli mlčky a rychle, s rukama v kapsách. Byli právě před vchodem do jídelny, když pojednou Kling zůstal stát, dal Carellovi ruku na rameno a docela vážně řekl:

"Dokázal bys něco takového udělat, Steve? Kdyby ti Teddy zahnula s nějakým chlapem, dokázal bys něco takového udělat?"

"Ne," odpověděl Carella.